

როლი

E-mail: roland.jalagania@mail.ru
E-mail: r.jalagania@mail.ru

№405 (464) 25 აპრილი-9 მაისი 2017 წ. სხვადასხვა მომართვა „სამეგრელოს“ ორბანო ფასი 50 თეთრი
სირცხვილი ის კი არ არის, რომ ვებრულად ლაპარაკობან, არამედ ისაა, რომ დანარჩენმა ქართველებმა არ ვიხით ვებრული ვნა – აქაქი ვანიქა

ოვარ გოსაქა:
ქართველი ტროსკისტები
და მათი გააქტიურებული
ლაშქრობა ბიძინა
ივანიშვილის წინააღმდეგ **88.3**

ჰაელეზ
ჭიკაშვილი:
ქართულ-
რუსული ენების
თაობაზე **88.2**

დიდ სამაგულო ოვრი
დაღუპული მეომრების
სია, რომელიც მოიძიან
საქივმო მოძრაობის
ნარეზმადგენლებმა **88.3**

იზა თამაზაშვილი:
ვისაც ქართველობა
გვეამაყება
ხელისუფლების ამერიკულ
ოცნებას
ჭეშმარიტად ქართული ოცნება
უნდა დაუპირისპიროთ **88.5**

ანზორ დანელიას
გამოსმაურება წერილზე:
SOS! SOS! SOS! —
სამუბლო
საფრთხეშია! **88.9**

ჭ. ჰაელეზიძე:
ისევ რუსული
პროპაგანდა? **88.6**

გელა ჯიღაური — ღია **88.8**
წერილი საქართველოს პრემიერ-
მინისტრს ბატონ ბიორგი
კვირიკაშვილს

ოვარ გოსაქა: **88.11**
ქართული განძი და, მისი
დაბრუნების ახლად
აღმოჩენილი აქამდე უცნობი
ზომიერითი დეტალები

ლავრენტი
ბერიძე —
საბჭოთა
კავშირის
ცილდანამეხული
გმირი **88.4**

ქართველი ექიმის **88.7**
გმირობა მოსკოვში —
ქალმა მოხუცი საკუთარი
სიცოცხლის ფასად
გადაარჩინა სიკვდილს

ქართული ზროსიანობა და ათი გააქმნეული ლაშქრობა ბიძინა ივანიშვილის წინააღმდეგ

(გაგრძელება წინა ნომრიდან)

ქნი ელისო ჩაფიძეა და, ახლა რომ მოუნდა ხალხთან ყოფნა და მეშახტეების გულში ჩახუტება, გულმოკლული სახით ცრემლებს რომ ადვარდვარებს, ხალხის ბედზე მოფიქრალი გულმხურვალე მამულიშვილის ნიდაბს ირგებს და რიხიანად აცხადებს: "ჩემზე კარგად არავინ იცის მადაროელების გასაჭირი, რადგან თითონ მადაროელის შვილი ვარ". კი მაგრამ ახლა გაახსენდა ხალხი და მადაროელების გასაჭირი? ახლა რომ მათ შუაგულში ტრიანებს, მათ გაუსადღის მდგომარეობას იზიარებს და მათთან ყოფნას უსვამს ხაზს, რატომ იყო, რომ თავისი ზეობის პერიოდში ხალხს ახლოს არ იკარებდა. პირადად მე, სხვადასხვა არხებით რამდენჯერმე ვთხოვე მიღება. ვიფიქრე პარლამენტის განათლების კომიტეტის წევრია და ამ აუღებელ სამინისტროში იქნებ სიმართლის მიღწევაში დამეხმაროს-მეთქი. შენც არ მომიკვდე, შემომთვალა თბილისში ვერ მივიღებ, მე ხომ ტყიბულის მაჟორიტარი დეპუტატი ვარ, აქ ჩამოვიდეს და მივიღებო. მართლაც ჩავედი, მთელი ერთი კვირა მალოდინა და არ მიმიღო. კარგით რა, ნამუსიც კარგი საქონელია, ხალხი დაიღალა თქვენი ამგვარი ტყუილებითა და თვალთმაქცობით.

ბ-ნო ბიძინა, ამას ლაპარაკობს კაცი, რომელიც წინა ხელისუფლების უსამართლობის მსხვერპლი და თქვენი მხურვალე მხარდამჭერი. კაცმა რომელმაც თავისი შესაძლებლობის ფარგლებში, რაც მასზე იყო დამოკიდებული, თავი არ დაუზოგავს და ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ "ქართული ოცნება" ხელისუფლებაში მოსულიყო. ახლა, რომ ყველა ვაჟკაცია, ყველა მდაროევი რომ ფერი იცვალა და მგლის სახეს ქურქში მალავენ, პირში რომ გეფერებთან და თქვენს მხეს ფიცულობენ, სად იყვენენ მაშინ, როცა სააკაშვილის რეჟიმი თავისი ზონდერბრადებით დაუნდობლად გებრძოდით. როცა ბიზნესს გართმევდნან, მოქალაქეობას არ გაძლევდნენ, ქონებას გიყადავებდნენ, ბანკს გიკორტებდნენ, პირადი დაცვა გაგიიარაღეს და თქვენს სიცოცხლეს აშკარა საფრთხე შეუქმნეს, თქვენ და თქვენს ოჯახს ფიზიკური დივიდენდით გეშუქრებოდნენ. მე კიდევ, თქვენს მიერ პოლიტიკაში მოსვლის შესახებ განცხადების გაკეთებისთანავე, 2011 წლის ოქტომბრის ბოლოს, გაზეთ "საქართველო და მსოფლიო"-ს ფურცლებიდან ღია წერილით მოგმართეთ და მხარდაჭერა გამოგიცხადეთ, ჩემი პოზიცია გაბედულად

და უშიშრად დაეფიქსირე და პრაქტიკულ ქმედებებზე გადავედი (ცუდი არ იქნებოდა ის წერილი თავის დროზე, რომ წაგეკითხათ). იმ პერიოდში ეს, არც თუ ისე იოლი საქმე იყო. კერძოდ: თქვენთვის საქართველოს მოქალაქეობის აღდგენას ხელი მოვაწერე, როცა თქვენს ბანკს ძალიან უჭირდა, და თითქმის გაკორტრებული იყო, 2011 წლის ნოემბერში მე და ჩემი ინგალიდი შვილის შავი დღისათვის შენახული საპენსიო დანაზოვი, 1000 ლარი, ლიბერთი ბანკიდან გამოვიტანე და ქართუ ბანკში შევიტანე, რომელიც ორი წლის მანძილზე იქ იყო. ამ თანხიდან ქველმოქმედების სახით, თქვენი მოძრაობის ანგარიშზე 100 ლარის შეტანა მინდოდა, მაგრამ ბანკის თანამშრომელმა გოგონამ მითხრა, ვინც ასეთ ქველმოქმედებას აკეთებს, სააკაშვილის ჯვალათუბი ყველას აჯარიმებენ და თქვენც მარცხი არ გაეხვეოთ. ამიტომ იყო რომ ის 100 ლარი მაშინ ვერ შევიტანე. გამოტანის დროს კი მითხრეს, (ახლაც მასხოვს იმ გოგონას გვარი მუსერიძე იყო) ასეთი პროგრამა არ გვაქვს, სადაც აღინიშნება, რომ ეს 100 ლარი 2 წლის წინ, ბანკის კრიზისის დროს გინდოდა დახმარების სახით შეგოგებნათ. თუ გნებავთ ახლა დაეხმარეთო. რა თქმა უნდა თავი შევიკანე, რადგან ამას ცინიზმად შეაფასებდნენ და სულელადაც ჩამთვლიდნენ. 150 ლარიანი პენსიის პატრონმა 7 მილიარდი დოლარის მეპატრონე ბიძინა ივანიშვილს, თავისი მთელი თვის სარჩო 100 ლარი შეეწიო. არჩვენების წინადადებაში ჩემს შვილს 18 წელი შეუსრულდა, თურმე პასპორტსაც ვადა გასვლია, რის შესახებ საარჩევნო კომისიამ, მხოლოდ არჩვენების წინა დღეებში მაცნობა. სასწრაფო წესით 3 დღეში მოვახერხე პასპორტის აღება, რომ ქართული ოცნებას ის ერთი ხმაც არ დაეკარგა. აღარაფერს ვამბობ იმ აგიტაციასა და პროპაგანდაზე, რასაც განუწყვეტილად მთელი წლის განმავლობაში ვეწვიოდი (რა თქმა უნდა ყოველგვარი პონორარის გარეშე). მნიშვნელობა არ ჰქონდა ეს იქნებოდა თბილისი, ჩემი მშობლიური ჭიათურა და მისი სოფლები, თუ სხვა რაიონში, ან სოფელში სტუმრად ყოფნისას. მაგალითად, 2012 წ. აგვისტოს ბოლოს ასპინძაში ჩემს დეიდაშვილთან სტუმრობისას, სოფელ ოთაში, როცა "ქართული ოცნების" წარმომადგენლებთან შეხვედრას, სააკაშვილის ზონდერბრადებით დაშინებული ხალხი ვერ ბედავდა და ღობის უკან ეზოებში იმალებოდნენ, მე ჩემს თანამოაზრეებთან ერთად, ამ ხალხს კიდევაც შეხვედი და

მე-9-ე არხის ჟურნალისტს ინტერვიუც მივეცი. ჩემს დეიდაშვილთანაც დავპატიუე და მასპინძლობასაც ვაპირებდი, მაგრამ მოუცლელობის გამო მიპატიუებაზე უარი მითხრეს. ჰკითხეთ მაშინდელ ასპინძის მაჟორიტარობის კანდიდატ, და ახლანდელ დეპუტატ ბ-ნ თემურ მაისურაძეს, რომელმაც თავის თანმხლებ პირებს პირდაპირ უთხრა: "ამ სოფელში, ჩვენ გასაკეთებელ საქმეს ეს კაცი აკეთებსო". ბ-ნმა თემურმა, თავისი ხელთ ორი ტელეფონის ნომერი ჩამოწერა და მთხოვა, თბილისში რომ ჩამოხვალთ აუცილებლად დამირეკეთო. არჩვენების შემდეგ ორჯერ დავეურეკე, მაგრამ ორივეჯერ "საპატიო მიზეზით" უარი მითხრა შეხვედრაზე. თუ დაინტერესდებით ეჭვი არ მეპარება, რომ ყველაფერს ამას ის უუჭველად გაიხსენებს და დაადასტურებს კიდევ. მაგრამ რა, ამით რას მივალწი? ამდენი იმისთვის ვიწვალე, რომ თქვენმა დანიშნულმა მინისტრებმა, მიღებას ვინ ჩივის, განცხადებაც არ წაიკითხონ და მასზე პასუხიც არ გამცენ? ვითომ ინკლუზიური სწავლების გამო ჩემს ინვალიდ შვილს, შაშვინმა რესპუბლიკაში არსებული ერთადერთი ლოგოპედური სკოლა დაუხურა, და ეს ბუნებისგან უსამართლოდ დანაგრული, ყოველად დაუცველი და უსუსური 144 ბავშვი ჩვეულებრივ სკოლებში გადაანაწილა, რომელსაც არა მგონია რაიმე შედეგი მოჰყვებ. ამ სკოლის დირექტორად მუშაობდა შესანიშნავი პიროვნება, ნამდვილი პედაგოგი და აღმზრდელი ბ-ნი ნუგზარ პაპიაშვილი, (სხვათაშორის ბ-ნი ლარიბაშვილის ცოლის ალალი ბიძა) რომელმაც ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ ამ სკოლაში შშმ ბავშვებისათვის შექმნილი "დღის ცენტრი" შეუფერხებლად ვარსებებ, და მის ფუნქციონირებას ხელი არ შეშლოდა. ყოველგვარი საიჯარო ქირის გარეშე გამოყოფილი ოთახები, შეძლებისდაგვარად ინვენტარი და უნდა ითქვას, რომ ეს "დღის ცენტრი" ერთ-ერთი საუკეთესო იყო თბილისის მასშტაბით. ამ ცენტრის მომსახურებით 37 შშმ პირი სარგებლობდა, მათ შორის ჩემი შვილიც. მსურველი ბევრად მეტი იყო, მაგრამ ჯანდაცვის სამინისტროს მიერ დადგენილი ნორმატივების თანახმად, დაკავებული ფართი არ იძლეოდა ბენეფიციართა რაოდენობის გაზრდის საშუალებას. 2012 წელს სკოლა გაუქმდა, მაგრამ ეკონომიკის სამინისტრომ ამ ცენტრს 2014 წ-მდე საიჯარო ხელშეკრულება მაინც გაუფორმა. 2014 წელს შენობა გასხვისდა და ფართის ფლობის დამადასტურებელი ცნობის არ

ქონის გამო, ჯანდაცვის სამინისტრომ ამ დღის ცენტრს ლიცენზია შეუხერხა. ეკონომიკის სამინისტრომ, და პირადად მინისტრის პირველმა მოადგილემ ბ-ნმა დიმიტრი ქუმისიშვილმა, გამოიჩინა კეთილი ნება და იმავე წლის ოქტომბერში ორგანიზაციას მიცა ალტერნატიული ფართი თვევორე მღვდლის ქუჩაზე №46-ში. სამწუხაროდ ამხელა მადლს, ვერ იქნა და ვერაფრით მოხერხდა, რომ ბ-ნმა ქუმისიშვილმა მარილი მოაყაროს. რაღაც დროებითი კომისია ყოფილა ეკონომიკის სამინისტროში, რომლის თავმჯდომარე თურმე თვითომ ბ-ნი ქუმისიშვილი ბრძანებულა. აი ამ კომისიის დასკვნა საჭირო, რომ ფართის ფლობის უფლება ოფიციალურად დაგვიდასტუროს. მხოლოდ ამ საბუთის წარდგენის შემდეგ ალუღენს ჯანდაცვის სამინისტრო დღის ცენტრს შეჩერებულ ლიცენზიას. და არიან ასე მიმოფანტული და ბედის ანაბრად დატოვებული ეს ბუნებით დანაგრული შშმ ბავშვები, ამ წელიწადინახევრის მანძილზე. ბ-ნო დიმიტრი! ამ პერიოდში მერია მოიარეთ, მინისტრი და ვიცე-პრემიერი გახდით, რა გახდა ამ კომისიის ჩატარება და ამ კეთილშობილ საქმეზე მარილის მოყრა, რომ ამ საცოდავმა ბავშვებმა ასე აღმა-დაღმა აღარ იარონ და თავის ნავსაყუდელს დაუბრუნდნენ. ამას ხომ სახელმწიფოს ბიუჯეტიდან, არც დამატებითი თანხები, და არც სხვა რაიმე მატერიალური დახმარება სჭირდება, გარდა თქვენი კეთილი ნებისა. იმ 30 ბენეფიციარის უკან ხომ მათი მშობლები და აძღვირე ოჯახი დგას, მათი სახელთი გოსოვთ, კიდევ ერთხელ გამოიჩინეთ კეთილი ნება, როგორმე მოიცალოთ და ჩაატაროთ ეს ავადსახსენებელი კომისიის სხდომა, ამით კი ამ ბავშვებსა და მათ მშობლებს ეს პრობლემა მოუგვაროთ. ჩემს შვილს დღემდე ვერ მოუნელებია და სულ მეკითხება, ივანიშვილს ხმა ხომ მივეცი, დღის ცენტრი რატომ არ აღგვიდგინაო. ბ-ნი დიმიტრი, როგორ ავეუსნა და როგორ გავაგებინო ამ ბავშვს, და მასთან ერთად იმ 29 ბენეფიციარს, თუ რატომ ვერ მოახერხა ამ წელიწადინახევრის მანძილზე, მაშინდელმა მინისტრის მოადგილემ და ახლანდელმა მინისტრმა და ვიცეპრემიერმა ბ-ნმა დიმიტრი ქუმისიშვილმა, ამ ავადსახსენებელი კომისიის ჩასატარებლად, რაღაც ათიოდე წუთის გამონახვა. იმედია, ახლა მაინც შეძლებთ და ამ საკითხს დროულად გადაჭრით.

ომარ ბოცაძე

დიდ სამაგულო ომში დაღუპული მებრძოლები

ჩვენ ვართ საძიებო მოძრაობის წარმომადგენლები. მამულის დამცველებს ეპოულობთ და ვახორციელებთ ნეშტის გადასვენებას, ადვადგენთ უზოუკლოდ დაკარგული ჯარისკაცების სახელებს. უკვე დიდი ხანია რაც ამ საქმეს ვემსახურებით. მეექვსე წელია რაც ჩვენი რაზმი მუშაობს იუხნოვის რაიონში (კალევის ოლქი). ახლახანს არქივში მოძიებულ იქნა უჩვეულო დოკუმენტი „პირადი შემადგენლობის სია, 1942 წლის 23-26 მარტს უზოუკლოდ დაკარგულების სია. კუვშინოვო-ბიტომინის მიმდებარედ“. მთელი არაჩვეულებრივობა იმაში მდგომარეობს, რომ ყველა ჯარისკაცი მიწვეულნი არიან კავკასიიდან: ქართველები, სომხები, დაღესტნელები, აზერბაიჯანელები. საბრძოლო მოქმედებების ჟურნალებიდან გამომდინარეობს, რომ რამოდენიმე დღეში ჩამოვიდა სამარშო შეესება.

- 1.შამათაგა არასი იმატის ძე;1908 წელი; ზუგდიდის რ-ნი
2.სურაბლიშვილი თედუ აღექის ძე; 1915 წ; ყვარლის რ-ნი
3. ბამაშვილი მიხეილი ზახარის ძე;1915 წ; ყვარლის რ-ნი
4.ტალაშვილი დათია დავითის ძე; 1911 წ; ყვარლის რ-ნი

- 5.ბერაშვილი ზაბედი ბოლდანის ძე;1908 წ; ჩოხატაურის რ-ნი
6.კუხალიშვილი მალია დავითის ძე; 1908 წ; ყვარლის რ-ნი
7.ნაზაროვი ანხალი სულეიმანის ძე;1909 წ; მარნეულის რ-ნი
8.ალბუთაშვილი ივანე აბუტის ძე;1912 წ; თელავის რ-ნი
9.კარია გიორგი ემრაზის ძე;1907 წ; გალის რ-ნი
10.კოკაშვილი იოსეფი აბრამის ძე; 1915 წ; სიდნაღის რ-ნი
11.ტკაძე შალვა პერუს ძე;1917 წ; ზუგდიდის რ-ნი
12.მუგალაშვილი ნიკოლა ზახარის ძე; ლენინგორის რ-ნი
13.მილორაგა კულიანი ფილიპის ძე; 1911 წ; გეგუჭკორის რ-ნი
14.მოეშვილი მეჯიტი ლინევის ძე; ქობულეთის რ-ნი
15.ბედენაშვილი ვასილი გიორგის ძე; 1904 წ;
16.პერაგვი კიტო არიონის ძე;1922 წ; ჭიათურის რ-ნი
17.ჩხლაძე ერისტო ილარიონის ძე;1922 წ; წყალტუბოს რ-ნი
18.დავლითაშვილი სიმონი პეტრეს ძე;1919 წ; ადიგენის რ-ნი
19.ცველია ამბროსი ამბიგოს ძე;1911 წ;აბაშის რ-ნი
20.აბისაძე აბესალა; 1907 წ; ჭიათურის რ-ნი
21.შახიშიაძე მიხეილი; 1906 წ; ჭიათურის რ-ნი
22.კოკუა ბორჯო; 1909 წ; გალის რ-ნი
23.ბუნუკური გრიგორი ზახარის ძე;1916 წ; დუშეთის რ-ნი
24.ხატია შალვა;1919 წ; ზუგდიდის რ-ნი
25.თოლიძე ვალერიანი სარდინის ძე;1923 წ;ჩოხატაურის რ-ნი
26.კუდორაგა შალვა ტარასის ძე;1917 წ;მაიაკოსესკის რ-ნი
27.ფურცვალიძე ვარლამი;1913 წ; ქუთაისის რ-ნი
28.ულგინაშვილი კონსტანტინე ნიკოლას ძე;1912 წ;
29.კუხალაძე ამირი სარდინის ძე;1915 ჭიათურის რ-ნი
30.ქათამაძე ხასანი; 1908 წ;ქობულეთის რ-ნი
31.ბენაშვილი შალვა თომას ძე; 1912 წ; თბილისი
32.შარაგანოვი ქიბარი ტუპანის ძე;1906 წ;
33.სულეიმანოვი ოსმანი ისმაილის ძე; 1914 წ; ახალციხის რ-ნი
34.მოდებაძე ანანი ოსტომოვიჩის ძე;1911 წ;
35.შაშანაშვილი ბორია მიხეილის ძე;1919წ; სიდნაღის რ-ნი

- 36.აბესაძე ნიკალა ლეონტის ძე; 1910 წ; ყვარლის რ-ნი
37.მახიტარაიანი აგასი მუშელის ძე; 1919 წ;
38.მახაძე ავილი მიხეილის ძე; 1919წ;
39.იასონოვი ჩავირგია;1907 წ; გალის რ-ნი
40.ჭაბავა ჭიჭიკო ადას ძე; 1909 წ; გალის რ-ნი
41.შარვაშიძე არბენი ილარიონის ძე;1915 წ; ქუთაისის რ-ნი
42.ქირია მიხეილი სტეფანის ძე; 1910 წ; გალის რ-ნი
43.ჯინია ივანე დიმიტრის ძე; 1910 წ; გეგუჭკორის რ-ნი
44.შათირიშვილი გიორგი ვლადიმერის ძე; 1909 წ; ჩოხატაურის რ-ნი
45.ატაბია არგილი; 1909 წ; გეგუჭკორის რ-ნი
46.კახაროვი ტატუმი მუშელის ძე; 1909 წ; ბორჩალოს რ-ნი
47.მუცაძე ტრიფონი პეტრეს ძე; 1910 წ;
48.მეტრეველი სოკრატე ფილიპის ძე; 1911 წ; გალის რ-ნი
49.ყვანია იულიანე ოლეს ძე; 1903 წ; ზუგდიდის რ-ნი
50.კატუიშვილი გიორგი ივანეს ძე; 1904 წ; ყვარლის რ-ნი
51.გაბილაშვილი აკაკი; 1919 წ; ქუთაისი რ-ნი
52.კვიციანიძე შალვა; 1909 წ; ქუთაისის რ-ნი
53.შონია პროკოფი არსენის ძე; 1914 წ; გალის რ-ნი
54.ჩხეიძე ვარლამი ივანეს ძე; 1909 წ; გალის რ-ნი
55.შამუგვი როდიონი ერიკის ძე; 1911 წ; გალის რ-ნი
56.შონია შალიკო ბადრის ძე;1903 წ; გალის რ-ნი
57.ტაბაღლა ანდრეი პავლეს ძე; 1908 წ; გალის რ-ნი
58.ჯაფარიძე სულეიმანი სელიმის ძე; 1905 წ; ქობულეთის რ-ნი
59.აბლოთია ანდრეი პეტრეს ძე; 1908 წ; გალის რ-ნი
60.ქუთელია რომანოზი; 1912 წ; გალის რ-ნი
61.აგანია აკაკი; 1908 წ; გალის რ-ნი
62.მარკოზია გერმანე ტარასის ძე; 1916 წ; გალის რ-ნი
63.გუთიაშვილი გიორგი მიხეილის ძე; 1906 წ; ყვარლის რ-ნი
64.ჩენიკაშვილი ზაქარი იასეს ძე; 1912 წ; ყვარლის რ-ნი

საპიეპო მოძრაობის წარმომადგენლები

ლავრენტი ბერია – საბჭოთა პაპშირის ცილდაჭაბუკული ბერი

(გაგრძელება წინა ნომრიდან)

პლენუმზე, სადაც განიხილებოდა არჩევნების საკითხი, წინააღმდეგ არავინ გამოდიოდა, მაგრამ ყველაზე “მტაცებელი” მდივნები პლენუმის შემდეგ დარაზმულები მიდიოდნენ მიღებაზე სტალინთან. დღეში დაახლოებით ორი-სამი კაცი. ამ ვიზიტების შემდეგ სტალინმა კაპიტულაცია გამოაცხადა.

“რეპრესიების შეჩერება 1938 წლის თებერვლის მორიგ პლენუმზე მოითხოვეს. გამოდიოდა მალენკოვი – მაშინ სკკპ ცენტრალური კომიტეტის კადრების განყოფილების გამგე და განსაკუთრებით გააკრიტიკა ისინი, ვინც ყველაზე მეტ მონღოლებს ავლენდნენ. შეკითხვით მიმართ პოსტიშევს (აღრე უკრაინაში მსახურობდა – იმ მომენტში კი კუბიშევის საოლქო კომიტეტის მდივანი იყო): თქვენ უკვე ციხეებში გაისტუმრეთ ოლქის უამრავი საბჭოთა ორგანოების, კომკავშირის, პარტიული მუშაკები. სადამდე შეიძლება გაგრძელდეს ეს? პოსტიშევმა უპასუხა: “ვიტერდი, ვიტერ და კვლავაც დავიჭერ! ეს ჩემი მოვალეობაა!” მალენკოვმა აზერბაიჯანის ცეკას პირველ მდივანს ბაგიროვს მიმართა: როგორ შეეძლიათ ხელი მოაწეროთ დახრების იმ ფურცელს, სადაც კონკრეტული გვარები არაა მითითებული და მხოლოდ ციფრები წერია? ბაგიროვმა ვერაფერი უპასუხა.

სტალინი თვლიდა, რომ სასწრაფოდ უნდა მოეშორებინა ეკოვი, რომლის ხელითაც ტარდებოდა ადვირახსნილი რეპრესიები. მაშინ ასეთი ტერმინი იშვა: “ეკოვის ხელთათმანები”. ჩამოიყვანეს ბერია და დანიშნეს ეკოვის პირველ მოადგილედ, მაგრამ იგი ვერაფერს გახდა ეკოვთან. 1938 წლის ნოემბრის მიწურულს ეკოვი სტალინთან გამოიძახეს. კაბინეტში იმყოფებოდნენ ვოროშილოვი და მოლოტოვი. სწორედ მათ აიძულეს ეკოვი, რომ წასულიყო დაკავებული თანამდებობიდან.

მე შევესელი მომეძიებინა ეკოვის თავიდან მოშორების ვარიანტები. ისინი სხვადასხვა ფურცლებზეა აღნიშნული, ერთი ფურცელი ჩვეულებრივი თეთრი ფერისაა, – მეორე – ცალხაზიანია, მესამე – უჯრებიანი... არ დაეძებნენ, როგორ ფურცელზე წერდნენ, მთავარი იყო, დაეფიქსირებინათ. თავიდან ეკოვი თანახმა იყო ყველა თანამდებობა დაეტოვებინა, გარდა შინაგან საქმეთა სახალხო კომისრისა. არ გაუვიდა. შინაგან საქმეთა სახალხო კომისრად დანიშნეს ბერია” (ისტორიკოსი ი. უკოვი).

საკამარისია გავიხსენოთ რუხიმოვიჩის სამსახურიდან განთავისუფლების ისტორია და მივხვდებით, რომ ეკოვის თავიდან მოცილება არ გახლდათ ოლი სექსე. მაგრამ ეკოვი მაინც არ პასუხობს მთავარ შეკითხვას: რატომ შეჩერდა არჩევანი მაინც და მაინც ბერიაზე?

ამ შეკითხვაზე პასუხს გაცემს თავად ლავრენტი ბერია, თავისი დღიურში გაკეთებულ ჩანაწერებში, 1938 წლის ზაფხულში.

“მე უკვე დიდი ხანია ვიცი, თუ რას წარმოადგენს ძალაუფლება. თითქმის ბავშვი ვიყავი, როცა უკვე ძალაუფლება მქონდა. რა იყო ჩემთვის ძალაუფლება? შენ ნღობა გამოვიცხადეს და იმუშავე.

თუ მუშაობა არ შეგიძლია – ისწავლე. თუ არ გსურს, თავს ძალა დაატანე. შენ ხომ ნღობა გამოვიცხადეს. მერე, როცა ძალაუფლება გაქვს, ეს ხომ საინტერესოა? შენ მოიფიქრებ გასაკეთებელს, შენვე გააკეთებ. ხედავ, რომ შენს გვერდით უნარიანი კაცი. დაეხმარე მას ფეხზე წამოდგომაში და მერე ის დაგეხმარება შენ, შენს სამუშაოს გაგვიადვილებს.

რაც უფრო მეტი ძალაუფლება გაქვს, მით უფრო საინტერესოა. ხოლო თუ საკუთარი თავის უფროსი ხარ, იმუშავე და იმუშავე. სამხარეო კომიტეტი რომ ჩავიბარე, სიხარულით ლამის დავეფრინავდი. მანამდე ხელეტი მექავებოდა – იქ წესრიგი არაა, იქ იდიოტები სხედან, იქ საქმე უნდა გაკეთდეს, მაგრამ არ აკეთებენ. ახლა კი ყველაფერი შენზეა დამოკიდებული! უბრძანე და გააკეთებენ. არ გააკეთებენ და დასჯი. თუ მაინც არაფერი გამოვიდა, სამსახურიდან გააგდებ. შენ ყველაფერი შეგიძლია. საქართველოში რომ ემუშაობდი, სული ხარობდა. ხედავ ჭაობს? დააშრე! ვინდა რომ ჯანმრთელი და ჭკვიანი თაობა აღიზარდოს? ააშენე სტალინები, ააშენე ინსტიტუტები. ისწავლეთ, ივარჯიშეთ, გაიხარეთ!”

მაგრამ როგორ ხდება ხოლმე? მკანნი ფიქრობენ, რომ თუ ძალაუფლება მიიღეს, მისი ჭამა შეიძლება. და წინა პლანზე გამოდის ანგარება, ნივთებისადმი ტრფობა, მანიკურების კასკადი და, რაც მთავარია, ქალებში დროის ტარება. შემდეგ გამოიჭერენ და იწყება ცრემლების ღვარღვარი. თავდაც ვერ ამჩნევენ, ისე ხდებიან მტრები”.

სტალინმა შეძლო ბერიაში დაენახა ის ადამიანი, რომელიც სიცოცხლისმიერად საჭირო იყო ახალი კონსტიტუციისთვის. მაგრამ ჯერ საჭირო იყო ქვეყნის გაწმენდა ნანგრევებისაგან.

1938 წლის 31 აგვისტოს ლავრენტი ბერია, როგორც საქართველოს კომპარტიის (ბ) ცეკას მდივანმა ჩაატარა თავისი უკანასკნელი პლენუმი.

სექტემბერში პოლიტიბიურომ დაამტკიცა ლ.პ. ბერიას დანიშვნა სსრკ შინსახკომის პირველ მოადგილედ. ნათელი იყო, რომ ბერიას მალე დააწინაურებდნენ სახალხო კომისრად.

იაგოდამაც და ეკოვმაც, თავიანთი რვაწლიანი მოღვაწეობის განმავლობაში, აქტიურობდნენ რა ზემდგომი პარტიული ორგანოების მოთხოვნებს, შინსახკომი ვადაქციეს იმ მონსტრად, რომლის სახელის გაგონებაც კი დიდ შიშს და ზიზღს გვრიდა ადამიანებს. ჯერ სკკპ (ბ) XVII ყრილობის შემდეგ “პარტიული რიგების წმენდა”, მერე “ელექტორატის” გაწმენდა 1936 წელს მიღებული ახალი კონსტიტუციის შემდეგ, რომელიც ჩატარდა ვეიდით, თითქოს ეს ელექტორატი მდგრადი მომცველი გახლდათ “ძველი ლენინური გვარდისათვის” (ჩვენ კიდევ არაერთგზის დაუბრუნდებით ამ საკითხს), დასტოვა სისხლიანი კვალი, რაც აისახა ქვეყნის მთავარი სახალხო კომისარიატის აზრზე, გახდა ეს უწყება გაზულუქებული “ელიტის” ინტერესების დამცველად და უკანა პლანზე გადაიხრდა ამ უწყების მთავარი დანიშნულება – ქვეყნის უსაფრთხოებისათვის ზრუნვა. ახლა კი აუცილებელი გახლდათ რომ ამ უწყებას დაბრუნებოდა ფელიქს ედმუნდის ძე ძერჟინსკის მიერ ფუნდამენტრებული ავტორიტეტი და პროფესიული მოწოდება.

ამ უწყების ავტორიტეტი შეირყა ჯერ კიდევ მის სათავეში ეკოვის მოსვლამდე და ეს ფაქტები ყველაფერს ეწინააღმდეგებოდა პოლიტიკოსების გამოსვლებში. ეს ახლა ასხელებენ მათ სახელებს სხვა ტონალობაში, რომელსაც გეოპოლიტიკური გარდაქმნებით ხსნიან, მაშინ კი...

1937 წლის 3 სექტემბერს, ნიურნბერგში გამართულ გერმანულ ნაციონალ-სოციალისტთა ყრილობაზე, ნაცისტების ერთ-ერთმა იდეოლოგმა, რეისხლაიტერმა, შემდგომში იმპერიის აღმოსავლეთის ოკუპირებულ ტერიტორიათა მინისტრმა ალფრედ როზენბერგმა არც თუ გარკვეული სიამოვნების

გარეშე განაცხადა სსრკ სასოციალისტური სისტემაში მომძლავრებული კორუფციისა და ქურდობის თაობაზე. იმ დროისათვის უწყების სათავეში მყოფმა პენრის იაგოდამ შემქმნა პატიმრებისა და გამოძიების ქვეშ მყოფთაგან ოქროსა და ძვირფასეულობის გამოძალის მთელი სისტემა. სასტიკი პენიტენციური სისტემის უმნიშვნელო “შერბილების” წყალობით მიღებულ სახსრებს იაგოდა თავისი ამფსონების ხელშეწყობით განათავსებდა უცხოეთის ბანკებში. სწორედ იქ აღმოაჩინეს გერმანელებმა “იაგოდას კვალი”, რომელსაც წარმატებით იყენებდნენ საბჭოთა კავშირის ხელისუფლების დისკრედიტაციისათვის.

ვისთვის შეეძლო სტალინს ენდო ეს “სიზიფეს შრომა”, რათა გაწმენდილიყო შინსახკომის სისტემა იქ დაგროვილი ნაგვისაგან? ხრუშჩოვისა და ჩკალოვის იაგოდას შემცველებად მონიშნაზე საუბრისათვის დროის დაკარგვა არ ღირს: პირველი ფიგურა კომიკური და უტოპიური გახლდათ, მეორე კი ძალზე რომანტიული იყო. ორივენი მხოლოდ თანამედროვე სცენარისტებისათვის თუ გამოდგებიან “ანტიციფარულზე” ან “სიყვარულზე” კინონაწარმოების ფსევდოსტორიულ ტიპულებად. მაგრამ სტალინს ისინი არაფრად გამოადგებოდნენ, მით უმეტეს ომისწინა უმძიმეს წლებში.

არსებობს ერთი უტყუარი დოკუმენტი. 1934 წლის 20 მარტს სკკპ (ბ) ცეკას პოლიტიბიურომ ჩამოაყალიბა კომისია, რომელსაც უნდა შეემუშაებინა ინსტრუქციები შინსახკომისა და მასთან არსებული განსაკუთრებული სათათბიროს თაობაზე. კომისიის შემადგენლობაში კავანოვისთან (თავმჯდომარე), კუბიშევითან, იაგოდასთან, კოსიოროთან, ჩუბართან, ლეპლევისკისთან, აკულოვთან, ვიშინსკისთან, პროკოვიევიანთან, ბულატოვთან, აგრანოვთან, ბალიცკისთან, პედენსთან, ბელსკისთან და კრილენკოსთან ერთად შედიოდა ლავრენტი ბერიაც.

ამიტომ, 1938 წელს შინაგან სსრკ საქმეთა სახალხო კომისრის კაბინეტში ბერია შემთხვევით არ აღმოჩენილა.

პაველ სუდოპლატოვი, რომელიც მაშინ შინსახკომის ცენტრალური აპარატის საგარეო განყოფილებაში მუშაობდა, იხსენებდა:

“1938 წელს ატმოსფერო საშინლად დაძაბული იყო – იგრძნობოდა რაღაც უბედურების მოახლოება. შინსახკომის საგარეო დაზვერვის უფროსის მოადგილე შპიგელგლაზი ყოველდღე უფრო და უფრო გულწაფლობით ხდებოდა. მან უარი თქვა ჩვენს ყოველკვირულ ტრადიციულზე – გაეტარებინა დრო მეგობრებთან ერთად. სექტემბერში სიცოცხლე თვითმკვლელობით დაამთავრა შინსახკომის მაშინდელი შეფის ეკოვის მდივანმა, რომელიც ნავთი სეირნობდა მდგრად მოსკოვში. ეს ყველასათვის გახლდათ სრული მოულოდნელობა. მალე გაჩნდა ახალი განკარგულება, რომელმაც ყველანი აგვაფორიაქა: ბერიას ხელმოწერის გარეშე დაპატიმრების ყველა ორდერი ძალადაკარგულად ითვლება. ლუბიანკაზე ხალხმა საუბრები შეწყვიტა, ყველანი ჩუმად დაიარებოდნენ. ლუბიანკაზე ცენტრალური კომიტეტის სპეციალური კომისია ატარებდა შემოწმებას.

დაწერილებით ვიხსენებ შემდეგ განვითარებულ მოვლენებს. დადგა ნოემბერი და მალე ოქტომბრის რევოლუციის დღესასწაული უნდა გვეხებია. და, აი, დილის ოთხ საათზე ტელეფონის გაბმულმა ზარმა გამაღვიძა – რეკავდა სსრკ შინსახკომის საგარეო განყოფილების სამდივნოს უფროსი. ოფიციალური ტონით მესაუბრებოდა, თუმცა, მის ხმაში აშკარად იგრძნობოდა მღელვარება.

– პაველ ანატოლის ძე, – მომმართა მან, – თქვენ სასწრაფოდ ვიბარებთ სახელმწიფო უშიშროების სამმართველოს უფროსის პირველი მოადგილე მერკულოვი. მანქანა უკვე გელოდებათ. მოდით რაც შეიძლება მალე. ახლახან დააპატიმრეს შპიგელგლაზი და პასოვი (შენსახკომის საგარეო განყოფილების უფროსი).

ჩემი ცოლი აფორიაქდა. გადავწყვიტე, რომ ჩემი ჯერი დადგა.

ლუბიანკაზე თავად კოზლოვი შემხვდა და მერკულოვის კაბინეტამდე მიმაცილა. იგი მომესალმა თავისი აკურატული, თავაზიანი მანერით და შემომთავაზა, რომ ლავრენტი პავლეს ძესთან შეესულიყო. ნერვეტი უკიდურესობამდე მქონდა დაძაბული. წარმოვიდგინე, თუ როგორ დამკითხავდნენ შპიგელგლაზთან ჩემი კავშირების თაობაზე. მაგრამ, როგორი გასაოცარიც არ უნდა ყოფილიყო, ბერიას არავითარი დაკითხვა არ უწარმოებია. ოფიციალური ტონით მაუწყა, რომ პასოვი და შპიგელგლაზი დაპატიმრებული არიან პარტიის შედროებაში შეყვანის გამო და მე შევადგე, რომ ჩავიბარო შინსახკომის საგარეო განყოფილების უფროსის თანამდებობა – ე.ი. უცხოეთის მთელი დაზვერვა. ყოველ სასწრაფო საკითხზე ინფორმაცია პირადად ბერიას უნდა მოვახსენო. ამაზე ვუპასუხე, რომ პასოვის კაბინეტი დალუქულია და მე შიგ შესვლას ვერ მოვახერხებ.

– ახლავე მოხსენით ბეჭედი, მომავალში კი დაიხსნით: წვრილმანი საკითხებით ყურებს ნუ გამომიტყვადეთ. თქვენ სკოლის მოსწავლე არ ხართ!

ათი წუთის შემდეგ მე უკვე პასოვის სეიფიდან გამოღებულ საბუთებს ვახარისხებდი”.

ჯერ კიდევ საბჭოთა კავშირის დედაქალაქში ჩასვლამდე იცოდა ბერია, თუ რას შეეჯახებოდა:

“ნიკოლოზი (ეკოვი) რთული ადამიანი იყო. ყველაფერი აურღაურია რეპრესიების საკითხებში და საგარეო დაზვერვაშიც. გვიღალატეს ნიკოლსკიმ, კრივიციკიმ, ლიუშკოვმა. ეს იყო მართლაც დიდი ჩაყარა. კობა წერდა, რომ არ იცოდა ვისთვის გამოეცხადებინა ნღობა. დაზვერვას დიდი ხანი ხელმძღვანელობდნენ არტუზოვი, სლუცკი, ურიცკი და სხვები (...) უნარიანები იყვნენ, მაგრამ – ავანტიურისტებიც. ვერასდროს განჭვრეტდი, თუ საით გადაუხვევდნენ”.

ეს სწერია 1938 წლის 29 ივლისის დღიურში.

შინსახკომში ბერიას მოსვლამდე რეზიდენტურებს (საფრანგეთში, პოლანდიაში, შორეულ აღმოსავლეთში) სერიოზული ზიანი მიაყენეს.

უცხოეთში გაიქცა საგარეო დაზვერვის სამი მაღალჩინოსანი და კარგად ინფორმირებული თანამშრომელი.

წავიდნენ იდეური მოსახრებით: უღალატეს სამშობლოს, ეჭვი შეიტანეს რა სტალინის ერთგულებაში “ლენინის ანდერძისადმი”.

ალექსანდრე მიხეილის ძე ორლოვი (შინსახკომის კადრების განყოფილებაში ირიცხებოდა როგორც ლევ ლაზარეს ძე ნიკოლსკი, აშშ-ში – იგორ კონსტანტინეს ძე ბერგი).

ნამდვილი სახელია – ლევ (ლეიბა) ფელბინგი. მუშაობდა არხანგელსკის საგანგებო კომისიაში; მსახურობდა საკავშირო აღმასრულებელი კომიტეტის უმაღლესი ტრიბუნალის გამომძიებლად, იყო მთავარი პოლიტსამმართველოს უცხოეთის განყოფილებაში (არალეგალური რეზიდენტი საფრანგეთში, ავსტრიაში და იტალიაში). შინსახკომის რეზიდენტი და რესპუბლიკური მთავრობის მრეწველი ესპანეთში, უშიშროების მაიორი – ჩვენებური საზომით – გენერალი. კურირებდა ცნობილი “კემბრიჯის ჯგუფის” საქმიანობას.

სტალინის პირადი დავალებით ესპანეთიდან საბჭოთა კავშირში შესანახად, დანაკარგის გარეშე, გადმოიტანა ოქროს მარაგი, რომლის ღირებულება გახლდათ ნახევარი მილიარდი დოლარი. მერე კი, როგორც ჩანს, არ მოეწონა სტალინის მიერ მსოფლიო რევოლუციის იდეის უარყოფა.

თარგმანი როლანდ ჯალალნიასი, (გაგრძელება იქნება)

პინას ქართული გზაა აფხაზეთის ხელისუფლების აპრიკულ მხნეას ჭაშვარიტად ქართული მხნეა უნდა დაუპირისპიროთ

პოეზიის გულისგან

ამასწინათ აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პიროვნება დამიკავშირდა, რომელიც აფხაზეთს შორის ავტორიტეტით სარგებლობს. მთხოვა, მისი ვინაობა პრესაში არ გამეხსავრობინა და ქართულ-აფხაზეთურ ურთიერთობებზე ისაუბრა: აფხაზეთს ნოსტრალია აქვს ქართველებზე, მთხოვეს, როცა ჩამოხვალ, ქართული სიმღერები ჩამოგვიტანეო. ახლა აფხაზეთს არავინ არაფერს კეთებდა და ყველაფერს რუსები და სომხები განკარგავენ. სომხები აშენებენ სკოლებს, რესტორნებს, კვლავიებს და როცა აფხაზეთს გენერალმა შეკითხვით მიმართა ერთ-ერთ მათგანს - ამას რატომ აკეთებთო, ასეთი პასუხი მიიღო: ჩვენ აქ სისხლი დავდევართ და ეს მიწა ჩვენია, შენ ვინ ხარ, წადი აქედანო.

ცნობილი რუსი ჟურნალისტი - ვლადიმერ პოზნერი ტელეკომპანია „იმედის“ ჟურნალისტთან საუბრისას ქართველებისა და აფხაზეთის ურთიერთობას არასასურველ კონტაქტში განიხილავს. ეს ყველაფერი კი შედეგია ჩვენი ხელისუფლების დამოკიდებულებისა რუსეთთან, რაც აფხაზეთსა და სამხაბლოზე უარის თქმის ტოლფასია. რჩება შთაბეჭდილება, რომ ეს ყოველივე მიზანმიმართულად ხდება. საქართველოს „მეგობარ“ მეზობელ ქვეყნებს ყველას ჩვენი ტერიტორიული ვალი აქვს. ზოგ საკითხში ქართველებიც ვცოდავთ, როცა უპასუხოდ ვტოვებთ სომხები ავტორის - რაფის ნაბოღვარს, რომელიც ერეკლე II-ს ლაჩარს უწოდებს: ლაჩარი მეომრები ჰყავდა და იმით დამარცხდნენ კრწანისის ომში. შედეგად ყარაბაღის მედიტი ალა მაჰმად-ხანს მიემხრო და საქართველოს წინააღმდეგ შემოუძღვა საომრად. როცა ქართული რეალობის საწინააღმდეგოდ სომხები ერის ისტორიის გაყალბებული ფაქტების ტირაჟირება თავად ქართველი ავტორის ხელით ხდება (საკითხავია - რის ფასად?) აღარ უნდა გაგვიკვირდეს 1918 წლის სომხთა შემოსევა და აფხაზეთზე სომხთა პრეტენზიაც. არასასურველი მდგომარეობაა საინგილოშიც, სადაც სახეზეა ქართველების შევიწროება და მათი უფლებების დარღვევა - 80 ათასი მართლმადიდებელიდან მხოლოდ 15 ათასი დარჩა.

ხელისუფლებას ქართველი ხალხისთვის არ სცალია, სამაგიეროდ, პრემიერ-მინისტრმა კვიციანიშვილმა ამბიციური პროექტების განხორციელება დააანონსა. ქართული ოცნება ხომ ავიწყრდება და საქართველოს მოსახლეობას სრული ბედნიერებისთვის სამთავრობო ქალაქის მშენებლობა და ქუთაისის ტურისტულ ქალაქად გადაქცევა გვაკლდა და ამასაც განახორციელებენ. ხელისუფლების მიერ სრულიად იგნორირებულია ქართველი ხალხის რეალური პრობლემები. სამაგიეროდ, პირად კეთილდღეობას არ ივიწყებს და 600.000 ლარით ისაუქრებს თავს, ხოლო ბოლო სამი თვის განმავლობაში 129 მილიონი ლარი დაიხარჯა მთავრობის წევრების ფუფუნებისათვის. გივი უფლავას განცხადებით 2012 წლიდან დღემდე 550 მილიონი არის გაზრდილი ბიუროკრატიული ხარჯები. ხელისუფლებამ რუსთაველის თეატრს თავდაყირა დააყენა: სახელის მოხვეჭას „ყოველისა მოსახეველი“ სჯობსო, ასევე ილიას თეატრ - „ერის წყლული მანდეს წყლულად“ - თავად ექცა ხალხს მოუშუშებელ წყლულად. ხელისუფლებამ კანონმდებლობაში უნდა შეიტანოს ცვლილება, რომ მხოლოდ მინიმუმის ზრდის პროპორციულად გაეზარდოს ხელფასები ყოველგვარი განმარტების გარეშე, მაგრამ, სამწუხაროდ, პოლიტიკოსებს ყიდულობენ და ყიდნიან, ჩვენი პრობლემები კი მრავლდებიან.

ქართულ პოლიტიკაში პროგრესია, მაგრამ პრემიერ კვიციანიშვილის მიერ დაანონსებულ პროგრესთან საერთო არაფერი აქვს - პარლამენტარი სატელეფონო ზარებს პასუხობს. ბ-ნ ზაზა პაპუაშვილთან შესხვედრისას ჩემს შეკითხვაზე, - იოსებ სტალინი ცოცხალი რომ იყოს, განმეორებდით თუ არა 1987 წელს ნაკრებიდან 9 წლიანი მმართველობისა და მათ მიერ ბათუმში ჩადენილი ვანდალური აქტის გამო, - ბ-მა ზაზამ მიპასუხა, რომ, სავარაუდოდ ხალხის მტრების წინაარმდეგ განხორციელდებოდა

კანონით გათვალისწინებული ზომები. სამწუხაროდ, ერთი მერცხალი გაზაფხულს ვერ მოიყვანს. სტალინის ძეგლის დაბრუნების თაობაზე, აღნიშნა, რომ ძეგლები ჩვენი ისტორიაა და ხელი არ უნდა ვახლოთ, მაგრამ ახლა ქვეყანას იმდენი პრობლემა აქვს, რომ ძეგლებს სეირნობის დროს არ არისო. დიას, ქვეყანა ბევრი პრობლემის წინაშე დგას და არც ხეები უნდა ვასეირნოთ, არც ხელისუფლების წარმომადგენლების კომფორტისა და რესტორნებისათვის 129 მილიონი ლარი არ უნდა დაიხარჯოს.

დღეს რომ ი. სტალინი ცოცხალი იყოს ნაცკრიმინალ ხალხის მტრებს ტროცკისტების გზას გაუყენებდა.

დღეს რომ სტალინი ცოცხალი იყოს ევროკავშირის რეკომენდაციებსა თუ სტრასბურგის გადაწყვეტილებას სანაგვეზე მიუჩნდა ადგილს. ეს გადაწყვეტილება არის პრეცედენტი იმისა, რომ მკვლელობები, წამებები თუ გაუპატიურებები ევროპამ სამართლებრივ ჩარევებში მოაქცია, რაც ქართველი ხალხისთვის მონობის ტოლფასია. ამ გადაწყვეტილებით დასავლეთი თავისი გაგლეჩის შენარჩუნებას ცდილობს საქართველოზე და ეს უნდა იყოს მოთმინების ბოლო ზღვარი, რათა საზოგადოებამ რეალური შეფასება მისცეს ევროპულ გზას. მაინც რა ღირებულებების მატარებელია დღეს ევროპა? - მხოლოდ ტექნიკური და სოციალური პროგრესისა, რომელიც არ სურს ჩვენს ხელისუფლებას საქართველოს მოსახლეობას შეუქმნას. ზნეობრივი ღირებულებების მატარებელი პოლიტიკა არც წარსულში ჰქონია და დღეს ვხედავთ რაც ხდება ევროპაში - თავისივე დანაშაულებრივი პოლიტიკის შედეგს იძიებს. ევროკავშირის სტატუსიკური სამსახურის მოსხენებაში აღნიშნულია, რომ ევროკავშირის ქვეყნებში 25 მილიონი ბავშვი სიღარიბის ზღვარზე ცხოვრობს. დასავლეთის ე.წ. ღირებულებებმა შედეგის აბორიგენ მოსახლეობას სამშობლო დააკარგინა და ისინი შიშით შეპყრუებენ როგორ მბრძანებლობენ მათ ქვეყანაში მუსულმანი დევნილები. როცა მუსულმანი მოსწავლე მასწავლებელს ყვლიდან ჯვარს ჩამოგლეჯს და დაემუქრება, - რა ღირებულების მატარებელია ასეთი ქვეყანა? ზედიზედ თავისუფლება, რომელსაც თავს ვახვევს დასავლეთი დამლაშვლი ქვეყნისა და ხალხისათვის. საბოლოოდ გაიმარჯვებს ის ერი, რომელიც თავისი ღირებულებებისა და სახის შენარჩუნებისთვის იბრძვის. არ შეიძლება მსოფლიოში უხეობა და ფსევდოფასეულობა იმარჯვებდეს, რაც ბუნების კანონზომიერებას ეწინააღმდეგება. სწორედ განსხვავებული იდეოლოგიის გამო აქვს ვლ. პუტინის მაღალი რეიტინგი მსოფლიოში და რუსი ჟურნალისტი - ვლ. პოზნერიც აღნიშნავს, რომ ლიბერალური ოპოზიციური ფრთა ვლ. პუტინისთვის საფრთხეს არ წარმოადგენს, რადგან პრეზიდენტს მოსახლეობის 85%-იანი მხარდაჭერა აქვს.

ქალბატონი ნანა ჯიქია სასწავლო ვიზით წავიდა მალტაში, რათა შემდგომში მთარგმნელობითი მუშაობისთვის ენის ცოდნა განემტკიცებინა. მისი თქმით, გადაადგილება რამდენჯერმე მოუწია, შემდეგ რუსეთის ჯამშუშობა დააბრალეს, ქვეყანა დაატოვებინეს და საბოლოოდ რაც ეცვა იმის ამარა დატოვეს. „ამ მოგზაურობამ მთლიანად შეცვალა ჩემი მსოფლმხედველობა და ჩემი მოქალაქეობრივი ვალია საქართველოს ახალგაზრდობას თვლია ავუღიადო - რა ღირებულებების მატარებელია სინამდვილეში დასავლეთი“ - მითხრა ჩემთან საუბრისას ქალბატონმა ნანამ.

„რუსეთი არის ჩვენი ინტერესების მტერი, ივანიშვილის ქვეყანა, რომელმაც არ უნდა დაგვარტყას“ - აცხადებს სატელევიზიო ეთერში ლიბერალისტი დ. ბურძინაშვილი, რომელმაც ჩვენს ეროვნულ გამირს - მეფე ერეკლეს ლამის ქვეყნის დაღობა დააბრალა. ეს პოლიტიკური ფუნა კვლავაც ტოტოებს მერად ლიბერალულ ჭაობში და საქართველოს გადარჩენის გზას ებრძვის. ბ. ივანიშვილი რუსეთის ინტერესების გამტარებელი რომ ყოფილიყო რესპუბლიკელ გველის წიწილებს ხელისუ-

ფლებში არ მოიყვანდა, რაც შეეხება მეფე ერეკლეს ანდერძს, ორი ფაქტორის გაცნობიერებაც საკმარისია იმისათვის, რომ დადებითად შეეფასათ: რუსეთთან თანაცხოვრების შედეგია ქართველი ერის ფიზიკური გადარჩენა და დემოგრაფიული ზრდა 600 ათასიდან - 5,5 მილიონამდე.

ხელისუფლების იდეამ - ნატო და ევროკავშირი - ჩანაცვლა პატრიოტული თეზა - „ენა, მამული, სარწმუნოება“ და სოციალური ფონი საკუთარი კეთილდღეობის ფასად ისე დაამძიმა, საზოგადოება ისე დაამშა, რომ ხალხი სულიერ ღირებულებებზე ვეღარ ფიქრობს. ამ გარემოებებმა ქართველი ხალხის მენტალიტეტიც საგრძნობლად შეცვალა. მაგალითად, 1956 წელს სტალინის ხსოვნის დასაცავად მთელი საქართველო გამოვიდა, ხოლო 2010 წელს, როცა სტალინის ძეგლი ნაცებმა დამითქურდულად დაამხეს, ხალხის მასობრივი პროტესტი არ მოჰყოლია. როცა ილიამ ბრძანა: ჩვენი თავი ჩვენადვე გვეყუდნოსო, დასავლეთის მონობა და ქართულ ღირებულებებზე - „ენა, მამული, სარწმუნოება“ - უარის თქმა არ უგულისხმია.

როცა დიდმა ტიციანმა ბრძანა: „დაგვადგებულვარ რომ ვიყო მონა, და საქართველოს მფლავს უფელი“ - პოეტი სამშობლოს მონობას ესწრაფვოდა და არა ლიბერალისტ-პედერასტების. მართალია, პატრიოტი ქართველები იბრძოდნენ დამოუკიდებლობისთვის რუსეთის იმპერიის წინააღმდეგ, მაგრამ არასდროს უფიქრიათ უცხო მენტალიტეტის მქონე ქვეყნის კოლონიად ექციათ საქართველო. რუსეთი თუ იმპერია იყო, ამერიკა „კეთილშობილ“ სქესმოდელირებულთა პანსიონანია? სამშობლოსათვის თავგანწირულმა დევნილმა მამულიშვილმა ქაქუცა ჩოლოყაშვილის უანასკნელმა შეფიცულმა - ალ. სულხან-შაბულოძემ 66 წელი უცხოებაში გაატარა. როცა ცხოვრებული ბ-ნ გურამ შარაძე მის მოსანახულებლად სან-ფრანცისკოში ჩავიდა, 90 წელს გადაცილებულმა მამულიშვილმა ცრემლიანი თვალებით უთხრა: „მინდა ჩემი ძეგლები სამშობლოს მიწაში ჩავეყარო“. ეს სურვილი, მას აუსრულდა: საქართველოს ზეცაც იხილა, ქაქუცას დროშაც დაუბრუნა სამშობლოს და კახეთში, აჭყურის თეთრი გიორგის საგვარეულო ეკლესიაში ჰპოვა განსახვენებელი.

„რაც უფრო მეტად დაიბაბება ურთიერთობა რუსეთსა და საქართველოს შორის, საქართველოსა და მთელ კავკასიას უფრო მეტი ფასი დაეღება“ - გემოძღვრავს ე.წ. ექსპერტი - ზაად კასრელიშვილი.

რუსეთთან დაპირისპირებით უარს ვამბობთ ყველა იმ სიკეთეზე, რაც სოციალისტურმა სისტემამ მოგვითანა, შედეგად, მივიღეთ დანგრეული ეკონომიკა და დარღვეული ტერიტორიული მთლიანობა. ჩვენ ვცხოვრობთ ვირტუალურ სამყაროში, არ არის დაცული ქვეყნის უსაფრთხოება. რაც მთავარია, ვუპირისპირდებით ქართველობას, ძირითად ეროვნულ ღირებულებებს, რომელსაც „ენა, მამული, სარწმუნოება“ წარმოადგენს.

ამერიკის პრეზიდენტის - დ. ტრამპის წინასაარჩევნო დაპირებამ რუსეთთან მიმართებაში ჩაიღურის წყალი დალია. პრესიდენტს ასევე გაუჭრდება ზნეობრივი კრიტიკიუმების დაცვა ქვეყანაში, სადაც უხეობა ათწლეულების მანძილზე საზოგადოების გარკვეულ ნაწილს სისხლში აქვს გამჯდარი და რისთვისაც მილიონები იხარჯებოდა. არც დ. ტრამპი ვახლავთ მამაზეცუერი და არც უხეო საზოგადოების წარმომადგენლები არიან მართამ მაგად-ღინელები ცოდვებით რომ მოინანონ და წმინდანებად იქცენ. ამას ათწლეულებიც არ ეყოფა. მოკლედ, ქართული ანდაზისა არ იყოს - „არა შეჯდა მწყერი ხესა, არა იყო გვარი მისი“.

არსებული გარემოებებიდან გამომდინარე, დროულად უნდა ვთქვათ უარი დასავლეთის პარტნიორობაზე და რუსეთთან გავაფორმოთ ხელშეკრულება, რითაც დაცული იქნება ქვეყნის უსაფრთხოება და ჩვენი ეროვნული ღირებულებები. მედასავლეთეებს მივუწოდებ: ვისაც ქართველობა გემყვება, გაიღვირეთ იმუნტეტი ფუჭ ოცნებებზე (დასავლეთთან პარტნიორობა) უარის თქმით, ხელისუფლების ამერიკულ ოცნებას დევპირისპიროთ ჭეშმარიტად ქართული ოცნება, მეფე ლეონტიძის მსგავსად გავერთიანდეთ ფიცის ქვეშ - „ფიცის კაცები - სამშობლოსათვის“ და ერთად დავებრუნოთ ჩვენი საქართველო.

იზა თამაზაშვილი, 593 90 55 07; 2 35 91 15

ამა მამა აქ არის ჩემი ცისფერი სახლი, აქ ცხოვრობს ჩემი კეთილი მამა, ეზოში დარბის ნაცარა ძაღლი და უყვავს ღამეს და მთვარის მამას.

ო, მამაჩემო, გაშალე შუბლი, შე ხარის გული, აიღე ჭკიპა, მე გიმეკურნალებ ფაზისის შუქით, მე აქაური წვიმები მიყვარს. მე სამეგრელოს მინდვრების ფერი თვალგეში ჩამჩნა, ვთი დიდი განძი, და ბავშვობიდან სახის ივრით მე აქაური მეცნობა კაცი. ო, მამაჩემო, აანთე ცეცხლი, გახსენი სულის შევიღვე ბჭენი, აეწონოთ ჩემი ოქრო და ვერცხლი, ზედ მივაწეროთ სახელი შენი. მე სამეგრელოს მიმიღებს მიწა, თუ მეღირსება სიკვდილი მშვიდი, მე სიზმარს ვეფიქვ: მოხუცი ძიბა გამოსალოცად იღორში მიდის. მე არ მეკუთვნის მიქაგას ხმალი, მაგრამ მე პასუხს ყველაზე ვაგებ, მე გუშინ ვნახე მეგრული ქალი, ცისკრის ვარდივით გახსნოდა ბაგე, მე ვესალმები საღმინოს ნისლებს, მე ჩემთვის უცნობ სივრცეებს ველტვი და ხანინდრავას ცხენივით ისევ ვახანდრებ მაქვს ათასი ვერსი. მე აქაური მიწამლებს ჰაგა, მე აქაური მერგება დალი, აქ ცხოვრობს სამი პოეტის მამა, აქ არის ჩემი სამოთხის ბაღი.

ლაზური სიმღერა

ჩემო ფუძის უფალო, - ჩემო მყუდრო სავანეო, მოწამული თვეზივით ზვირთი მანანანავებს. ჩემო ვარდის პერანგო, - მთვარე ლაზისტანისა, ლაზის თეთრი ქალივით შივ უბეში ჩავივამ. ჩემო მწვანე სიმღერაო, - ყლორტო ძველი მუხისა, ნუ შეგაკართობს ზუზუნო ოსმალური მუმილისა. ჩემო ცისკრის ვარსკვლავო, - ცრემლო ჩემო თვალისა, მინდა, ზარი ჩამოგვარა... ზარი ლაზისტანისა?!

კოლხეთი: შხხვარა წარსულთან

იმპერიები, მეფეები გივცილიან ტაბლას, შხხანი და თვლით სავეს ისევ გადავს ჯამფილა, ლოცვა-კურთხევით ეგებები კვლავ უზუნანეს და სანთელივით ხარ მწუხარე და ღვთაებრივი. ჭრილობა რაა, როცა ნებზე გიზის ქორივით შენი წარსული და ისტორია. გადაუვლია ბიზანტიურ ციებ-ცხელეზას დაშნით, მახვილით, ზარით, ღაღატით და სისხლში გდაი მეფის კვერთხი, მეფის გვირგვინი. ობლის ცრემლი ხარ გამჭვირვალე და ჩუმიდ მოთქამ ოქროს ბედზე და დაკარგულზე. მეღვას შმაგი სიყვარულის მსხვერპლო დიდო, გახვეული ხარ ღვეგნების ცისფერ ბურუსში. ანეხილი ხარ საკუთარი დავითფერულით და მსცით მოსილი ღამაზი თავი გიდევის ნანგრევთა თავსასთუმაღზე.

ჩემო ოქროს ზაფხული

ჩემო ოქროს ზაფხულო, ყვავილებით, ვარდებით უბემონარდახულო. ცისარტყელას ფიჩვივით ბალახებში ჩამდნარო, დაიშლილი ხილვების დიდო საქონდაქაროვ! მეღვლისძველი ოდიშის ვარდისფერო ბატონო, მე აქ დავიმარხები, მე აქ უნდა დამტოვო!

ბენო კალანდია

სახალხო მოძრაობა „სამეგრელოს“ ზუგდიდის ორგანიზაცია მწუხარებით იუწყება, რომ გარდაიცვალა ბატონი ზურაბ ცხონდია თანაგრძნობას ვუცხადებთ განსვენებულის ოჯახის წევრებს, ნათესაებს, მეგობრებს, ასევე თითოეულ იმ ადამიანს, რომელმაც გულთან მიიტანა ცნობილი ინტელექტუალის და უაღრესად კოლორიტული ადამიანის გარდაცვალება

ისევ რუსული პროპაგანდა?

„სახიზღარო, ბორტო, აგრესიო, ქიმიური იარაღით ჩველი ბავშვებისა და ქალების მხოცველი (სირიაში), პატარა ერების მხაგრელო, ქართველი ხალხისთვის გენოციდის მომწყობო, ქართული ტერიტორიების მიმტაცებელი, გახრწნილო, ღოთო და ბოზო ერო, მთელი მსოფლიოსთვის საფრთხობე ლად ქცეული...“

აი, ასე უნდა მიმართოს ყველა ქართველმა, განსაკუთრებით პოლიტიკოსმა ნებისმიერ საერთაშორისო ფორუმზე დამსწრე რუსეთის წარმომადგენლებს. ამ სიტყვებით უნდა ამხილოს საქართველომ რუსული მზაკურული პოლიტიკა. მხოლოდ ტერმინოლოგიის სიმკაცრით – თანაც დიპლომატიაში მიუღებელი ლექსიკით, გახდება შესაძლებელი მსოფლიოს საზოგადოების საქართველოს პრობლემებისადმი ყურადღების მიპყრობა, რაც ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენის უეჭველი საწინდარი გახდება.

ზემომოყვანილი სიტყვების წამკითხველი ნებისმიერი ადამიანი უმაღლესი მოიკითხავს სტატიის ავტორს და დარწმუნებული ვარ გაიფიქრებს – ჭიპაშვილი გადაქანდაო. ისე, კაცმა რომ თქვას, როგორც მე, ისე სხვებს, მხედველობაში სადად მოაზროვნენი მყვანია, უმცირესობაში რომ არიან მოქცეულნი, გადაქანების სიმპტომები რომ გვექონდეს, რა გასაკვირია. დღევანდელი პოლიტიკური, ეკონომიკური და სოციალური ყოფა ხომ „გადაქანების“ სტიმულატორია?!

„გადაქანებას“ არა მარტო ჩამოთვლილი სამი კომპონენტი იწვევს, არამედ ბრიყველი სტატიები, სატელევიზიო განცხადებები, ვითომ პატრიოტული მოწოდებები და საკუთარი დანაშაულებისთვის ხელის დაფარების მცდელობა, სინამდვილის დამახინჯება, სიცრუის სიმართლედ წარმოჩინება, სიმართლის – სიცრუედ.

სწორედ ამგვარი სიცრუის მორევში ცხოვრობს საქართველო ბოლო 25 წლის განმავლობაში, განსაკუთრებით 2008 წლის აგვისტოს ომის შემდეგ. არც ხელისუფლება, არც ოპოზიცია, ზოგიერთთა გამოკლებით, არაფერს აკეთებს იმისთვის, რომ ვითარება შეიცვალოს. თითქოს რაღაც „უხილაგმა“ ძალამ შეკრა ხელისუფლება, ოპოზიცია, ექსპერტობა, საზოგადოების ელიტა ერთ მუშტად, მტერთან ვითომ საბრძოლველად.

მტერიც ნაპოვია – რუსეთის სახით. „უხილაგი“ ძალაც ცნობილია – აშშ-ს სახით და ბრძოლის დეტალებიც ჩამოყალიბებული. „უხილაგი“ ძალის ქვეყანაში, ისიც ცნობილია, თუ ვინ უნდა აიღოს ხელში ნამდვილი იარაღი მტერთან საბრძოლველად – ისე, როგორც ამას 2008 წელს სჭონდა ადგილი. მაგრამ ვიდრე იარაღს დაგვაჭერინებენ ხელში, ნიადაგის შემზადებაა საჭირო – რუსეთის საღანძღავი სტატიებითა და ანტირუსული პროპაგანდის გაშლით. შემდეგ იმის თქმა, რომ ანტირუსული პროპაგანდა, რუსული პროპაგანდის საწინააღმდეგო რამ არის, რომელმაც არა მარტო აშშ-ს, ევროპის ქვეყნების, სხვების „უმაწკო და პატიოსნებით აღსავსე“ ტვირთზე იქონიეს გავლენა, არამედ ქართულ ტვირთზეც. და რომ ამგვარ პრო-

პაგანდას წერტილი დაესვას, საჭიროა კანონის მიღება.

არასამთავრობო ორგანიზაცია „საერთაშორისო გამჭვირვალობა – საქართველომ“ პრორუსული, ანტისახელმწიფოებრივი პროპაგანდის წინააღმდეგ პარლამენტში საკანონმდებლო ცვლილებათა პაკეტი წარადგინა, პრორუსული პროპაგანდის ასაკრძალად. ვიდრე პარლამენტი მას განიხილავს და მიიღებს, უმჯობესია ახლა ვთქვათ სათქმელი, თორემ მერე საციხოდ გაგვხდება საქმე. ვინ იცის, რას ჩათვლის ხელისუფლება პრორუსულ პროპაგანდად?

დავუბრუნდეთ ჩვენს მთავარ თემას – რუსეთისთვის მკაცრი პასუხის გაცემას, დაახლოებით ისეთის, როგორც დასაწყისში მოვიყვანე. ალბათ ასეთ პასუხს მოითხოვს ხელისუფლებისგან ოპოზიცია, ე.წ. ექსპერტობა. წარმოგიდგინო ერთ-ერთ მათგანს. ცისკარიშვილს, რომელიც სოხუმში, რუსეთის საელჩოს გახსნას ეხება და ამ ცერემონიაზე რუსეთის საგარეო უწყების ხელმძღვანელის ლავროვის გამოსვლას.

ამ ფაქტთან დაკავშირებით საქართველოს ხელისუფლებამ უკვე გააკეთა ოფიციალური განცხადება, რომელმაც, როგორც ჩანს უკმარისობის გრძნობა გამოიწვია ოპოზიციასა და ცისკარიშვილში. აი, რას აცხადებს ის: „ეს ფაქტი შეიძლება ყოფილიყო გაუღებელი უფრო მაკაფიოდ, კატეგორიული გამთქმებითა და ორგანიზებული პროტესტითაც. საკმარისი არაა რამდენიმე წინადადებანი მიუღებლობის წარმოჩენა არცთუ ინფორმაციული განცხადებებით“.

„ექსპერტის“ აზრით, დაახლოებით ისეთი ლექსიკა უნდა ყოფილიყო გამოყენებული, როგორც თავში წარმოვიდგინეთ. ცისკარიშვილი რუსეთის გამოხდომის მიზეზსაც აღნიშნავს: „კრემლს, მოთმინების ფილან მაშინ ავესო, როდესაც ბატონმა ტრამპმა მიიღო და ესაუბრა საქართველოს ელჩს. რუსეთის ელჩს ასეთი პრივილეგია დღესაც არ აქვს“.

ხედავთ, როგორ გაგვისწორია რუსეთისთვის? მის ელჩს არ იღებენ, ჩვენსას კი წითელ ფიანდახს უგებენ.

როგორც ჩანს, ცისკარიშვილისთვის დიდ გამოცანად რჩება ან უფრო სწორად საამაყო საქმედ ტრამპის მიერ საქართველოს ელჩის მიღება, რუსეთის კი – არა. ბარემ ძალიან უნდა ტრამპს რუსეთის ელჩის მიღებაც და პუტინთან შეხვედრაც, მაგრამ ამერიკული პოლიტიკა, რომელიც ტრამპს რუსეთის აგენტად და პუტინის „კაცად“ მიიჩნევს, ტრამპს ვერ აბედვინებს ასეთი ნაბიჯის გადადგმას. ტრამპის პრეზიდენტობის პირველი ასი დღე ეს ესაა დაილია და ლამის მას იმპიჩმენტი მოუწონს, რუსეთთან ფარული კავშირების ქონისთვის და ასეთ დროს რუსეთის ელჩის მიღება?!

ცისკარიშვილმა უნდა იცოდეს ყოველივე ეს. ალბათ იცის კიდევაც, მაგრამ ხალხს ატყუებს – „მაგარი ქართველობით“. სამწუხაროა, როდესაც ექსპერტს წამიერი „ანტირუსული გამონათება“ ამოძრავებს, თუმცა მისგან, საზოგადოება სწორედ ასეთი „ფოლიანტებით“ იკვებება, რაც მხოლოდ

ერის დეგრადაციას უწყობს ხელს და სიცრუის ტირაჟირებას.

ღიას! რუსეთმა ახალი საელჩოს შენობა გახსნა სოხუმში. ამ ღონისძიებას ლავროვი ხელმძღვანელობდა, რომელმაც ხაზგასმით აღნიშნა რუსულ-აფხაზური ურთიერთობების განმტკიცებაზე, რასაც მართლაც აქვს ადგილი. სულაც არ არის გასაკვირი, რომ აფხაზეთს მჭიდრო ურთიერთობა აქვს რუსეთთან, ისე, როგორც საქართველომ აშშ-თან. ყველა თავშესაფარ ქოლგას ეძებს. აფხაზეთმა ასეთად რუსეთი ჩათვალეს, ქართველებმა – აშშ-ში. აფხაზებს დიდი ტვირის ჭყლეტა არ დასჭირებიათ „სამშვიდობო ქოლგის“ ძიებაში, არც ათასობით კილომეტრის დაფარვა, ისე, როგორც ჩვენ. დარწმუნებული ვარ დროთა ვითარებაში ის საერთო ენას გამოახსნავს აშშ-ს, ევროკავშირთან. ჩვენ?

თუ ცისკარიშვილების გზას დავადგებით, რუსეთთან საერთო ენას ვერ გამოვნახავთ და კისერსაც მოვიტყებთ – მეორედ. ცისკარიშვილის მცდარი მოსაზრებით, საქართველოს მჭახე განცხადება ვერ შეცვლის ჩვენი ქვეყნის მიმართ დასავლეთში ჩამოყალიბებულ შეხედულებას, განსაკუთრებით 2008 წლის ომთან დაკავშირებით, ვინაიდან მან (დასავლეთმა) უკვე შეიქმნა ნეგატიური განწყობა – ევროკავშირის საგამოძიებო კომისიის დასკვნით.

ომი საქართველომ დაიწყო! ამ ომში საქართველო დამარცხდა! გამარჯვებულმა მხარემ, შემდგომში მსგავსი ავანტიურის თავიდან აცილების მიზნით, დაიპყრო სამხრეთ ოსეთი და აფხაზეთი. იქ სამხედრო ბაზებიც გახსნა და საელჩოებიც, თუმცა სამხრეთ ოსეთისა და აფხაზეთის დიპლომატიურად ცნობამდე ოფიციალურ თბილისს, რუსეთის მხრიდან, მიეცა შანსი სოხუმ-ცხინვალთან ურთიერთობების დასავლეთმად, რაც თბილისმა არ მიიღო.

მას შემდეგ ბევრი რამ შეიცვალა, მაგრამ საქართველოს პოლიტიკოსთა ვიწრო აზროვნებას არაფერი ეშველა. ისინი დღესაც იმას მოითხოვენ, რასაც გუშინ. ისინი არც რუსეთთან, არც აფხაზეთთან და არც სამხრეთ ოსეთთან ურთიერთობის დაწყებას არ აპირებენ და უწინდებურად განაგრძობენ რუსეთის ნებისმიერ საერთაშორისო ორგანიზაციაში, კონფერენციაზე რუსეთის ლანძღვას, აფხაზეთისა და ოსების სეპარატიზტებად, დამინაშავეებად მოხსენიებას.

რადიო „მაესტროს“ ეთერში გამოსვლის დროს „ექსპერტმა“ კასრელიშვილმა რუსეთ-საქართველოს გაუსაძლისი ურთიერთობა რუსეთს მიაწერა და ისიც თქვა, რომ რუსეთს არასდროს შემოუთავაზებია საქართველოსთვის შერიგებისთვის საჭირო რაიმე სახის წინადადება; რუსეთის ხელისუფლებას სურვილიც არ გამოუთქვამს საქართველოს ხელისუფლებასთან დიალოგის დაწყების თაობაზე.

„ექსპერტის“ განცხადებები სწორედ ისაა, რაც გზააღმნიშნავს საზოგადოებას უფსკრულისკენ მიაქანებს. როგორც ჩანს, კასრელიშვილი არაფრად მიიჩნევს რუსეთის პრეზიდენტის პუტინის განცხადებებს საქართველოს ხელისუფლებასთან დიალოგის დაწყების თაობაზე.

ბაზე, რაც ჩვენმა ხელისუფლებამ არაფრად ჩაავლო. სწორედ ასეთი დიალოგის დროს არის შესაძლებელი იმ შემთავაზებებზე ლაპარაკი რასაც კასრელიშვილი გულისხმობს და არა წინასწარ, დიალოგის დაწყებამდე.

საქართველოს ხელისუფლება იმედოვნებს, რომ ერთხელაც საერთაშორისო საზოგადოება „დასჯის“ რუსეთს და დაუბრუნებს დაკარგულ ტერიტორიებს. სწორედ ამ ფუტურისტული მოსაზრებიდან გამომდინარე ცისკარიშვილ-კასრელიშვილის შემხედვარე საქართველო „შტამპავს და შტამპავს“ ანტირუსულ განცხადებებს, რითაც საკუთარ თავსა და ხალხს ატყუებს. საქმის გამკეთებელი ხელისუფლება, ბუტიაობის ნაცვლად, კრემლის კარს აატალახებდა, ნაცვლად ამისა ის შიდა მოხმარების „მკაცრი“ განცხადებებით იმედებს თავს.

რუსეთს, რომ ისეთი წარმოდგენა შეექმნას – თითქოს საქართველოს მასთან არავითარი პრეტენზია არ აქვს, გასაკვირი არ იქნება. 2008 წლის სექტემბრიდან დაწყებული, დღემდე მას არავინ დალაპარაკებია. არც პრეზიდენტ პუტინის წინადადებას შეხმიანებია. ასეთ დროს ხომ შეიძლება კრემლმა იფიქროს, რომ საქართველოს, რუსეთთან გასარკვევი არაფერი აქვს?!

ნაცვლად გონივრული პოლიტიკისა საქართველოს ხელისუფლება ისე, როგორც არასდროს, ევროატლანტიკურ კურსს ებლაუტება, თან დაბეჯითებით უმტკიცებს ევროპამერიკას რუსული აგრესიის თაობაზე, რუსული პროპაგანდის მსხვერპლობაზე. დასავლეთის კიდევ უფრო დაახლოების მიზნით, აბსურდამდე მისული ქმედებით, ცდილობს საქართველო რუსეთისგან დისტანცირებას და დასავლეთთან სამარადისო ჩახუტებას. კონსტიტუციაში ქვეყნის ევროატლანტიკური კურსის ჩაწერა სხვა არაფერია, თუ არა თავის გასაანგვა დასავლურ უკანაღში შესაძრომად. ამ ქმედებით შეძლებს ქართული პოლიტიკა დაკარგულის დაბრუნებას?

საქართველო უკრაინასთან, აშშ-თან ერთად გაეროს იმ ქვეყნების (სულ ოთხი) რიგში აღმოჩნდა, ვინც მხარი არ დაუჭირა რუსულ პროექტს – კოსმოსში იარაღის არგანლაგებასთან დაკავშირებით. არც ერთ საერთაშორისო ფორუმს საქართველო რუსეთის კრიტიკის გარეშე არ ტოვებს, რაც თავისთავად ნეგატიურად აისახება რუსეთში.

არადა, საქართველოს, მხოლოდ რუსეთთან მჭიდრო თანამშრომლობით, შეუძლია დღეს არსებული პრობლემების დაძლევა. სრული შესაძლებელია რუსეთთან მტრობამ დღევანდელს, ახალი პრობლემებიც დაუმატოს და ისე დაამძიმოს ქვეყნის ყოფა, რომ ევროსავალიც ვერ მოინახოს. არის ე.წ. ევროატლანტიკური სივრცე ქართველთა უთაობით შექმნილი პრობლემების მომგვარებელი? და თუ არის, ამდენ ხანს რას ელოდება?

ეს კითხვა არაერთხელ უნდა იქნას გაუღებელი თვით ხელისუფალთა მხრიდან ქვეყანაში მომხრავლებული „ურწმუნო თომების“ დასარწმუნებლად, წინააღმდეგ შემთხვევაში ერთობ სავალალო დღეში აღმოვჩნდებით, ისეთში, რეანიმაცია რომ ვერ გადაგვარჩენს.

ჭ. ჰამლეტიძე, პოლიტოლოგი

სახალხო მოძრაობა „სამეგრელოს“ ზუგდიდის ორგანიზაცია თანაუგრძნობს მაია, მანონ, გურამ, როლანდ და ბადრი მაქაცარიებს სიძის აბელ ლუპაშას გარდაცვალების გამო... უფალმა ცათა სასუფეველი დაუმკვიდროს განსვენებულს...

“თუ გული გულობს, ქადა ორი ხელით იჯიება” – რა დაფარული სიბრძნეა ქართულ ანდაზებში

ანდაზას მეტყველებაში ხშირად სიტუაციურად იყენებენ, გარკვეულწილად, ყოველთვის რაღაცას გვახსენებს. რეალურად კი სხარტი გამოხატულებაა, რომლის არაერთ მაგალითს იცნობს ქართული ფოლკლორი. რა კონტექსტით შეიძლება და დღემდე შემოვინახა ცნობილი ანდაზები ზეპირსიტყვიერებაში? ამ თემაზე სასაუბროდ მივმართეთ, ივანე ჯავახიშვილის სახელობის უნივერსიტეტის ფოლკლორისტიკის კათედრის გამგესა და ჰუმანიტარული ფაკულტეტის პროფესორს, ქეთევან სიხარულაძეს.

მისი თქმით, ანდაზა ფოლკლორში როგორც უანრი ჩამოყალიბდა და მცირე ფორმის ნამუშევრებს მიეკუთვნება. მოცულობით მცირეა, ისევე როგორც გამოცანა, სიტყვის მასალა (სხარტი გამოხატულება)... ანდაზას სიბრძნის პოეზიასაც უწოდებენ, რადგანაც ერთ ფრაზაშია მოქცეული თაობების დიდი გამოცდილება. ანდაზას ხშირად მეტყველებაში იყენებდნენ, ამიტომ ყოველდღიურობის თანმდევი იყო და მუდამ გარკვეულ კონკრეტულ სიტუაციასთან გახლდათ დაკავშირებული. ის შეიძლება კონკრეტულ აზრს გამოხატავდა, მაგრამ ასევე აუცილებლად მისადაგებული იყო სიტუაციასთან, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ამოვარდნილი იქნებოდა მოცულობიდან და თავის როლს ვერ შეასრულებდა.

ანდაზა შეიძლება ყოფილიყო დაცინვაც, ან რაღაცის შეჯავშნა... მოკლედ, თავის ფუნქცია რომ შეესრულებინა, უნდა მორგებოდა სიტუაციას, რომელშიც ესა თუ ის კონკრეტული ანდაზა ითქმებოდა. ხშირად გართობულია, თუმცა შეიძლება პოეტური ნიმუში არ იყოს, მაგრამ შინაგანად რიტმი აქვს და პოეზიის ნაწილად ამიტომ ითვლება, რის გამოც უწოდება სიბრძნის პოეზიას.

– ანდაზას, როგორც ზღაპარს, განვითარება მოსწევს თუ არა? – დიახ, ასეა, – თანამედროვეობაში უპირატესად უკვე შექმნილი გამოიყენება. განვითარება აღარ აქვს. ახლა ჩვენი ამოცანაა, შევიზარუნოთ ის, რაც უკვე შექმნილია. გავფართოვოთ არსებული სიმდიდრე. ანდაზას ის თვისება აქვს, რომ აუცილებლად მთაბების მიუხედავად, ადამიანის ცხოვრებას მიესადაგება.

– ახლა კონკრეტული ანდაზები გავიხილოთ: “ტყუილს მოკლე ფეხები აქვს”. როგორ გგონიათ, ეს რისთვის შეიქმნა? ისევე უნდა გავიხილოთ, როგორც გვექნის? – ცხადია, გადატანითი მნიშვნელობით უნდა გავიგოთ, სახარებაც ამბობს, რომ “არ არსებობს არაფერი დაფარული, რომელიც

არ გაიხსნება”, – ტყუილიც აუცილებლად გამჟღავნდება. ამ ანდაზაში ისეთი აზრი დევს, რომ ტყუილს ადამიანი დიდხანს ვერ შეინახავს. ჯერ ერთი, ქრისტიანულად ერთ-ერთი მიძიმე ცოდვაა... რაც შეეხება “მოკლე ფეხებს”, – გრძელფეხება ადამიანი ცხადია, დიდ ნაბიჯებს დაგამს და სწრაფად დადის. შესაბამისად, მოკლე ფეხება სწრაფად ვერ იფლის და ტყუილიც ამიტომ არის “მოკლე ფეხებად” წარმოდგენილი, არ შეუძლია სწრაფად სიარული, სიბრძნე მას აუცილებლად დაეწვევა და დაამარცხებს!..

– “რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო”. ეს დავითა რომ ვერასდროს გავიგეთ ვინ არის? – არა მარტო ქართულ ანდაზებში, ზოგადად, სხვა ხალხთა კულტურაში, რომელიმე კონკრეტული სახელი არის ნახსენები, მაგრამ ის არაფერს უკავშირდება. უმეტესად რითმისთვის არის გამოყენებული და ზოგადად, ადამიანს ნიშნავს. დიახ, “დავითა” რითმის გამოა აღებული, რომ “თავითა” გაერთიანოს, რადგანაც ზოგადად, ადამიანისთვის ზიანის მიმყენებელი მაინც მისი საკუთარი განწყობაა და საქციელია, ვინაიდან მას დიდი პასუხისმგებლობა აკისრია, შესაბამისად, გაუფრთხილებლობით და დაუდევრობით, ხშირად უსიამოვნებას აწულებს.

– “უბაღლო ქვევანაში კატებს აყვებდნენო”, ამის მსგავსია ასევე – “ბუღაურები გადაშენდნენ და ვირებს აყრდნობდნენო”. რას იტყვი ამასზე? – თავისი შინაარსითა და ფუნქციით, ეს ორი ანდაზა აბსოლუტურად მსგავსია. აქ განზოგადებულია სიტუაცია, როდესაც წამყვანი ძალა და ფუნქციები არეულია.

ვინც სიტუაცია უნდა მართოს, ის ძალა არ არსებობს. აქ ჩვენს თანამედროვეობაში პროფესიონალიზმზე შეიძლება აქცენტი გადავიტანოთ. ამიტომ, როცა საქმის სპეციფიკისთვის არ არიან, პასუხისმგებლობას სხვები იტვირთებენ ხოლმე ისე, რომ არ აქვთ შესაბამისი მონაცემები. აქ ეს სიტუაცია ნაგულისხმევი.

– “ბავშვის პირით სიმართლე /ჭეშმარიტება დადავდებო”. მართლა ასეა? – ბავშვი ყველაზე უცოდველი არსებაა. ბავშვობაც ერთადერთი პერიოდია ადამიანის ცხოვრებაში, რომელიც უმანკობასა და სიუფთავესთან არის დაკავშირებული. ბავშვს იმ ტყუილის თქმა არ შეუძლია, რომელსაც “მოკლე ფეხები” აქვს. როგორც წესი, თავისი გაგებით, იმ სიმართლეს ამბობს, როგორც ესმის და როგორც ხედავს. ამიტომაც არის ბავშვზე აქცენტი გაკეთებული, როგორც უმანკო და სუფთა არსებაზე.

– “ბაბუის ნაჭამმა ტყემალმა შეილიშვილს მოსტარა კბილიო”... – ქრისტიანულად ცოდვა 7 თაობაზე გადადის და აქ აქცენტი სწორედ წინაპრების მიერ დაშვებულ შეცდომაზეა. გნებავთ, შეილიშვილის აღზრდაში დაშვებულ შეცდომაზე, ანუ ის, რაც წინა თაობის მიერ არის ჩადენილი, თავის შედეგს მომავალში გამოიღებს. შესაბამისად, ამაზე პასუხისმგებლობის აღება უკვე მომავალ თაობას, შეილიშვილებს უწევთ.

– “გამშველებს მეტი მოხედებო”... ვითომ გამშველებელს რატომ ხედება მეტი? – რამდენადაც ის ორ მანუბარში შორის დგას, შუაშია, შესაძლოა, აფექტურ მდგომარეობაში მყოფი ადამიანებისგან, მოწინააღმდეგეებისგან, რომლებიც ხელს აქეთ-იქით იჭევენ, მუშტი სწორედ მას მოხედვს, როგორც ბარიერს, რომელიც მათ შორის არის აღმართული. ამიტომ, ვინც გაშველებას იწყებს, ალბთ ამისთვის მზად უნდა იყოს. თუ ეს იცის და თავს არიდებს, მაშინ კარგი გამშველებელი ვერ ყოფილა. აქ ფაქტობრივად, თავგანწირვაზეც არის აქცენტი გადატანილი და თან, გარკვეული გაფრთხილებაც არის, მაგრამ გამშველებლების გარეშე შეიძლება ადამიანებმა ერთმანეთი დახლოვდნენ.

– “ახალი ცოცხი კარგად გვისო”... – ეს ანდაზა ოჯახში ახალშემოსულ პატარაძალაზე ნათქვამია. მაინც იმ სიტუაციიდან, საყოფიერო ხასიათიდან მომდინარეობს. პატარაძალი ყველაფერს აკეთებდა იმისთვის, რომ ოჯახისთვის თავი მიეწონებინა, შინ თავგამტყობით მუშაობდა. როდესაც უკვე ჩვეულებრივი ხდება ყველაფერი და შრომა რუტინაში გადადის, ერთუბიანობაში იქცევა. თან, ახალ ცოცხს შინი ბოლოები აქვს, რომელიც დაგვაში თანდათან იღვევს. ასევე ადამიანიც, – შრომაში დროთა განმავლობაში იღვლება. ამიტომ მისი მონღოლური კლემბილობა და ისეთი აღარ არის, როგორც თავიდან იყო.

– “არ გათეთრდება ყორანი, რაც უნდა ხეოს ქვიშითა”... – აქ თვისობრივ მხარეზეა საუბარი. ადამიანს აქვს საკუთარი თვისებები, რომელიც როგორც უნდა ეცადოს, მას ვერ მოიშლის. ამავე გვერდებზე, აკაკი წერეთელიც “გამზრდელში” “მაგრამ მარტო წერთან რას უზამს, თუ ბუნებამ არ უშველა?” დიახ, ამ ანდაზაში ეს აზრია გატარებული. როგორც უნდა ვეცადოთ აღზრდას, გამოკეთებას, თვისებების გაუმჯობესებას, თუ მას არ აქვს მონღოლობა, არაფერი გამოვა. ამის სიმბოლოა ყორანიც, რომელიც თავის ბუნებით შავია და როგორც უნდა ვეცადოთ, მასში სითეთრეს ვერ შევიტანთ, ანუ შინაგან სამყაროში მკვეთრი ცვლილებებს შევძლებთ ვერც აღზრდით, ვერც

სხვა მეთოდით, ვიმეორებ, თუ თვითონ არ აქვს ადამიანის ამის სურვილი. ანდაზა ძირეული თვისებების შეცვლაზეა.

– მგონი, ამავე ეხმარება “არა შეჯდა მწყერი ხესა, არა იყო გვარი მისო”... – ეს იმაზეა, თუ ადამიანი ისეთი რაღაცის გაკეთებას მოინდობს, რისი შესაძლებლობაც არ აქვს, ან საერთოდ არ ესმის იმ საქმეში არაფერი. მისი მცდელობით არაფერი გამოვა. ეს ის შემთხვევაა, როცა ფიქრობენ, რომ ყველაფერი შეუძლიათ და აქ განსაუთრებული ოსტატობა არ სჭირდებათ...

– “თუ გული გულობს, ქადა ორი ხელით იჯიებაო”. ადრე ვახუშტი კოტეჯიშვილმა მითხრა, რომ აქ საუბარი ქადას გულზეა და არა ადამიანის გულზე. თქვენ რას ფიქრობთ? – თუ ქადას გული ვარჯა, ე.ი. კარგი გაკეთებულია, გემრიელია, ორი ხელით იჯიება, დიახ, ადამიანი უფრო მონდომებით მიერთმევს. თავდაპირველად შეიძლება ასეთი აზრის მქონე ანდაზა იყო, მაგრამ მერე გავართოვდა მისი მნიშვნელობა და ზოგადად, საქმის კეთების სურვილსა და მონდომებაზე გაკეთდა აქცენტი. გადატანითი დატვირთვა შეიძინა. როდესაც რაღაცის გაკეთება გულთ გინდა, ორივე ხელს აშველებ, რომ უფრო კარგი გამოვიდეს, ასევე სწრაფად და ხარისხიანად გამოვიდეს. ანუ აქ ყურადღება მონდომებაზეა გადატანილი.

– ანდაზა სიტუაციურად რომ გვახსენდება, ანუ “სანამ ურემი არ გადაბრუნდება”, რომ არ გვახსოვს, არ ჯობია, მანამდე გავითვალისწინოთ ანდაზის შეგონება. რატომ არ ვაქცევთ ამ ყველაფერს ყურადღებას? – საერთოდ, პრობლემა ჩვენს მეტყველებაში, ცოდნაში. ახალგაზრდობაში ლექსიკა დაღუეული და გაღარბებულია იმ “ახალი ცოცხისგან” განსხვავებით. მეტყველებაში ბევრი უცხო სიტყვა, ბარბაროზი თავმოყრილი, არადა, მათი ანალოგი ქართულში მარტაც არსებობს. უმდიდრესი ენა გვაქვს, მაგრამ ეს ყველაფერი ათვისებული არ აქვს ახალ თაობას და არც ეს ანდაზები იცის. როგორც უკვე აღვნიშნე, ანდაზა სწორედ წარსულში გამოიყენებოდა. ისინი ხომ ხალხის წილიდან არის წამოსული და მათ ცხოვრებისეულ სიბრძნეს, გამოცდილებას ეყრდნობა. ყველაფერი კარგად იცოდნენ და სიტუაციას მიუსადაგებდნენ ხოლმე. დღეს ეს ცოდნაც არ არის. როგორც ვთქვი, მეტყველების სტილი გადაიბრუნდა, შეიცვალა, თორემ ანდაზების გამოყენებით აზრიც მრავალფეროვანია და სამეტყველო ქმედებაც უფრო ხატოვანი...

ლალი ფატივა, AMBEBI.GE

ქართველი აქივის გიგანტი მოსკოვში – ქალაქ მოხუცი საკუთარი სისოცხლის ფასად გადაარჩინა სიკვდილს

მოსკოვში ტრაგიკულად დაიღუპა ქართველი ექიმი-გინეკოლოგი ნანა ადამაძე. 68 წლის ქალმა სიკვდილს გადაარჩინა სმე-ნადაქვეითებული მოხუცი, რომელსაც მატარებელი ევახებოდა. ნანა ადამაძე ლიანდაგისკენ გაიქცა, მოხუცი რელსებიდან გადააგდო, მაგრამ თავად დაიღუპა.

ტრაგედია პოდმოსკოვიეში მარტის თვეში მოხდა. თუმცა, ფაქტის შესახებ სხვადასხვა რუსულენოვან საიტზე რამდენიმე დღის შემდეგ დაიწერა. თვითმხილველები ყვებიან, რომ ტრაგედია “პერლოვკას” საღურზე მოხდა. როგორც ისინი ამბობენ, მოხუცს ხალხის ყვირილი არ ესმოდა, როგორც შემდეგ აღმოჩნდა, – სიყრუეის გამო. ნანა ადამაძე მისკენ გაიქცა და ლიანდაგიდან გადააგდო ქალი, თვითონ კი ადგილზე დაიღუპა.

“ნანა ძალიან მაღალკვალიფიციური ექიმი იყო, მას ათასობით მადლიერი პაციენტი ყავდა. აფანტდნენ არა მხოლოდ გამოცდილების და ცოდნის გამო, არამედ მზრუნველობისა და დელიკატურობისთვის. სხვისი პრობლემებისადმი მუდამ თანაგრძნობით სავსე იყო. ექიმად ორმოც წელზე მეტი იმუშავა. ნანა სოხუმში დაიბადა”, – ყვება მისი კოლეგა სამედიცინო ცენტრიდან.

ადამაძე სამედიცინო ცენტრ Исида-ს თანამშრომელი იყო. როგორც ცნობილია, ნანა ადამაძე სოხუმელია და ცნობილი ექიმების ოჯახში დაიბადა. მისი სოხუმელი მეგობარი თინა კვიციანი ყვება, რომ როცა ნანამ იაროსლავის სამედიცინო ინსტიტუტის დათავრების შემდეგ, 1975

წელს მუშაობა სოხუმის სამშობიარო სახლში დაიწყო, ის იმდენად ყურადღებიანი და მზრუნველი იყო დედაბავს მიმართ, ბევრი მშობელი გოგონებს მის სახელს არქმევდა. ნანა ადამაძის ოჯახი სოხუმიდან ომის დროს წავიდა და ფსკოვში დასახლდა, დაახლოებით 15 წლის წინ კი, მეუღლის გარდაცვალების შემდეგ. მოსკოვში გადავიდა საცხოვრებლად. გარდაცვლილ ექიმს ორი შვილი ღარსა.

განათელი ჰქონდეს იმ ქვეყნად საკუთარ კეთილსულიერებას შეწირულ ადამიანს!

მეგობრებო!

ჩვენი სამშობლო რეალურად დამოუკიდებელი რომ არაა და სინამდვილეში კოლონიური ქვეყანაა – ამის უარყოფა ალბათ მხოლოდ მიაბიტი თუ შეუძლიათ, ან უნამუსო გადაგვარებულებს! მაგრამ, რეალობა ისიც, რომ საქართველო ჯერჯერობით მაინც ითვლება დე-იურე დამოუკიდებელ ქვეყნად და ამის უარყოფაც შეუძლებელია! ეს დე-იურე დამოუკიდებლობა კი, 1991 წლის 31 მარტს დამოუკიდებლობის შესახებ ნატარებული რეფერენდუმის საფუძველზე იმავე წლის 9 აპრილს მიღებული სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტის შედეგია! მიუხედავად ამისა, იმ ავადმოსაგონარ პუტინის შემდეგ მათელი „დიდი პოლიტიკოსის“ ხელისუფლებიდან მოყოლებული დღემდე, კორდონებს იჭედა კლბოლისტური ძალების მითითებათა უსიტყვოდ შემსრულებელი ადგილობრივი მართონებები „დამოუკიდებლობის დღეს“ აღნიშნავენ არა 9 აპრილს, არამედ 26 მაისს! ეს რასაკვირველია არის უტიფრობაც და სამარცხვინოც! გამომდინარე აქედან, ჭეშმარიტად ეროვნულ-პატრიოტულ პოზიციაზე მყოფ ძალებს მივმართავ და დაბეჯითებით მოუწოდებ, რომ დე-ფაქტო ხელისუფლებისაგან კატეგორიულად მოითხოვონ ისტორიული სამართლიანობის აღდგენა! არავის არ უნდა ეგონოს, რომ საქართველოს პრეზიდენტმა ზვიად გამსახურდიამ თითქოს შემთხვევით გამოაცხადა საქართველოს დამოუკიდებლობა 9 აპრილს და არა წელიწადის რომელიმე სხვა დღეს! ჩვენ კარგად უნდა გვახსოვდეს და არ დავაიწყდეს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის გამოცხადების ადღგენის გამოცხადება 9 აპრილს, ვინაიდან ამ დღეს გადაწყდა საქართველოს ბედი. 9 აპრილის წამებულთა სულები დაგვც-

ქერიან ჩვენ და ხარობენ ზეციურ ნათელში, რამეთუ აღსრულდა ნება მათი, აღსრულდა ნება ქართველი ერისა – გაუმარჯოს დამოუკიდებელ საქართველოს! გვფარავდეს დემეტრიო!” ცხადია, რომ ამგვარი ფორმულირებით და სწორედ ამ დღეს დამოუკიდებლობის გამოცხადებით დიდმა ზვიადმა მართლაც სახი გაუსვა 9 აპრილს მოწამებორივად აღსრულებულთა როლსა და ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის მოსაპოვებლად ბრძოლის საკარლობანს!..

გამოცხადებო! დამოუკიდებლობის გამოცხადებიდან მეოთხედი საუკუნეა გასული! ჩვენს მიმართ მტრულად განწყობილი შავ-ნელი ძალების გამოისობით ამ ხნის განმავლობაში აურაცხელი უბედურება და ვატყდა თავს! ერისა და ქვეყნის წინაშე ყოფნა-არყოფნის დიდება აშკარაა! რაც დრო გადის ომი ეროვნული სახელმწიფოებრიობის გადასარჩენად უფრო და უფრო რთულდება! ახლა უკვე, გადარჩენის შანსს ჯერ კიდევ ასე თუ ისე შემორჩენილი ეროვნული ენერჯის სრული მობილიზება და უარეკენდენტო კონსოლიდირება თუ დაგვიტოვებს! ამ შანსს უსათუოდ უნდა ჩავეჭიდოთ და უფლის წყალობის იმედიტაც უთანასწორო, მაგრამ სამართლიან ომში ბრძოლა გავაგრძელოთ! ზვიად გამსახურდიას, მერაბ კოსტავას, ვოვა ვეკუას, 9 აპრილს დაღუპულთა და უამრავ სხვა ჩინიან თუ უჩინო მამულიშვილთა სულებიც სწორედ ამას მოითხოვენ ჩვენგან!..

და ბოლოს: გილოცავთ 1991 წლის 9 აპრილს – საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის გამოცხადების დღეს! 1989 წლის 9 აპრილს დაღუპულთა სულები კი, გაანათლოს უფაღმა!.. ზურაბ კვარაცხელია, ზუგდიდი

ღია წერილი საქართველოს პრემიერ-მინისტრს ბაზომ გიორგი კვიციანიძეს

ოჯახიდან დაწყებული, სულ პატარა დაწყებულების, სკოლის, საწარმოს, ფაბრიკის, ქარხნის, მეურნეობის, სავაჭრო ობიექტის, ბანკის... კიდევ ბევრი სხვა რამის წინამძღოლობა მეტად საპასუხისმგებლო და ძნელად შესასრულებელი მისიაა.

რაც შეეხება სახელმწიფოს, მთავრობის თავდაცობას, იგი კიდევ უფრო უმძიმესი ტვირთის ტარების ტოლფასია, განუზომელ პასუხისმგებლობასთან ერთად. ვფიქრობ, ეს ყველაფერი სიღრმისეულად და ყველა წერილმანის ძირისძირობამდე გათვლილ-ვათავალისწინებული აქტო, ასეთი ტვირთის საკუთარი მხრებით ზიდვაზე თანხმობაგამოცხადებულ ადამიანებს. ალბათ, ისიც არ გამოგონებიათ ხოლმე, რომ ამ პასუხისმგებლობის სულ უმცირესად მოდუნების შემთხვევაში, განრისხებული მოსახლეობა ყველაფერ გაკეთებულს ხაზს გადაუსვამს და წყალში გადაუყრის; იმედგაცრუებულები მათ დასჯას მოითხოვენ.

დარწმუნებული ვარ, თქვენ ეს ყველაფერი მისახლ-მისხალ აწონეთ და გაზომეთ, მრავალჯერ შეუკავშირეთ საკუთარ უნარ-შესაძლებლობებს და მერედა თქვით თანხმობა და ქართველების ჯვარცმული სამშობლოს სადღეისოდ მეტად რთულ ვითარებაში მყოფი “ქართული ოცნების” ხელისუფლების მეორე ოთხწლიანი მმართველობის პერიოდის პრემიერ-მინისტრი გახდით. ეტყობა, ქვეყნის წინამძღოლობის მანამდე თქვენი რამდენიმეთვიანი საქმიანობა მოიწონა და დადებითად შეაფასა წინა მთავრობამ და ხალხმა. ალბათ, ამან განაპირობა ის, რომ 2016 წლის 8 ოქტომბრის არჩევნების შემდეგ, ახალი პარლამენტის დეპუტატების უმრავლესობამ, მთავრობის წინამძღოლობა კვლავ თქვენ გარგუნათ.

გილოცავთ! მარტივი ჭკუშიარტივბაა, რომ ახალი წლის დადგომისთანავე, ადამიანები, ჩაველილში ნათქვამ-გაკეთებულს ვანგარიშობთ და ვაჯამებთ, სათანადოდ დასკვნებს ვაკეთებთ და ვაფასებთ ნამოქმედარის მიხედვით და, აღმოვაჩინეთ ხოლმე, რომ ბევრი კარგი საქმიანობა და სიკეთე გაგივიდა; თუმცა, წუნიანიც საკმაოდ შეგვირეცია. მაშინდა ვხვდებით, რომ სხვა მნიშვნელოვანი საკითხი და პრობლემა არ განგვიხილავს და აუცილებლად გასაკეთებელ-მოსავარებულისთვის ხელი არ გვიხლია. აკი დაგზარალებულ-ვართ და უკანაც დაგვიხეცია. პოდა, ალბათ თავისუფლად შეიძლებოდა და ზედმეტად გადებულ-გაფანტული ხარჯებით პომპეზურად არ ადგენიშნა სხვადასხვა დღესასწაულები. უკეთესი იქნებოდა, დაზოგილი ჭკუა, ენერჯია და ფინანსები, უპირველესი და უმწვეველი, საწუნარ-პრობლემატი საკითხებისა და საქმეთა მოსაგვარებლად მოგვეხმარებინა.

თუმცა, ისიც გასაგებია და გასათვალისწინებელი, რომ წლის განმავლობაში, ერთბაშად ყველაფრის გაკეთება-მოგვარება, ყველასთვის ხელის შეგდება და გადარჩენა, უბრალოდ, შეუძლებელია.

ამის მიუხედავად, საკუთარი სათქმელი მაინც მინდა გავახიანო, რადგან რომელ საქმეებსა და პრობლემებზეც ვიტყვი, დარწმუნებული ვარ, ჩაველილ წელიწადში, საგრძნობლად წინ უნდა წაწეულიყო და სულაც წარმატებულად დასრულებულიყო.

2012 წლის დაპირებებიდან დაივიწყებ: თქვენი წინამორბედი პრემიერისაგან შეპირებულის შესახებ სადღეისოდ მრავალგზის დაგვიანებული მტკიცებების მიუხედავად ვიტყვი, რომ დღემდე ბევრი შეუსრულებელია და ისეთი პირი უჩანს, რომ სამუდამო დაივიწყებას მიეცემიან. არა და, საწუნარ-სატიკარი და უსწრაფესად მოსავარებელი ბევრი დაგვიგროვდა და, სავალალოდ თუ დასალონებლად, დღემდე ხელუხლებლად შემოგვრჩნენ.

თავდაპირველად, ერთ უპირველეს სატიკარზე გეტყვით. მეოთხედი საუკუნეა, ჩვენი ურთიერთგაუტანლობით, სამშობლოს

ისტორიული კუთხე, რომელსაც ნაციონალებისა და მათი ბელადის მსახური საინფორმაციო საშუალებები, გამორჩეულად კი “რუსთავი 2”, დღემდე უძველეს სამანაბლოს სამხრეთ ოსეთად რომ მოიხსენიებენ, დამპყრობელმა წაგვეკლიჯა და საკუთარ ნებას დაუქვემდებარა, იქაურობის ბატონ-პატრონი გახდა. მერე, გადაითივლა ქართველთაძულე სააკაშვილმა კოდორის ხეობას ზემო აფხაზეთი დაარქვა და საკუთარი ინიციატივით, ცხრა წლის წინ განადგურებულ და ორ დღეში სამარცხვინოდ წაგებულ ომის შემდეგ, იქაურობა და ახალგაზრდის რაიონის ტერიტორია სეპარატისტებს და მათ მხარდამჭერებს უფეშქაშა. აი, ასე გულისხმობველად დაფლეთილი სამშობლო შეგვრჩა ხელთ, ღვთისაგან უღვთოდ განწირულებს.

ქართველებისათვის ყველაფერ ამის თავზე დამტეხი ნაციონალური მოძრაობის ატამანსა და მისი ავაზაკების ჯოგის წევრებს კი პასუხს არავენ არ თხოვს. 2004 წლის ზაფხულის ავანტიურასა და 2008 წლის აგვისტოს ომის მომწყობ “მხედართმთავარს” და მის “სამხედრო სტრატეგებს” ყველაფერი შერნათ და არხვინად გააგრძელეს ჩვენი სამშობლოსა და გალატაკებული ქართველების ძარცვა-ყველაფრა.

ეგ იყო მხოლოდ, რომ ყველაზე მთავრმა დამნაშავემ სააკაშვილმა, ომის საკითხების “შემსწავლელ-გამოსაკვლევად” შექმნილი სამთავრობო კომისიის ხელმძღვანელად უერთგულესი ხელის ბიჭი დანიშნა. რასაკვირველია, მორჩილმა მსახურმა ისეთი დასკვნა გააშანშალა, როგორც შეფს აწეობდა და სხვა არაფერი გაითვალისწინა, საერთაშორისო თანამეგობრობის მოთხოვნით შექმნილი კომისიის თავმჯდომარის, ქალბატონ ტალიაინის ანგარიშში ნათქვამიდან. პაავის სასამართლოს პროკურორი, ქალბატონი ბენსუდაც ხომ ჩამოვიდა საჭირო მასალების მოსაპოვებლად და გამოძიების დასაწყებად... და, ამით დამთავრდა ყველაფერი.

ასეა, ამდენი ხანია ამ დღეში ვართ და დღემდე ნაბიჯიც ვერ გადავდით დაკარგულის დასაბრუნებელი საქმის დასაწყებად. საამისოდ, საქართველოს შავ ჭირად მოდებულ ნაციონალური მოძრაობა ომს მოყოლილი ცხრა წლის განმავლობაში რომ არაფერს აკეთებდა, არ გვიკვირს. პირიქით, ყველაფერი იღონეს მდგომარეობის უფრო გასაუარესებლად – საქართველოს მოღალატე გამყიდველებმა, უკიდურესად დაძაბეს და გაააწვავეს ურთიერთობა ჩრდილოელ დამპყრობლებთან. მდიდისოდენა ადარავითარი საიმედო რამ მოსალაპარაკებელი საშუალება – შესაძლებლობა არ დატოვეს, იქნება და ვითარების რამენაირად შესაცვლელად.

ჩვენდა დასანანად, თქვენმა მთავრობამ არაფერი იღონა უკიდურესად და ერთი უპირველესად მოსავარებელი მოღალატეების დასაწყებად. რას ელოდებით? ხომ კარგად გავიგეთ და დავეინახეთ, რომ მართო უძალო და გახუნებული დაპირებებით ვერაფერს გავხდებით. კიდევ რამდენჯერ გავიმეორებთ ის, რომ ჩვენს საქმეს სხვა არავენ არ მოგვივარებს! ამიტომ, რამენაირად გამოძებნეთ სამშობლოს გასაერთიანებელ-გასამთლიანებლად საჭირო, რუსეთის ხელისუფლებასთან მოსალაპარაკებლად მისასვლელი გზა.

2012 წლის 1 ოქტომბრის არჩევნებში გამარჯვებისა და ხელისუფლებაში “ქართული ოცნების” მოსვლის შემდეგ, იმედი მოგვეცა ვითარების მცირედით შეცვლის, დაწყებისა და შემდგომი წინსვლისა. თუმცადა, ამისოდ, ოკეანისგადმელმა “მოკავშირეებმა” თითო დაგვიქინეს და “ჭკუაზე მოსასვლელად”, მანამდე უცნობ კოპაბიტაციას დამორჩილება გვირჩიეს. ჩვენთვის ეს უცხო ხილი, ნამეტანი ეშმაკური სატყუარა თუ ხაფანგი გამოდგა ახალი ხელისუფლებისათვის და თავს მოხევეული “სიახლით”, ქვეყნის დამანგრეველ-დამხელებელ ნაციონალებთან,

ერთგვარად მამებლურ-შემორიგებლურ ურთიერთობაში აღმოვჩნდით. დიდად დასანანია და დამალონებელი, რომ ამ მხრივ, დღემდე ყველაფერი ძველებურად გრძელდება.

დარწმუნებული ვართ, ნათქვამში არ დაგვეთანხმებით, ბატონო პრემიერო და “გასამართლებელ-არგუმენტიანი” პასუხის გასაცემად ვეშაღდებით. თუმცა, ფაქტი სახეზეა – თქვენგან ვერანაირად “დღორმუხებელი” ნაცები დღესაც ნებაზე არიან მიშვებული და ჩაველილი წლის საპარლამენტო არჩევნების ჩატარების შემდეგ, მათივე თქმით, სუთნაი ათასი მომხრის მხარდაჭერალები (სინამდვილეში, ბევრად ნაკლებნი არიან), იქ ოცდაშვიდი არამზადა მოღალატე გამყიდველი ნაციონალი ჩასვით “კანონმდებლის” სავარძელში, ჩვეული შეუპოვრობით რომ გააგრძელონ ყველასათვის ფეხის დადება, ყველანაირი განსახილველი კანონის უარყოფა და უკუგდება. ასე იქნება მაშინაც, თუკი უმრავლესობის დეპუტაცია რამენაირად გაბედავს და შეეცდება ქვეყნის ტერიტორიულ მთლიანობა ხმის ამოღებას. ნაცები უმად აიფოფრებიან და ღანძღვანების კორიანტელით, შავ დღეში ჩაყრილ მოწინააღმდეგეებს გაჩენის დღეს აწვევლინებენ. საკუთარ პოზიციასა და სათქმელს, მათ, გაცვეთილი წინადადებით უმრავლესობა და პროგრესულად მოაზროვნე საზოგადოება, მხარს უჭერენ და აღიარებენ საქართველოს ტერიტორიულ მთლიანობას!

ეს არის და ეს! მართლაც იმედის მომცემია ამ სიტყვების მოსმენა უიმედობამორეული ქართველებისთვის და თქვენთვისაც, დანაშაულებრივად გაჩერებულ-დადუმებულ ხელისუფლებისათვისაც. უფრო სწორედ, წარსულში გვაიმედებდა ამისი მოსმენა. მაგრამ, განა როდემდე უნდა ვისმინოთ უცხოეთის ქვეყნების, უპირველესად კი შეერთებული შტატების ხელისუფალთა გაუთავებელი თანხმობა-დახმობა, ჩვენი ქვეყნის ტერიტორიული მთლიანობის აღიარებისა და ხელშეუხებლობის მთლიანობის შესახებ? ხომ დავრწმუნდით, რომ ეს ყველაფერი არაფრის მომტანია და მხოლოდ წყლის ნაყვია და სხვა არაფერი. ამ დროს მადაზე მოსული ოკუპანტი არა ცხრება და მავთულხლართებით ისრუტავს ქართველების სისხლით გაჯერებულ სამანაბლოს უძველეს მიწას. სვეამწარებულ ქართლებს არც სახანასათესი, აღარც ხილის ბაღები და აღარც საძოვრები რჩებათ; ახლობლების საფლავებზეც ვედარ გადიან, გულის მოსაკლავად გავერანებულების მისახედ-მოსავლელად. ხელისუფალნი გაურკვეველად განუზებულხართ და არაფერსა იქმთ უპირველესი და უმნიშვნელოვანესი სახელმწიფოებრივი საქმისა და პრობლემის მცირედით მაინც წინ წასაწვევად, რამე სიმედო-სასიკეთოს შესამატებლად. გასაგებია, რომ ხელის ერთი მოსმით შეუძლებელია სასურველი შედეგის მოპოვება და ქველავრის დასრულება. მით უფრო, რომ ამისი მთავარი მოწინააღმდეგე – ნაციონალური მოძრაობა, უკიდურესად გამწვავებულ მდგომარეობას გამალებული ძაბავს და ართულებს რუსეთთან ურთიერთობას და გალატაკებული ქართველებისგან წაგლეჯილი ფულით მოსყიდულ-მომხრობილი ევრო-ამერიკული გავლენიანი მფარველების ხელშეწყობით, სულ უფრო შორს გადააქვთ სასწრაფოდ მოსავარებელი საქმე. არადა, დროგამოშვებით, სწორედ ისინი “გირჩევენ” ხოლმე ამ უდიდესი ტკივილ-საწუნარისა და უბედურების თავსდამტეხ ჩრდილოელ მეზობელთან საერთო ენის გამონახვას და მოღალატეებას. გამოდის, მანახესი არ იყოს, ხან ისე და ხან ასე პრინციპით გვიცხადებენ თანადგომას და ერთგულებას.

და თქვენც, ძალაუნებურად, ჩაყოლას ამჯობინებთ და ნაბიჯს წინ არ ადგამთ დამპყრობელთან რაღაცნაირად მიახლოებისა და მოღალატეების დაწყების რაიმე ხერხისა თუ საშუალების მოსახიჯად. მაინც როდემდე აპირებთ ამაზე თავის არიდებას და სამომავლოდ გადადებას? დრო ხომ უღმომბლად მიჰქრის, აფხაზეთიდან და სამანაბლოდან ადამიანებს შეუძნეველად უყუნებს იქაურობის დატოვების დარდას და ნადევლს. დიახ, ასეა, ოცდახუთწლიანი სატიკარი, ადრინდელით ისე ძალუზად აღარ გვადონებს, რაღაცნაირად, თითქოსდა გაგვიარა. ეს კი ყოველად დაუშვებელია და მომხდართან შეგუებას, დათმობას ნიშნავს. ამიტომ, დროულად ამოქმედდით, ბატონო პრემიერო! თქვენი სახელისუფლებო ძალებითა და შესაძლებლობებით აიყოლიეთ ჭკუშიარტი ქართველი მამულიშვილები. ნუ დაივიწყებთ მოძალადე დათვისათვის ბაბას დაძახების აუცილებლობას. ჩვენ თვითონ ვუშველოთ საკუთარ თავს და ჯვარცმულ სამშობლოს. ერთ მთლიანობაში გავაკეთოთ და დავასრულოთ საქმე უპირველესი! ღმერთიც გვიშველის და ხელს მოგვიმართავს. ჯერი თქვენზეა, ბატონო პრემიერო!

თუმცა კი, ღმერთთან გვარიანად შერცხვნილები ვართ, ერთ დღეში ქრისტიანობის დაცვას სიცოცხლეშეწირული ასი ათასი მოწამე ქართველის დღეს უძალოდ შთენილი მათი ვაი-ჩამომავლები. იმ ანტიდისკრიმინაციული კანონზე მოგახსენებთ, სულ რამდენიმე დეპუტატის წინააღმდეგობით, გრად-თანხმობით რომ მიიღო მერვე მოწვევის უმაღლესმა საკანონმდებლო ორგანომ. მაშინ, უკიდურესად დავაშავეთ ქართველებმა და ხმა არ გავიდეთ იმდროინდელი “კანონმდებლის-აგან” ჩადენილზე. დიახ, მათგან ტაშისცემით მიღებული ამ კანონით, ერთი ნაბიჯის გადადგამადა საჭირო არნახული და უდიდესი ცოდვის აღიარებად და დასამტკიცებელ-დასაკანონებლად. ერთნაირსქესიანთა ქორწინების მსურველები, თავისუფლად და ცხადად აისრულებენ, ოფიციალურად გაიფორმებენ ერთობლივ ცოდვიან თანაარსებობას.

მოიფიქრებდნენ კი როდისმე ამგვარ ცოდვას მართლმადიდებელი ქართველები? აი, სულ ცოტა ხნის წინათ კი გაიფიქრეს და ხვალ-ზევ ამის ჩასადენად საჭირო თანხმობის წინაპირობა დასახელებულ პარლამენტში ოფიციალურად გააფორმეს. თქვენ სად იყავით მაშინ “ოცნების” თავკაცებო, ვისი შეგუემინათ? ალბათ ოკეანისგადმელებმა თუ დაგიქინეს თითი... ეტყობა, ასეთი რამ ხშირად მეორდება და თქვენც, მთავრობის მეთაური სიტყვას არ ძრავთ, არანაირ ზომებს არ იღებთ მეტად საშიში ვითარების შესაჩერებლად. დღეს, ქვეყნის ხელისუფლება გაუმართლებლად ხართ განზე გამდგარი და უცხოის თვალთ უყურებთ “მშებლად მოფიცარი” სამხრეთელი მეზობლის თავაშვებულობას, ქართული ეკლესიების დაჩემების ავისმომასწავლებელი კამპანიის აღხევებას. იგივეს სწადისხართ მეორე მეზობლის თავსებობის შემყურე და ხმას არ სცემთ უძველესი დავით გარეჯის სამონასტრო კომპლექსის დიდი ნაწილისა და მიმდებარე მოზრდილი ტერიტორიის მიმტაცებელს.

მეორე სამხრეთელი მეზობლის მტაცებლური მადაც მწარედ გვაქვს ოდიოვან ნაგეში. მადადაუმცხრალს, დღესაც ჩვენს მიწებზე რომ უჭირავს თვალი და ახლახანს, მათმა პრეზიდენტმა, რიხეს უნივერსიტეტში, სტუდენტებსა და საზოგადოებას, თითქოსდა “გადაკვრი”, აჭარის მათ “საკუთრებაზე” შეახსენა... მერედა, აქედან როგორი პასუხი გავციოთ, თავზარდამცემად გათამამებულს? რასაკვირველია არანაირი! “მეზობლური ურთიერთობისათვის ჩრდილის მიყენება” არ ისურვეთ!

ბელა ჯილაური,
(გავრძელება იქნება)

ილორი SOS! SOS!

SOS! – საყოფიერო საფრთხეში!

„...თუ აქამომდე არ ემონა მას, არც აწ ემონოს შენი მხედარი.“
ტატო

გამომხატურება, ამა წლის 21 მარტი-4 აპრილის, გაზეთ „ილორი“-ს მოწინავე წერილთან დაკავშირებით, სადაც დიდი გულსტკივილით არის მოთხოვნილი, დღეს საქართველოში შექმნილ უკიდურესად გაუხადების სოციალურ-პოლიტიკურ ვითარებაზე!

აღამიანს, რომელსაც სამშობლოს (სამშობლო, როგორც ცხოვრების არსი და არა საკუთარი კეთილდღეობისათვის გამოსაყენებელი საგანი!) ტკივილი არ სტკივა, იმას აღამიანი არ ჰქვია!!!

აღნიშნულიდან გამომდინარე, მე ბრალს ვდებ ბიძინა ივანიშვილს შემდეგში:

2011 წლის 7 ოქტომბერს, თქვენ ტელევიზიით გამოსვლისას განაცხადეთ პოლიტიკაში ჩართვასთან დაკავშირებით, სადაც თქვენი: „**პოლიტიკაში მოვდივარ იმიტომ, რომ სამშობლოს (!) ვეკარგავ**“. თან დასძინეთ, რომ ამ ნაბიჯის გადადგმა გაიძულებს თქვენს შვილს, უტამ, რომელმაც კატეგორიულად გაითხარა, რომ „**შენ თუ არ გადადგამ ამ ნაბიჯს, მაშინ მე წავაღებ პოლიტიკაში**“! აი, ის ფარული თუ ხილული მიზეზები, რამაც თქვენ მოგიყვანათ ქართულ პოლიტიკაში! აქვე მინდა გკითხოთ: გადარჩა თქვენი სამშობლო დაკარგვას? მე და ბევრმა ჩემსთანამ, 1992 წლის 6 იანვარს, რომ დაეკარგეთ, დღესაც ვერ გვიპენია!

2012 წლის 27 მაისი, ქ. თბილისი. თავისუფლების მოედანი. ხალხმრავალი მიტინგი, სადაც სიტყვით გამოსვლისას და შემდეგ გამოსვლებშიც არ დაიშურეთ ხალხისთვის დაპირებების უკიდურესად ფრქვევა! არ დაგიტოვებიათ იმ დროისათვის საქართველოში არსებული ყველა მტკივნეული, სოციალური თუ პოლიტიკური საკითხი, რომ არ შეხებოდით! ხალხი აღფრთოვანებით ხვდებოდა ყველა თქვენს წინადადებას, ვინაიდან არ იცოდა, თუ რა იმედგაცრუება ელოდა მას! იყო ავანსად გაეცემული-სამართლიანობის აღდგენა (!), ყველა დამნაშავე სუბიექტის უპირობოდ დასჯა (!), წართქვეული ქონების კანონიერი მფლობელისათვის დაუყოვნებლივ დაბრუნება (!), დიდი დავით აღმაშენებლის, სტალინის ძეგლების თავის პირვანდელ ადგილზე დაბრუნება (!) ქუთაისში, აფეთქებული გამარჯვების მემორიალის, რასაც შეეწირა უდანაშაულო დედა-შვილის სიცოცხლე, აღდგენა (!), ნაცების მიერ განადგურებული განათლების სისტემის რესტავრაცია (!); კაცი გამკითხავი არ არის რას ასწავლიან (ან ასწავლიან კი რამეს?) სკოლებში და უმაღლეს სასწავლებლებში! ვისაც არ ეზარება და „**პატრონი**“ ჰყავს ყველამ სახელმძღვანელოების გამოშვება დაიწყო! ყველა „**პატივდღეში**“, რომ არის გახსნილი უნივერსიტეტები (!), ასე და ამ მეორედ-ცოდნით გინდით ქვეყნის აშენება? თუ თქვენში არის სამშობლოს სიყვარული და დარწმუნებული ვარ, რომ არის, რატომ დღემდე არ მოისურვებთ, დიდი ქართველი მეცნიერების ივანე ჯავახიშვილის, ნიკო ბერძენიშვილის და სიმონ ჯანაშიას მიერ, სტალინის დაჯილდოებით გამოცემული საქართველოს ისტორიის სახელმძღვანელოს, რომლის საგაზეთო ვარიანტიც შემოგვთავაზა გაზეთმა „**საგაღ-დასავალი**“, დაბეჭდვა??? სკოლებში უნდა იყვნენ კვალიფიციური და თავის საქმის მოყვარული პედაგოგები, და არა ჯანდარმები! მასწავლებლებსა და მოსწავლეს შორის უნდა სუფევდეს ურთიერთპატივისცემა და სიყვარული! დამისახველეთ რომელიმე ნორმალური, განათლების დარგში მოღვაწე ან ყოფილი (ნაცების დროინდელი?) ან ეხლანდელი მინისტრი, რომელსაც ჰქონდა ან აქვს პედაგოგიური გამოცდილება! აქ არ დავიწყებ საუბარს მათი განათლების ცენზის შესახებ! რატომ არ აღადგინეთ იაკობ გოგებაშვილის სწავლება სკოლებში? რატომ არ მოუხსენიეთ სკოლებს დასახელება, „**საჯარო**“?

სანამ დასახულ თემაზე საუბარს გავაგრძელებ, მინდა ერთ საკითხს შეგვხვო, რომელიც ძალიან აქტიურად მუხსირებს საზოგადოებაში აზრი, რომელსაც მოგახსენებთ: როდესაც ნაცები მოვიდნენ (მანამდე სულაბნელებული შეგარდნაძეც, რატომ არ დაიქცა ის დღე!) პრესაში განჩნდა ინფორმაცია, თითქოს ნაცებს ხელფასებს სოროსი უხდიდაო.

სინამდვილეში გაირკვა, რომ თურმე ნახსენებ ხელფასებს უხდილით თქვენ! როგორც შემდგომში გაირკვა, თქვენ ნაცების შიდა სამზარეულოს იცნობდით ჩინებულად, რაც პირადად გაქვეთიებული (ტელევიზიით მაქვს მოსმენილი) და ამიტომაც, აშშ-სთვის უკვე მიუღებელი სააკაშვილის შემცველად, მისმა პატრონებმა მიიწვიეს თქვენ, ვინაიდან თქვენზე სანდოს ვერ ნახავდნენ ვერავის! ოღონდ ერთი ნიუანსის გათვალისწინებით, ნაცები მართვის სათავეებთან უნდა დარჩენილიყვნენ უმრავლესობით! მაგრამ მათ მიერ დაწყოებული კარტელი აუთია ციხის კადრებმა (!), რასაც არავინ ელოდა! აღნიშნულმა დასაბამი მისცა „**ქართული ოცნების**“ უპირობო გამარჯვებას! ხალხში იმდენად იყო დაგროვილი ნაცებისადმი ბოღმა, რომ ყველა (თითქმის) თქვენი მხარდამცემი გახდა (ვინ დაუფასა?). ხალხს აქცე უყვლით, მათი ნების საწინააღმდეგოდ, ნაცებს იმდენი პროცენტი დაუწერეთ (ბოსებმა გიბრძანეს და რას იზამდით, უარს ვერ ეტყვიდით!), რომლის იმედიც მათ არ ჰქონდათ! არჩევნების დამთავრების შემდეგ მათი, ნაცების ხმა არ ისმოდა, იყვნენ ცუდის მოლოდინის რეჟიმში! მაგრამ გამოხდა ხანი და დანახეს, რომ მათი შემწეუბრები არავინ იყო, ამოიღეს ენა და რა ამოიღეს, სულ გაიჯიჯილეს (თქვენს ჯიჯილავასავით) და გადმოვიდნენ შეტევაზე! აღარ ეპუებოდნენ არავის და არაფერს. სულ მკვლარ-ცოცხლის გინგებზე გადავიდნენ! ეს და კიდევ ბევრი თქვენი უპირინციპობა გამოიწვია თქვენმა თბილმა და ტკბილმა კოპაბიტაციამ დამნაშავე პარტიასთან, რომელმაც საქართველოში, ცხრა წლის მანძილზე, შეგარდნაძესავით დააყენა სისხლის ტბები, რისთვისაც მათი სახელგარბეოეული პატრონები, აშშ-ს მეთაურობით მათ და მათ მხარდამცერ **სსრ**-ებს მხარს უჭერდნენ და ახალისებდნენ სხვადასხვა გრანტებით! და კიდევ ერთი. თქვენს მიერ გადაგებული ნაბიჯი შეიძლება შეფასდეს, როგორც აბუხარის მთხოველი-შემწეუბრების, ნაცების თავიდან მოშორება! დაგუბრუნდები წინა არჩევნების და შემდგომ მოვლენებს! კოალიციის შედგენა დაიწყოთ საქართველოსა და ქართველი ხალხისათვის ყოველად მიუღებელი 1-2%-იანი ე.წ. პარტიებით, როგორებიც იყვნენ „**რესპუბლიკელები**“, „**თავისუფალი დემოკრატები**“ და მოპოლიტიკო ელემენტები, რომლებიც ნახირით შერეკეთ (!) პარლამენტში და ხელისუფლებაში, სათანადოდ მაღალი თანამდებობების ჩამორიგებით! აქვე არ შემიძლია არ ვთქვა, ე.წ. „**მლახტელები**“ – მარგველაშვილები, რომელიც ისე დასახველეთ პრეზიდენტობის კანდიდატად, რომ პიროვნებას არ იცნობდით (!), კბით კი აქებდით?! ისიც კი „**ბრძანეთ**“, თუ მარგველაშვილს აირჩევთ პრეზიდენტად, მაშინ თქვენ გეყოლებათ (?) ინტელიგენტი პრეზიდენტი! ინტელიგენტის რა მოგახსენოთ, მაგრამ ახალი ნაციონალი-პრეზიდენტი მარგველაშვილი რომ შეგერჩა ხელში, ფაქტია!

ბიძინა ბატონო, არ იქნება ურიგო თუ, საქართველოში სამუდამოდ აიკრძალება მუქათხორების ინსტიტუტი, ვინაიდან ყველას, ვისაც არ ეზარება, პრეზიდენტობა უნდა და ყველა ბატონ ზვიადს ედრება, რის ღირსებიც ნამდვილად არ არიან! არც კი გიოქიჩიათ დანაპირების შესრულება! რატომ? არ დაგანებებს თუ სურვილი ადარ გქონდათ? თუ არ დაგანებებს, მაშინ გამოსულიყავით ხალხთან და გეთქვათ გულდიად და ხალხი მიხედავდა თავის საქმეს, იმ საქმეს, რომელიც ასე გულუხვად იცისრეთ! და თუ სურვილი წაგეროთ, მაშინ გვეც გეთქვათ! ისე როგორ მოგეწონებოდათ, ვინმე ვიგინდარა, რომ შემოსულიყო თქვენთან ოჯახში და დაეწყო უფროსობა, აიტანდით ყოველივე ამას? აღბათ არა! აი ასე ვართ ჩვენ, საქართველოს საღად მოაზროვნე საზოგადოება, ვერ ვიტანთ ჩნს სახელმწიფოში, ყველა გზააბნეულის უფროსობას, რომლებსაც ჩვენგან დაუკითხავად მიეცით ხელში „**კარტ-ბლანში**“! ყოველივე ამას დროზე უნდა დაესვას დიდი წერტილი, სანამ ხალხის მოთმინების ფიალა ავსებულა! მერე უკვე გვიანი იქნება „**თითხე კენანი**“! საქართველო ითხი წელი გელოდათ, აი დღეს, აი ხვალ, აი ეხლა დაიწყება დანაპირების (!) შესრულება, მაგრამ „**გვირაბის ბოლოში ნაპერწკალიც**“ კი არ

გამოჩნდა, მიუხედავად იმისა, რომ იმედები დიდი გვექონდა! სანამ სათავეში მოხვიდლით, საარჩევნოდ (2012 წლის!) მზადებისას, ერთ-ერთმა დარგობრივმა კომისიამ აკად. პაატა გიორგაძის ხელმძღვანელობით შემოგთავაზათ ქვეყნის მატერიალური მდგომარეობის მოკლე დროში გაუმჯობესება-აღორძინების (სასმელი წყლის ინდუსტრია!) გეგმა, რომელიც ძალიან მოიწონეთ, ხოლო შემდეგში ახლოსაც არ გაიკარეთ?! სად არის თქვენი სახელმწიფოებრივი მიდგომა ქვეყნის კეთილდღეობისადმი?! ხალხური გამოთქმისა არ იყოს – „**მაძლარს, მშვიდრიც მაძლარი ვერნაო**“, მგონი ისეა თქვენი საქმე! დაიწყებენ ლაპარაკს თქვენს ქველმოქმედებაზე, რაშიც მეც ვეთანხმები. მაგრამ ყველას ხომ ვერ გასწვდებით და მართალიც იქნებით! აქ არის საუბარი საყოველთაოზე! ქვეყანაში არის ტოტალური უმუშევრობა, რაც იწვევს უსაქმურობის ნიადაგზე გაერცვლებულ ღოთობას, ნარკომანიას, პროსტიტუციას და ყველანაირ სივალსებეს! რა ვქნათ? როგორ მოვიქცეთ? დაგვდეთ და ვუყუროთ ბიძინა ივანიშვილს ხელეში, როდის მოივლეს მოწყობებას არ როდის გადმოვიგებებს „**პარტის**“? ანდა რატომ უნდა ვიყოთ ტოტალურ სიღარიბეში ჩაფლული, ბუნებრივი რესურსებით ასეთი მდიდარი ქვეყანა? ყველა საქმეს სჭირდება პატრიოტული, სიყვარულით სავსე და პროფესიული მიდგომა, რაც თქვენს მიერ შერჩეულ პარლამენტს, და საერთოდ ხელისუფლებას არ გააჩნია! საინტერესოა რას ეძახით თქვენ ანალიზს? ანალიზს კი აკეთებთ, მაგამ ვინმე მრჩეველი რამე დარგში გყავთ? ვინ გყავდათ და ვინ გყავთ ან პარლამენტში ან მთავრობაში? ჩუოთშვილებითა და მისნაირი სოროსის გარდილებით გინდათ ააშენოთ ეს დაქცეული ქვეყანა? ვინც მოიყვანეთ პარლამენტში და მთავრობაში, თითქმის 95% არაფრის მაქნისია! მხოლოდ იმაზე ფიქრობენ, რაც შეიძლება მეტი ქონება დააგროვონ! თქვენ, ერთხელ შეგვედრახე რიხით განაცხადეთ, რომ გაგაჩნიათ ანალიზის (?) გაკეთების უნარი! საინტერესოა რას ეძახით თქვენ ანალიზს? ერთხელ ისიც თქვით (პრემიერობის დროს), როდესაც თანამდებობიდან წავალ, ისეთ მთავრობას დავეტოვებ, რომ ევროპას გაგაკვირვებო (რაცაც ამაღავარო)?! არის ევროპა თქვენი ხელისუფლებით გაკვირვებული? არა! მიზამეთ უნგრეთის პრემიერ-მინისტრს ბატონ ვიქტორ ორბანს, ანდა ახლად არჩეულ მოლდოვას პრეზიდენტს ბატონ დოდონს! ისწავლეთ, როგორ უნდა ქვეყნის სიყვარული და მართვა! ისინი მოქმედებენ მხოლოდ საკუთარი ქვეყნის კეთილდღეობისათვის! სხვა ქვეყნის ელჩების რები არ არიან მათი უფროსები, როგორც ჩვენთან აშშ-ს და სხვა ელჩებს რომ ხართ ევსქვემ გაუგებელი! მოგეწონათ აშშ-ს ელჩმა თავისი ბინძური დინგი რომ ჩაჰყო საქართველოს უხეხავსი სასამართლოს გადაწყვეტილებაში?

ავღანეთში, რომ ხოცავთ სხვის შვილებს, გაუშვით თქვენი შვილები და მერე ნახავთ როგორია შვილის დაკარგვით გამოწვეული აუტანელი ტკივილი!!! ორჯერ მაქვს ეს უბედურება განცდილი! რომელმა დამთხვეულმა წამოროშა, რომ ავღანეთში ჩვენი შვილების გაგზავნით, საქართველოს უსაფრთხოებას ვიცავთო?

პრემიერად გახლომის მერე დაიწყოთ რუსეთთან ურთიერთობების ვითომ აღდგენა (!) მაგრამ ყველაფერი აღმოჩნდა მორყეობითი, ხალხისთვის თვალის ახვევა! რა მახსენდება იცით, თქვენც გეცოდინებათ, ბავშვობაში სოფელში მიწასავსე ძროხას, რომ დააბამდნენ საბალახოდ, აბამდნენ ისე, რომ შორს არ წასულიყო. ისეა თქვენს შემთხვევაში, რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობა, ცოტათი იფაფხურეთ, ოღონდ ბევრი არ მოგივიდეთ! ხომ არ დაგავიწყდათ რომ 2021 წელს ვადა გასდის ყარსის ავადსახსენებელ ხელშეკრულებას, რომელიც დამოკლეს მახვილივით აკიდა საქართველოს თავზე? ისიც ხომ იცით, რომ რუსეთის გარეშე ამ საქმეს, რომ არაფერი ეშველება? გინდათ საქართველომ აჭარა დაკარგოს? თქვენი ხელისუფლების უნიათობით ნახევარი აჭარა ხომ ისედაც დაკარგული გვაქვს! როდესაც მემდეგ აბაშიძის შვილიშვილი, ასლან აბაშიძე ხელმძღვანელობდა ამ კუთხეს, იქ „**მხედრობიც**“ კი ვერ შევიდა!!! მის დროს არასოდეს ყოფილა მენეთებზე საუბარიც კი, არა თუ მოთხოვნა. მის

დროს ერთ დროს, მართლმადიდებლობის საქართველოში შემომტანი, გათურქებული ქართველობა, ისევე იბრუნებდა თავის მამა-პაპისეულ სარწმუნეობას, მართლმადიდებლობას! დღეს კი რა ხდება, პროცესები ისევე უკუღმა მიდის!

ხვეით ნაცების დანატოვარზე გითხარით. მათგან აღსანიშნავია სახელმწიფო ატრიბუტიკა. თავმოყვარე ქვეყნის მესვეური ამას არ მოითმენდა! მაგრამ სად არის ეს თავმოყვარე ხელისუფალი? თავიანთი პარტიული დროშა, რომ სახელმწიფოდ გადააქციეს, სახელმწიფო დროშა, რომელზედაც დიდი კონსტანტინე გამსახურდია ბრძანებდა: „**სამფეროვანია ჩვენი ეროვნული დროშა: შავი, თეთრი და წითელი: შავ-ბნელი იყო ჩვენი წარსული. საუკუნეთა წყვილადში სინათლის ჩირადღნით გვივლია. აღისფერი სისხლია ყოველგვარი თავისუფლებისათვის აუცილებელი გარანტია და ზვარაკი. სითეთრე სისპეტაკის ემბლემა... მაშ ნუმც დაჩრდილავს დრუბელი ჩვენი მამულის ცის კიდებე ამობრწყინებულ თავისუფლების მზეს. სპეტაკი იდეალები აღვიზარდით ცეცხლებრ ანთებულ გულეში, ეს საუკეთესო მიზანია საქართველოს ინტელექტუალური სინდისის დასამშვიდებლად. ნუმც დაგკარგავთ მონაგლის იმედს თვით უადრესი განსაცდელის ვამს, სიმართლე და სამართლიანობა ვიგულვით მარად ვამს ჩვენ ერთ-გულ მოკავშირედ.**“ ჟურნალი „**პრომეთე**“ №1, 1918 წ. შეცვალეთ დროშა და დააბრუნეთ ისტორიული სამფეროვანი, რომლითაც მოხდა დამოუკიდებლობის გამოცხადება! დეობზე აღადგინეთ წმინდა გიორგის გამოსახულება!

სათქმელი კიდევ ბევრი დარჩა! ქვეყანა ჩაძირულია ელიტარულ კორუფციაში! თურმე ოცნებას თავის რიგებში ჰყოლია 41 (!) მილიონერი! ხალხს კი პურის და წამლის ფული არ აქვს! ეხლა კიდევ ახალი თემა შემოგადგეს ხალხის ასფეთქებლად? თურმე მიგრანტები უნდა მიიღოს საქართველომ? საკუთარს უკვე მოუარეთ და ეხლა უცხოები დაგრჩათ საპატრონო? ვაი ჩვენ, უბედურო საქართველო, თქვენს ხელში! ხომ გახსოვთ, ნაცებმა „**ქართუ**“ ბანკს ფინანსები რომ დაუხვალდეს, როგორ დადგა საქართველოს მოსახლეობის მიერ, თქვენს ბანკებში ფულის („**კეთილი გულით მომდგნილი, მცირედიც შეიწირების**“) შემომტანთა რიგები?

ბატონო ბიძინა, მე თქვენდამი არც შური და არც ბოღმა არ მაღაპარაკებს! ცხოვრებამ საკმაოზე მეტად გამლახა, მაგრამ ბუღს არ ვუპუებო. 1956 წლის 9 მარტის მერე მიტინგი და შეკრება არ გამომიტოვებია, ვცდილობდი და ვცდილობ ყველგან ვიყო რიგითი ჯარისკაცი! ჩემი თქვენდამი (სანამ სახელს გაიტეხდით) დამოკიდებულება გამოეთქვი, მაშინ როდესაც პოლიტიკას ახლოსაც არ იყავით გაკარბებული, გაზეთ „**ილორი**“-ს 2011 წლის, 5-12 ივლისის ნომერში, თქვენს ქველმოქმედებაზე! იმ დროს, როდესაც ვინმეზე კარგის თქმა არ იყო ხიფათს მოკლებული, თქვენც კარგად მოგესხენებათ! ასე, რომ ჯობია საქმეს დროულად მივხედოთ!

ნაცებთან ერთად თქვენს მიერ შერისხულ რუსეთზე რას ბრძანებს ჩვენი დიდი პოეტი ტატო, თავის ლექსში „**საფლავი მეფის ირაკლისა**“, რომელიც მიუძღვნა ჩვენს დიდ მეფეს, ერეკლე მეორეს, მის მიერ საქართველოს რუსეთთან შეერთების გამო!

„...მშვიდობა შენსა წმიდას აჩრდილს, გმირთ განთქმულთ, უკანასკნელი ივერის სიმტკიცის სული!

აწ მიხვდა ქართლი შენსა ქველსა ანდერძ-ნამგასა

და თაყვანსა სცემს შენსა საფლავს, ცრემლით აღნავსა!

დროა ყური მიუვლოთ ჭეშმარიტ-ქართველ მამულიშვილებს და ფეხს აუწქარეთ რუსეთთან ურთიერთობების აღდგენის საქმეში! მერე გვიანი არ იყოს!

პატივისცემით, **ანზორი ღანმელია**

წინამდებარე წერილი ჩემი რეაქციაა ინგა გრიგოლიას 4 აპრილის "რეაქციაზე", რომელიც ქართული ჟურნალისტიკის "პრი-მადონამ" "ველური ქართველების" მიერ ჩაგრულ ლგბტ-უმცირესობას მიუძღვნა.

საკითხში უკეთ რომ გავვერკვიოთ, უახლოესი წარსული გავისხენოთ, რომლის მოწმეც და მონაწილეც თვითონ გახლდით. რუსთაველის პროსპექტზე აღდუმის ჩატარება პედერასტებმა პირველად 2012 წლის 17 მაისს სცადეს.

თბილისში არსებობს ნობელის ლაურეატი გერმანელი მწერლის, ჰენრიხ ბიოლის, სახელობის ფონდი. არ ვიცი, რა კავშირი ჰქონდა ბიოლს პედერასტებსთან, მაგრამ თბილისში არსებული მისი სახელობის ოფისი ლგბტ-თა თავშესაფრის ადგილი რომ არის, ჩემი თვალთ მინახავს.

პოდა, 16 მაისს იმ ოფისში შეკრებილა ქართველი პედერასტების "ისტებლიშმენტი" და ისე, რომ არ დაუანონსებიათ (2010-11 წლების მწარე გამოცდილებიდან გამომდინარე, ალბათ, იმიტომ, რომ დაანონსებულ გეიალდუმს არ დაუშვებდა ქართველი საზოგადოება), მეორე დღეს დათქვეს შეკრება ფილარმონიასთან, 51-ე საჯარო სკოლის წინ.

შეიკრიბნენ დღის 12 საათზე, ანუ გავანია სასწავლო პროცესის დროს. მოსწავლე ბავშვების თვალწინ ურცხვად "დაუხასა" ერთმანეთს სპეციალურად მოწვეულმა ორმა ამერიკელმა პედერასტმა (რომლებსაც, გარკვეულწილად, აღდუმის დაცვის ფუნქციაც უნდა შეესრულებინათ - აშშ-ის მონა სააკაშვილის რეჟიმში ამერიკის მოქალაქეებს უბატონოდ ხმას გასცემდა?) და ლგბტ-თა დროშებისა და პლაკატების ფრიალით რუსთაველის მიმართულებით დაიძრა გეიალდუმი. სერიოზული ინციდენტების გარეშე გაიარეს მანძილი ფილარმონიიდან ე.წ. "დომ კინომდე", ანუ ზემელამდე და აი იქ "დაერხათ".

დარი იყო და "დომ კინოს" კუთხეში ბიჭები ვმასლათობდით პირველად ვერ მივხვდი, პროცესის წარმომადგენლები ვინ იყვნენ, მაგრამ ახლოს რომ მოვიდნენ და მათ პლაკატებზე ღოზუნგები წავიკითხე: "ბედნიერება მრავალფეროვნებაშია, შენც გაბედნიერდი", "შენც გახდი გეი" და ა.შ., არიკა, ბიჭებო, პედერასტები ყოფილან-მეთქი და მე, სოსო მანჯავიძე (დღეს საკრებულოს დეპუტატი) და კოტე ინაშვილი (დღეს ტელეარხ "ობიექტივის" წამყვანი, პარლამენტის ვიცე-სპიკერის - ირმა ინაშვილის ძმა) პირველები გადავედობეთ გეიალდუმს, შემდეგ ქუჩაში გამეღებებოდა წამოგვეშველნენ და პროცესია, რომლის მარშრუტის ბოლო წერტილი პარლამენტის შენობის წინარე მოედანი იყო, ზემელზე დავამუხრუჭეთ.

შემდეგ რაც მოხდა, ნაწილობრივ იხილა ტელემაყურებელმა - მასობრივი შეხლა-შემოხლის ფონზე ის პლაკატი დაველქე, რომელიც "გაბედნიერებისკენ" მომიწოდებდა, სოსო მანჯავიძემ კი "მამა-შვილური" ალიყური აჭამა "პლაკატშიდს" - ერთი სიტყვით, პირველი გეიალდუმის ჩატარების მცდელობა კრახით დასრულდა საქართველოს ლგბტ-ებისა და მათი ამერიკელი კოლეგებისთვის.

რუსთაველის გამზირის, ქაშვეთის წმინდა ტაძრისა და 9 აპრილს დაღუპულთა

მემორიალის წაბილწვის მეორე მცდელობა ხელისუფლებაში "ქართული ოცნების" მოსვლის 7 თვის შემდეგ, 2013 წლის 17 მაისს, ჰქონდათ პედერასტებს, რაც ნაცების მიერ დაგეგმილ პროვოკაციას ჰგავდა, რადგან ხელისუფლება დიღემის წინაშე აღმოჩნდა.

არ მისცემდა საშუალებას, რომ ე.წ. გამოხატვის თავისუფლებით ესარგებლათ პედერასტებს და რუსთაველზე აღდუმით ჩაველოთ, ჩვენი "შეგობარი" დასავლეთისა და პირადად აშშ-ის ელჩის რისხვას დაიმსახურებდა.

პირიქით ეცდებოდა და ძნელი წარმოსადგენი იყო, როგორ, რა ძალებით შეძლებდა ხელისუფლება იმ დღეს თბილისის ქუჩებში (და არა მხოლოდ რუსთაველზე, ყველა უბანში ფხიზლად იყვნენ ე.წ. ქუჩის ბიჭები) გამოსული ასიათასობით ადამიანის რისხვის განეიტრალებას, ხოლო ჯარს თუ გამოიყვანდა, ე.წ. "ვარდების რევოლუციის" გვერდით საქართველოს ისტორიაში "ტაბურეტების" რევოლუციაც დაიკავებდა ადგილს.

საბოლოოდ ხელისუფლებამ ჩაქოლვას გადაარჩინა ერთი მუჭა პედერასტები, რომლებსაც ეყოთ თავხედობა, რომ, მიუხედავად ქუჩებში გამოსული ზღვა ხალხისა, სცადეს იმ პროვოკაციის მოწოდება, რომელსაც ე.წ. გამოხატვის თავისუფლების ბოროტად გამოყენება ჰქვია. მეორე დღეს, 2013 წლის 18 მაისს, ერთი მხრივ, აშშ-ის ელჩის ხელმძღვანელობით დასავლეთის ქვეყნების დიპლომატიური კორპუსი, ხოლო, მეორე მხრივ, "ღია საზოგადოება საქართველოს" (სოროსის ფონდი) ქართული ასტ-ები კაპიტან გიგაურის მეთაურობით პარლამენტის წინ ლგბტ-თა გამოსაქომაგებლად გამოვიდნენ, ანუ ის ადამიანები, რომლებსაც არც 7 ნოემბრის დარბევაზე, არც 26 მაისის სასაკლავოზე, არც ქუჩებში ათობით დახვრეტილ ახალგაზრდაზე, არც ციხეებში პატიმართა მასობრივ წამებაზე და, საზოგადოდ, დემოკრატიის შექურად წოდებული 9-წლიანი ფაშისტურ-სადისტური რეჟიმის საწინააღმდეგოდ კრინტიც არ დაუძრავთ!

ამის საპასუხოდ ჩვენმა ბრძენმა პარტიარქმა ერთ-ერთი ქადაგებისას სწორედ 17 მაისი გამოაცხადა ოჯახური სიწმინდის, ტრადიციული ღირებულებების დაცვის დღედ. ამას მოჰყვა ღვეან ვახაძის მიერ ორიგინალური ოჯახის დაცვის მსოფლიო კონგრესი, რომელიც 2014 წლის 17 მაისს ჩატარდა ფილარმონიაში საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ლოცვა-კურთხევით და, აბა, პედერასტები რაღას გაბედავენ - მას შემდეგ სხედან ბუჩქებში უკეთესი დღეების მოლოდინში, რომლებიც არ იქნა და არ დაუდგათ და, უფლის წყალობით, არასდროს დაუდგებათ ღვთისმშობლის წილხვედრ საქართველოში.

აქტე უკიდურესი სოციალური გაჭირვებაა, იქით - საგარეო პოლიტიკის, კრახი თუ არა, სრული სტანგანაცია, სახელისუფლო კრიზისი. მოკლედ, იმდენი სამწუხარო რამ ხდება ჩვენს ქვეყანაში, რომ დავით გურამიშვილი მასხენდება - "ქართლის ჭირსა ვერვინ მოსთვლის, თუ არ ბრძენი ენაბჭკვირ" და რა დროს ინგა გრიგოლიას "რეაქცია" იყო პედერასტებზე?!

აგერ მორიგი 17 მაისი მოდის და ხომ არ იყო ინგა გრიგოლიას ის "რეაქცია"

ზონდაჟი იმისა, შეიცვალა თუ არა საქართველოს მოსახლეობის განწყობა, საზოგადოდ, პედერასტებისა და, კონკრეტულად, ერთნაირსქესიანთა შორის ქორწინების დაკანონების მიმართ?!

ამ ეჭვს ისიც აძლიერებს, რომ "ქართული ოცნების" ერთ-ერთი წინასაარჩევნო დაპირება იყო კონსტიტუციაში ოჯახის დეფინიციის შეტანა, რომ ოჯახი არის მხოლოდ ქალისა და მამაკაცის ნებაყოფლობითი ერთობა.

მიუხედავად იმისა, რომ "ქართულ ოცნებას" საკონსტიტუციო უმრავლესობა აქვს და ერთი ხელის მოსმით შეუძლია ამ დაპირების შესრულება, ხელისუფლება კრინტს არ ძრავს. ისე, რომელი დაპირება შეასრულა "ქართულმა ოცნებამ" (ბიძინა ივანიშვილმა), რომ ეს შეასრულოს?!

სამაგიეროდ, რაც არ დაგეგმილია, იმის შესრულებას აპირებს - ნაცების (წაიკითხე - დასავლეთის) ზეწოლით აქტიურად მიმდინარეობს სჯა-ბაასი კონსტიტუციაში საქართველოს ევროატლანტიკური არჩევანის უცვლელად მიწვევას დასავლეთის უცვლელად მიწვევას, რაც სრული აბსურდია: ის ევროატლანტიკა თუ ხრამში იხეება, რადგან კონსტიტუციაში ჩაწერეთ, ჩვენც უნდა გადავეყვით?

საზოგადოებას იმასაც შეეახებენ, რომ, თუ აქამდე დასავლეთი, საზოგადოდ, საქართველოს მართლმადიდებელ ეკლესიას სდებდა ბრალს ჰომოფობიასა და სიძულვილის ენით საუბარში, ახლა აშშ-ის სახელმწიფო დეპარტამენტის 2016 წლის ანგარიშში პირადად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, უწმინდესი და უნეტარესი "მხილველუმი" მსგავს "ცოდებებში", რაც ქართველი ერის ეს აშკარა შეურაცხყოფა. ისევე, როგორც ბევრი სხვა, რომ იტყვიან, ესეც გაატარა ჩვენმა ფარჩაქმა ხელისუფლებამ.

რა უნდათ, რას ითხოვენ ჩვენგან, რომელ ტოლერანტობაზე გვიკითხავენ ლექციებს წარმომადგენლებს იმ ქვეყნისა, რომელიც ერთადერთია, სადაც ებრაელთა დარბევები არასდროს ყოფილა? რას და საქართველოში თურმე პედერასტების გაუპატიურება და მკვლელობა გახშირებულა.

იქნებ ასეც არის, მაგრამ ჩვენი, ქართველი საზოგადოების ნორმალური ნაწილის რა ბრალია? რომელ ჰეტეროსექსუალს, ანუ ტრადიციულ სექსუალური ორიენტაციის მამაკაცს ადაგხნებს ქალად ქცეული კაცი თუ პირიქით? ამის გაფიქრებაც კი გულისხმავს იწვევს ყველა ნორმალურ ადამიანში.

პოდა, კესოდ ქცეული ჯემალის გამაუპატიურებელიც და მკვლელიც ისევ ლგბტ-თა წიაღში ეძებონ და ჩვენ თავი დავანებონ.

ებრაელები ვახსენე - საქართველოში არა თუ იუდეველთა, არამედ არც ერთ ტრადიციულ კონფესიასთან არ ყოფილა რელიგიური მოტივით კონფლიქტი.

მაგრამ, როდესაც ევლოველები სახლში შემოგვტრებიან და სატანისტურ მოძღვრებას გიქადაგებენ, ერთი-ორი რომ გაუსილაქო, რელიგიური შეუწყნარებლობა იქნება? ან საქართველოში მრავალი მქეთია და, რამდენიც გინდა, აუარე და ჩაუარე მას ქრისტიანმა კაცმა, ხმას არავინ გაგცემს, მაგრამ, თუ აჭკვიტინებული გოჭით ხელში შემოუვლი მქეთს და ამის

გამო ვინმე დაგებევავს, ამას რელიგიური საფუძველი ექნება თუ უბრალო ბოროტი ხულიგნობისა?

ან კიდევ - როდესაც რესტორანში მეგობრებთან ერთად ქეიფობთ და გვერდით მაგიდასთან ორი მამაკაცი "ხასაობას" დაიწყებს, ამისთვის კი მაგრად დავეყავით, ამას სექსუალური უმცირესობის ჩაგვრა ჰქვია?

მინდა, ქალბატონ ინგა გრიგოლიას მივმართო, რომელიც მსგავს თემებზე თოქ-შოუებში ყოველთვის მხარეა და არა ობიექტური წამყვანი:

საქართველოში არ არსებობს არც სექსუალური, არც რელიგიური და, საერთოდ, არანაირი ფობია. რაც შეეხება სიძულვილის ენით საუბარს, რაშიც ბრალი, ვიმეორებ, ჩვენს საყვარელ პატრიარქსაც კი დასდეს, მინდა, ვკითხო ქალბატონ ინგასაც და სახალხო დამცველს "ასტ-ეპითურთ":

* ადამიანის უფლებათა დეკლარაციის მიხედვით, ყველა და ყველაფერი უნდა მიყვარდეს და სიბინძურის სიძულვილის უფლება არ მაქვს?

მაშინ მიმიფურთხება ასეთი "ადამიანის უფლებებისთვის"!

* მე მიყვარს სამშობლო, დედაეკლესია და მშულს ლგბტ-სექტა, რადგან ის იმისი მტერია, რაც მიყვარს!

* მშულს ერთნაირსქესიანთა ქორწინება იმიტომ, რომ არ მინდა, ამ ბინძური წყვილების მიერ შეიღად აყვანილი ბავშვები სკოლაში ჩემი შევილი შეიღების გვერდით ისხდნენ, რადგან დანომრული "დედები" თუ "მამები" ნაშვილებ ბავშვებსაც პედერასტებად ან ლესბოსელებად ზრდიან.

ერთი სიტყვით, ნორმალური ქართველი საზოგადოების ტოლერანტობა იმით შემოფარგლავს პედერასტების მიმართ, რომ, სადაც ისინი იქნებიან - იქ ჩვენ არ მივალთ და, სადაც ჩვენ ვიქნებით - იქ ისინი ვერ მოვლენ.

ვისაც ქართული ტოლერანტობა ხელს არ გაძლევთ, აბა, "ვისხალიბერალიზაცია" და ევროპულ ტოლერანტობაში მიბრძანდით, მაგრამ, მგონი, მალე იქაც არ მოგასვენებენ - ამას წინათ პოლანდიაში, ერთნაირსქესიანთა ქორწინებების მექაში, გეიწვეილი მხოლოდ იმისთვის დაქვევს პოლანდიელმა ახალგაზრდებმა, რომ ქუჩაში ხელისუფლებიდან მიხეირობდნენ.

ნათქვამია, ძალი ვინც მოკლა, გზიდანაც იმან გადაათრიოს.

პოდა, ქრისტიანულ მორალზე აღმოცენებული ბებერი ევროპა, დღეს ყოველგვარი მორალის უარმყოფელი და სხენებული სიბინძურეების ავტორი დასავლეთი, ნელ-ნელა იფიქებს და მოკლულ ძაღლსაც, ალბათ, ის გადაათრევს.

თუ არა, ჩვენ, მართლმადიდებელი საქართველო, ერთმორწმუნე რუსეთთან ერთად საკუთარ საზღვრებს მაინც დავიცავთ ლგბტ-ტერორიზმისგან, რომელიც უფრო სახიფათოა, ვიდრე, საზოგადოდ, ტერორიზმი, რადგან ერთი მხოლოდ გკლავს, ხოლო მეორე გადაგვარებას გიქადის.

დავით მხიბე

კოტე თოდუას ხსოვნას

ფრიად საწუხარი ამბავი ჩამოვიდა ზუგდიდიდან - გარდაიცვალა ჩვენი უახლოესი მეგობარი და თანამდგომი, ზუგდიდის რწის სოფ. ჯუმის საშუალო სკოლის დირექტორი კოტე თოდუა.

კოტე თოდუა დაიბადა 1958 წლის 14 მარტს, ზუგდიდში. 1964-1974 წლებში იგი სწავლობდა ნარაზენის საშუალო სკოლაში, 1978-1982 წლებში აფხაზეთის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტზე; 1999-2001 წლებში ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სოხუმის ფილიალის ასპირანტურაში ახალი ქართული ლიტერატურის სპეციალობით; 2009 წელს დაიცვა სადოქტორო დისერტაცია თემაზე: „გიორგი წერეთელი და რეალიზმის პრობლემები ქართულ ლიტერატურაში“.

1983-2015 წლებში კოტე თოდუა მუშაობდა ნარაზენის საჯარო სკოლაში ქართული ენისა და ლიტერატურის, ასევე ისტორიის მასწავლებლად, 2006-2009 წლებში იყო საქართველოს ფიზიკური აღზრდისა და სპორტის აკადემიის ზუგდიდის ფილიალის ასისტენტ-პროფესორი, 2009 წლიდან კი ზუგდიდის სასწავლო

უნივერსიტეტის ასოციაციის პროფესორი.

2015 წლიდან კოტე თოდუა იყო სოფელ ჯუმის საჯარო სკოლის დირექტორი და ამავე სკოლის ქართული ენისა და ლიტერატურის, ასევე ისტორიის სერთიფიცირებული პედაგოგი. კოტე თოდუა იყო ფილოლოგიის დოქტორი, 30-ზე მეტი წიგნისა და სამეცნიერო ნაშრომის ავტორი, რომელთაგანაც აღსანიშნავია: „რეალიზმის ელემენტები ძველ ქართულ მწერლობაში“ (2000წ.), „პორტრეტის საკითხი ძველ ქართულ (V-XVIII საუკუნეების) ლიტერატურაში (2002 წ.), „მეორე დასი და სოციალიზმის თეორია“ (2010 წ.), „ჭრმან პესეს ლირიკის ზოგიერთი საკითხი“ (2010 წ.), ვიქტორიას ესთეტიკური შესწავლებები და ქართული „მეფეარავი რეალიზმი“ (2008 წ.) და სხვა.

კოტე თოდუამ ცალკე ნაშრომები მიუძღვნა ზუგდიდის, ნარაზენის მშობლიურ სკოლას და ასევე სოფელ ნარაზენსაც.

იგი ასევე იყო 10-ზე მეტი წიგნის რედაქტორი. კოტე თოდუას ნაშრომები გამოქვეყნებული აფხაზეთის მეცნიერებათა აკადემიის პერიოდულ გამოცემაში „აფხაზეთის მთაბე“, „თსუ-ის ზუგდიდის ფილიალის სამეცნიერო-ლიტერატურულ ჟურნალში „მაფშალია“; თბილისის, სოხუმისა და ზუგდიდის სახელმწიფო თუ დამოუკიდებელი უნივერსიტეტების სამეცნიერო შრომების კრებულში.

კოტე თოდუა იყო ღირსეული პიროვნება, შესანიშნავი მეოჯახე, უღალატო მეგობარი და კეთილშობილი ადამიანი.

კოტე თოდუას ხსოვნა მარად დარჩება მის მეგობრებისა და ახლობლების გულეებში.

მეგობრებისა და ახლობლების სახელით,
დავით მობალია,
როლანდ ჯალაღანი

ქართული ბანკი და, მისი დაბრუნების ახლად აღმოჩენილი აქავე უსნობი ზოგიერთი დაბალაბი

(გაგრძელება წინა ნომრიდან)

ამიტომ იყო, რომ ამერიკამ ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ საქართველოს ხელისუფლებაში მათი სკოლაგავლილი "მაღლიშვილი", და მათი უპირობო დავალების შემსრულებელი მარიონეტული მთავრობა მოსულიყო, სააკაშვილ-ჟვანიას ხელმძღვანელობით. რომლებსაც, თქმაც არ ჰქონდათ დადგენილი მათთვის ისე უსიტყვოდ გრძნობდნენ თავიანთი პატრონის სურვილს და უხმოდ ასრულებდნენ მას. როგორც ამბობენ, მათი ინტერესების გატარებასა და დავალებების შესრულებაზე ერთად, ჩვენს ყოფილი "ნაციონალური" მთავრობის მადლიანობისთვის, ამერიკაში ყოველ ჩასვლაზე, ბობოლა ამერიკელ ჩინივნიკებთან კაი გვარიანი საჩუქრებიც ჩაქონდათ. ზუსტად ამიტომაც რომ, ამერიკელები დღემდე ასე მწარედ მისტირებენ თავიანთ მარცხნად "ნაციონალურებს" და, კბილებალესილი იცავენ სააკაშვილსა და მის ბანდას. გასაგებია, რომ ჩვენ პატარა ქვეყანა ვართ, და როგორც უნდა ისე გვათამაშებენ, მაგრამ გადახედეთ ევროპას, როგორ ერთ თარზე მოკლელივით სმენაზე დგებიან და ყოველგვარი თავმოყვარეობის იგნორირების საფასურად, ემლიქნელებიან და ყველაფერზე თავს უქნევენ ამერიკას. უანგაროდ, ამერიკა არცერთი ქვეყნისათვის, ერთ სასიკეთო ნაბიჯსაც არ გადადგავს და არავის დაეხმარება, თუ შემდგომში მისგან რაიმე სარგებელი არ ნახა, და თავისი პოლიტიკის გამტარებელი მარიონეტული მთავრობა არ ეყოლება იმ ქვეყანაში. აქ, რა თქმა უნდა ავტორიტეტულად იგულისხმება ჩერჩილიც, რომელიც როგორც ცნობილია ყოველთვის ამერიკის პრეზიდენტს უჭერდა მხარს და მის აზრს იზიარებდა. ამასთან, ჩერჩილსაც ჰქონდა პრობლემა პოლონეთთან დაკავშირებით. იგი ყველაფერს აკეთებდა იმისათვის, რომ ომის დამთავრების შემდეგ, პოლონეთში, ლონდონში ემიგრირებული მთავრობა დაბრუნებინა ხელისუფლებაში. მაგრამ, არც რუსულებს, და არც ჩერჩილის ოცნებას, საფრანგეთსა და პოლონეთში თავიანთი ინტერესების გამტარებელი მთავრობა მოეყვანათ ხელისუფლების სათავეში, აღსრულება არ ექნება. ორივემან, სტალინის მიერ მხარდაჭერილი ხელისუფლება მოვიდა ქვეყნის სათავეში. დე გოლის მდგომარეობას ისიც ამბავს, რომ როგორც აღვნიშნეთ ამერიკელები თვლიდნენ საფრანგეთი ჩვენ გავათავისუფლებო და ხელისუფლებაც ჩვენ უნდა დაგაკომპლექტოთ. ასეთ ვითარებაში ხომ წარმოგიდგინათ, ამ ქვეყნის პრეზიდენტის უარყოფითი დამოკიდებულება დე გოლისათვის, ფაქტურად ქვეყნის ხელისუფლებაში მოსასვლად სასიკვდილო განაჩენს ნიშნავდა. მეორე მსოფლიო ომის პერიოდში, საფრანგეთში გამოიკვეთა ორი დიდერი, გენერალი დე გოლი და გენერალი ჟირო. ამერიკა ჟიროსკენ იხრებოდა და მისი ხელისუფლებაში მოსვლისათვის იბრძოდა. მაშინ როცა საბჭოთა კავშირი ცნობდა, 1942წ. დე გოლის ხელმძღვანელობით ყველა პარტიოტული ძალის მონაწილეობით შექმნილ ორგანიზაციას, "თავისუფალ საფრანგეთს". გერმანელების მიერ საფრანგეთის ოკუპაციის შემდეგ, დე გოლი ლონდონში აღმოჩნდა და იქედან იბრძოდა საფრანგეთის გასათავისუფლებლად. საქვეყნოდ ცნობილია მისი 1940წ 18 ივნისის ლონდონის რადიოთი გამოსვლა, სადაც მან ყველა ფრანგს გაერთიანებისა და გერმანელი ოკუპანტების წინააღმდეგ საბრძოლველად მოუწოდებდა. ინგლისის ცდილობდა დე გოლი თავისი ინტერესებისათვის გამოეყენებინა და, ეს ინტერესები იყო სწრაფვა ფრანგული კოლონიებისადმი. ამასთან ინგლისელებმა ფარული შეთანხმება გააფორმეს საფრანგეთის ვიშის (პეტენი, ლავალი, დარლანი) მთავრობასთან, რაც ეხებოდა საფრანგეთის კოლონიების გერმანელებისათვის გადაცემას. რითაც მათ ფაქტობრივად ცნეს გერმანელების ხელისუფლება საფრანგეთის კოლონიებზე. ამან, ძალზე გაურთულა დე გოლის თავისი ორგანიზაციის, "თავისუფალი საფრანგეთის" მუშაობის გაშლა. დე გოლის გარშემო საგრძობად დაიძაბა ვითარება მას შემდეგ, რაც მოკავშირეებმა ჯარები ჩრდილო აფრიკაში გადასხეს. ეი-ენაჟურმა საფრანგეთის ადმინისტრაციის ხელმძღვანელად დარლანი, ხოლო ჟირო ამ რეგიონში ფრანგული ნაწილების მე-

თაურად დანიშნა. ასე გრძელდებოდა ქიშპობა დე გოლსა და ჟიროს შორის, სანამ საბჭოთა კავშირმა საბოლოო არჩევანი დე გოლზე არ გააკეთა, რომელსაც სპეცსამსახურებითა და დიპლომატიური გზით ყველანაირად უწყობდა ხელს საფრანგეთის ხელისუფლებაში მოსასვლელად. რუსულები დე გოლს, პარტიოტების გარდა იმასაც უწყობდა, რომ მას ბრიტანეთის ხელდასმულად მიიხვედდა და ამით საფრანგეთზე ბრიტანეთის გავლენის გაძლიერებას ვარაუდობდა, რის გამოც იგი სამომავლოდ ამერიკისათვის არ გამოდგებოდა. ამიტომ იყო, რომ ჟიროს შემდეგ რუსულებმა არჩევანი ვიშის მთავრობაზე შეასრულა, რადგან ფიქრობდა იგი ამერიკის მიმართ ლოიალურ პოლიტიკას გაატარებდა. დე გოლი, არა მარტო მამაცი და ქვეყნის პარტიოტი, არამედ ჰკვიანო პოლიტიკოსიც იყო. იგი, ყველაფერს ამას კარგად ხედავდა და აცნობიერებდა. მან ისიც კარგად იცოდა, რომ ერთადერთი ძალა, რომელიც რუსულებს და ჩერჩილის ტანდემს დაუპირისპირდებოდა და ორივეს ერთად გადაწონდა, იყო სტალინი. ამიტომ იყო, რომ ყველა ძალას ხმარობდა და ყველა საშუალებას იყენებდა იმისათვის, რომ სტალინს შეხვედროდა. ამასთან ცდილობდა ყველაფერი ისე გაეკეთებინა, რომ მისთვის ეს იამოვნებინა და მისი გული როგორმე მოეგო. დე გოლის ინიციატივით, ამ შეხვედრას რა თქმა უნდა საგარეო საქმეთა სამინისტრო, საფრანგეთში საბჭოთა კავშირის ელჩის, ბოგომოლოვის უშუალო ხელმძღვანელობითა და თავკაცობით ამზადებდა. მიუხედავად იმისა, რომ ომი ფაქტურად უკვე მთავრდებოდა, სტალინი მაინც ძალიან დაკავებული იყო. უნდა მომხდარიყო მსოფლიოს ხელახალი გადანაწილება, ამასთან თებერვალში მოკავშირეთა კონფერენციაც იგეგმებოდა იანვარში. აქედან გამომდინარე, მას ფუჭად დასაკარგი დრო ნამდვილად არ ჰქონდა. ამიტომ იყო, რომ მან საგარეო საქმეთა სამინისტროს დაავალა, დე გოლისათვის გაეცნოთ მის მიერ მომზადებული წინაპირობა საკითხებისა, რომელიც მათი შეხვედრის დროს იქნებოდა განხილული. თუ, დე გოლი მზად იქნებოდა აღნიშნული საკითხების განახილვად, მაშინ იგი გამოძებნიდა დროს და თანახმა იყო დე გოლი მოსკოვში მიეღო. საინტერესო ისაა, რომ ამ საკითხების ჩამონათვალში ერთ-ერთი მთავარი საკითხი, ქართული განხილვის სამშობლოში დაბრუნება იყო. როგორც კი დე გოლი ამ წინაპირობებს გაეცნო, მაშინვე ინტენსიურად შეუდგა სტალინთან ამ საკითხების განხილვისათვის მზადებას. უნდოდა რაც შეიძლება ხელდასმულად ხელმძღვანელი სტალინის კრებულში. ამ საკითხებიდან ერთ-ერთის, განხილვის საქართველოსთვის დაბრუნება შეიძლებოდა მოსკოვში ჩასვლამდე მოეყვარებინა. მაგრამ ამისათვის საჭირო იყო ფორმალური საფუძველი, ეს საფუძველიც მოიძებნა. ბოგომოლოვმა გუზოვსკის საშუალებით, რომელსაც უშუალო კავშირი და შეხება ჰქონდა ქართულ განხილვას, კარგად იცოდა, რომ ყველაზე კომპეტენტური პირი ამ განხილვას დაკავშირებით, ყოფილი საქართველოს ემიგრაციული მთავრობიდან ბ-ნი ექვთიმე თაყაიშვილი იყო. როგორც ცნობილია, და როგორც ამას განხილვამ დაბრუნებელი კომისიის წევრი, ბიძანეძე კაკო ნიჟარაძე იხსენებდა, დაახლოებით ნოემბრის მეორე ნახევარში ბ-ნი ექვთიმე საფრანგეთში საბჭოთა კავშირის ელჩის ინიციატივით შეხვდა ბოგომოლოვს. დიას, ეს შეხვედრა ნამდვილად შედგა 1944წ 22 ნოემბერს. ბოგომოლოვმა დიდი პატივით მიიღო ბ-ნი ექვთიმე, მას მანქანა გაუზავა და სუფრაც გაუშალა. საკითხში საბოლოოდ გარკვევისა და მის დეტალებში ჩაწვდომის შემდეგ, ბოგომოლოვმა ბ-ნი ექვთიმე თაყაიშვილს ურჩია განხილვის საქართველოში დაბრუნების თაობაზე დე გოლის სახელზე დაეწერა თხოვნა-განცხადება, რომელიც უკვე მეორე დღესვე, 23 ნოემბერს დე გოლის მაგიდაზე აღმოჩნდა, რომელსაც მან სასწრაფო წესით დაადო რეკომენდაცია, "დაუყოვნებლივ დაუბრუნდეს". საინტერესო ისაა, რომ იგივე სენის დეპარტამენტის სასამართლომ, თითქმის იგივე შემადგენლობით, რომელმაც 10 წლის წინ, 1934წ 8 მაისს ეს ქონება საქართველოს ჩამოართვა და საფრანგეთის საკუთრებად გამოაცხადა, ზუსტად ერთი

კვირის თავზე 30 ნოემბერს მიიღო გადაწყვეტილება, მისი საქართველოს საკუთრებად გამოცხადებისა და საქართველოში დაბრუნების თაობაზე. მოკლედ, ხელი-სუფლების გავლენას თვით დემოკრატისა და ცივილიზაციის აკვნად წოდებული საფრანგეთის სასამართლომაც ვერ გაუძლო და, რა გასაკვირია ჩანასახში მყოფმა საქართველოს სასამართლომ, რომ ვერ გაუძლოს. აი, ასე ოპორტიუნულად მოაგვარა ეს საკითხი დე გოლმა, თუ არა, ადრეც ბევრი წერილი ჰქონდა დაწერილი ბ-ნი ექვთიმე თაყაიშვილს საფრანგეთის უმაღლეს ინტანციებში, მაგრამ პასუხის ღირსად არავის გაუხვდა. საინტერესო ისაა, რომ დე გოლის ამ გადაწყვეტილების ყველაზე დიდი მოწინააღმდეგე ყოფილი იყო. ეს ის ყოფილია, რომელიც ადრე სასამართლოში გააფრთხილებოდა ამ განხილვას, ბოლომდე იბრძოდა იმისათვის, რომ ამ განხილვას მოსარჩელე სალომე დადიანი-ობოლენსკაიასათვის არაფერი მიეკუთვნებინათ. დე გოლის მიერ, ამ განხილვის საქართველოსათვის დაბრუნების გადაწყვეტილებით იგი აღმოუთქმული იყო და ამტკიცებდა, რომ დე გოლს ამის უფლება არ ჰქონდა, ეს შინაგან საქმეთა და იუსტიციის სამინისტროს უნდა გაეკეთებინათ. ძლივს დაარწმუნეს, რომ დე გოლი საფრანგეთის მთავრობის ხელმძღვანელია, ხოლო შინაგან საქმეთა და იუსტიციის სამინისტროც და მისი მინისტრებაც, ამ მთავრობის შემადგენლობაში შედიან. არადა, ყოფილი საქართველოში განხილავდნენ, როგორც ქართული განხილვის უშუალოდ დამცველს და ქართული ინტერესების შეუქმნელ გამტარებელს. თუმცა, ეს ასე სულაც არ ყოფილა. იგი ამ განხილვას თავგამოდებით და გააფრთხილებით იმტომ იცავდა, რომ იგი უკვე საფრანგეთის საკუთრებად წარმოადგენდა და, როგორც თავისი ქვეყნის პარტიოტი და ღირსეული მამულიშვილი, მისივე ქვეყნის ინტერესებიდან გამომდინარე და ამ ქონებასაც ასე გამტკიცებდა ამიტომ იცავდა. როგორც ზემო აღვნიშნე, დე გოლი არა მარტო მამაცი, ჰკვიანო პოლიტიკოსიც იყო, მან კარგად შეისწავლა სტალინის ბიოგრაფია და, როგორც კი წინაპირობის ჩამონათვალს გაცნო, მაშინვე შეაძინა სტალინის სუსტი ადგილი, იგრძნო, როგორც თავისი სამშობლოს ღირსეული მამულიშვილი, მისი დიდი სიყვარული და მოვალეობა მშობლიური საქართველოსადმი, ზრუნვა მისი განვითარებისა და კულტურული მემკვიდრეობის გადარჩენისათვის. იმასაც მიხვდა, რომ ამ უსტეხ მის გულს ნაწილობრივ მაინც მოიგებდა და, მოლაპარაკების დროს მისი მხარდაჭერის მოსაპოვებლად რაღაც უპირატესობა ექნებოდა. საბედნიეროდ, ეს ასეც მოხდა. შეხვედრის დროს, მიუხედავად მწვავე დებატებისა და დე გოლის რამდენჯერმე გაცხადებისა, მან მაინც მოახერხა და სტალინის მხარდაჭერა მოიპოვა, რამაც, საბოლოოდ გადაწყვიტა დე გოლის ბედი და იგი საფრანგეთის ხელისუფლების ლეგიტიმური მთავრობად დადგინდა. ყოფილი რა ხითოც იყო, და რატომ იცავდა თავს ასე გამტკიცებით ქართული განხილვის დასაცავად სასამართლოში, ეს უკვე ვნახეთ. ახლა დე გოლიც ვნახეთ. სამწუხაროდ, ჯერ კიდევ ბევრი გულუბრყვილო ქართველი, ან შეგნებული დეზინფორმაციის ამბობს: რა კაი კაცი ყოფილა დე გოლი, განძი დაგვიბრუნაო. ამ საკითხთან დაკავშირებით საქართველოში დღესაც კი ბევრი ობივანტული ქედმაღლედ აცხადებს: დე გოლმა ძალიან კარგად იცოდა, ეს განძი ჩვენი რომ იყო და ამიტომ დაგვიბრუნაო. პირდაპირ საკვირველია ასეთი უწიგნური და უაქვლაციო განცხადებები. რატომ უნდა სცოდნოდა დე გოლს ქართული განხილვის შესახებ, რა, საფრანგეთის მთავრობის თავმჯდომარე იყო, სენის დეპარტამენტის სასამართლოს მოსამართლე, ბანკის მარსელის ფილიალის გამგე, თუ ვერსალის ეროვნული ბიბლიოთეკის დირექტორი, სადაც ბოლო პერიოდში ეს განძი იმდებოდა. ჩვენი განძის გარდა, საფრანგეთში სხვა ქვეყნების უპატრონო ქონებაც არ მიუთვისებიათ თუ რა. ასე რომ ბატონებო! დე გოლი კი არ ყოფილა კაი კაცი, რომელიც პირველ რიგში, როგორც თავისი პირადი, როგორც თავისი ქვეყნის ინტერესებისათვის იბრძოდა, არამედ კაი კაცი იყო სტალინი, რომელიც ისე სტირდებოდა დე გოლს, რომ ოღონდ მისი მხარდაჭერა

მოეპოვებინა და ნებისმიერ მსხვერპლზე წამსვლელი იყო. სტალინის მხარდაჭერის გარეშე, მას ოდნავი შანსიც, რომ ჰქონოდა მთავრობის თავმჯდომარე გახდომისა, იგი არაფრის დამბრუნებელი არ იყო და, ბევრად უფრო დიდი ხვითო აღმოჩნდებოდა ვიდრე ყოფილი იყო. ამ ფონზე ძალზე სასაცილოდ გამოიყურება ამ ვაიქართველების: ბოკერების, ბარამიძეების, გივია თარგამაძეების, მაია ფანჯიციძეების, რატიანებისა და ამ არარაობის, ტრამპაიტროლებიუსების პარკის ყოფილი რემონტიორის, ვინმე მალაშვიას პრეზიდენტ-პრეზენტი და გოდება იმის თაობაზე, სტალინი საქართველოს მტერი და მისი დამპყრობი "ოკუპანტი"ო. ამ ვაიქართველების გასაგონად მინდა მოვიყვანო მცირე ამონარიდი თვითონ ე.წ. საქართველოს "ოკუპირებული" მთავრობის თავმჯდომარის ბ-ნი ნოე ჟორდანიასა და ამავე მთავრობის ყველაზე გავლენიანი მინისტრის ბ-ნი ევგენი გუგუკორის სიტყვებიდან, რომლებიც მათ წარმოთქვეს 1945წ თებერვალ-მარტში, პარიზში განხილვის წამოსაღებად ჩასულ ბ-ნი პეტრე შარიასთან საუბარში. ნოე ჟორდანიას: "ომი მოიგო სტალინმა. მე მას ვთვლი მსოფლიოს უდიდეს ადამიანად. სისულელე იქნებოდა განსხვავებული პოლიტიკური მოსაზრებების გამო უარმყოფო მისი სიდიადე. ისტორია კიდევ უფრო მეტად იტყვის მის სიდიადეზე, ის განხილვის მისი სიდიადის იმ მხარეებს, რომლებიც ჯერ კიდევ შეუმჩნეველია თანამედროვეებისათვის. ინგლისი ყველაზე მტაცებელი სახელმწიფოა მსოფლიოში. აღმოსავლეთის მაგალითზე ნათლად ჩანს, თუ როგორ ჩაგვრავს და ანადგურებს იგი მცირე ერებს. ამერიკა შორსაა, ამიტომ მას შეუძლია გავლენა იქონიოს მხოლოდ საგარეო-ეკონომიკურ ურთიერთობებზე. ამასთან, ის ვახვდა ძლიერი იმპერიალისტური სახელმწიფო, რომელიც მცირე ერების დასაცავად არ გამოდგება. რჩება რუსეთი, რომელმაც საბჭოთა ხელისუფლების დროს უდიდესი ძალა აჩვენა. რუსი ხალხი ახალგაზრდაა - ის თავის გარშემო აერთიანებს სხვა სლავურ ხალხებსაც, ამიტომ ევროპაში მომავალი მას ეკუთვნის. საქმე იმაშია, შეინარჩუნებს თუ არა იგი ახლანდელ ჰუმანურ პოლიტიკას მცირე ერების მიმართ. ასეა თუ ისე, საქართველომ ორიენტაცია რუსეთზე უნდა გააკეთოს". საუბრის დასასრულს ჟორდანიამ აღიარა საბჭოთა კავშირის ავტორიტეტისა და სიძლიერის ზრდა. ამიტომ უსაფუძვლოდ ჩათვალა შემდგომში ქართველი ემიგრანტების ბრძოლა საბჭოთა ხელისუფლების წინააღმდეგ. ამასთან მიანიშნა, რომ იგი მზადაა პრესის საშუალებით გამოვიდეს და დეკლარაციით აღიაროს ქართველ მენშევიკთა იდეურ-პოლიტიკური გაკორტება. ამასთან დაამატა: "მე ბედნიერი ვიქნები, თუ სამშობლოში დაბრუნებაზე ნებას დამართავენ". სამწუხაროდ, შემდგომში მან ეს დაპირებული განცხადება აღარ გააკეთა და, სამშობლოშიც ამ მიზეზით ვეღარ დაბრუნდა. როგორც ირკვევა, ის დაარწმუნეს, რომ სამშობლოში ჩასვლისას აუცილებლად დაგაპატიმრებენ და ყველაფერი ამოიხდებდა სული. ამიტომ იყო, რომ სამშობლოში დაბრუნებისა და პატიმრების შიშით, დეკლარაციის გამოქვეყნებაზე უარი თქვა, რამაც თავისთავად მისი სამშობლოში დაბრუნების ალბათობაც საბოლოოდ გამოირიცხა. ვითხრათ სიმართლე ნოე ჟორდანიას მიმართ დიდი სიმამლითა და დადებითი შთაბეჭდილებით არასოდეს ვყოფილვარ, მაგრამ ახლახან არქივიდან მოპოვებულმა ამ ჩანაწერმა პირდაპირ შემძრა. კაცმა 72 წლის წინ, ასეთი ზუსტი პოლიტიკური ანალიზი გააკეთო, მწარე, მაგრამ რეალური მდგომარეობა ობიექტურად შეაფასო და შენი ქვეყნის ბედი ზუსტად იწინასწარმეტყველო, იშვიათი შემთხვევაა.

ახლა, ბ-ნი ჟორდანიას ბევრად უფრო მეტ ანტიკომუნისტ და რუსოფობ ბ-ნი გუგუკორსაც მოვუსმინოთ: "საქართველოს გზა მხოლოდ რუსეთთანაა, ამიტომ ჩვენ მხრიდან სისულელე იქნებოდა გვებრძოლა საბჭოთა ხელისუფლების წინააღმდეგ". ყველაფერი ეს, შავით თეთრზე წერია, ბერიასა და მერკულაის მიერ სტალინის სახელზე გაგზავნილი 1945წ 4 ივლისის №790/ბ წერილი.

„ბულშემატკივართა სიყვარულს ყოველთვის ვბრძობდი“

დღევანდელ ტრადიციულ საკვირაო საორბულ მოგონებებში კიდევ ერთ ცნობილ ქართველ ფეხბურთელს და მის კარიერას გავისხვებით.

თბილისის „დინამო“ მაღალი დონის მცველებით ყოველთვის განვითარებული გახლდათ. ბატონი შოთა ხინაგაშვილი ჩვენს გუნდის ღირსებას წინა საუკუნის 70-იან წლებში იცავდა და მის წარმატებებში დიდი წვლილიც აქვს შეტანილი.

ბატონი შოთა დღეს ჩვენი სტუმარია და საკუთარ ბიოგრაფიას თავად გაიხსენებს.

„რუსთაში გავიზარე. იმ ადგილს „ინტერნატებს“ ეძახდნენ. ისეთი უბანი იყო, ტაქსისტებიც ერდებოდნენ იქ წასვლას. მთელი ჩემი უბანი ფეხბურთზე დადიოდა, თუმცა მიუხედავად იმისა, რომ გზოში მათზე კარგად ვთამაშობდი, ვარჯიშისგან თავს ვიკავებდი. ფეხბურთზე მოგვიანებით შევედი, მიშა თაროხაშვილი იყო ჩემი პირველი მწვრთნელი.“

პირველ მატჩს რა დამავიწყებს? მწვრთნელმა თავდამსხმელად დამაყენა. 2:0 მოვიგეთ და ორივე გოლი მე გავიტანე! თავი სიზმარში მეგონა, მატჩის მერე კი მწვრთნელმა მითხრა, ამიერიდან დაცვაში ითამაშებო. წარმოიდგინეთ რა დღეში ვიქნებოდი, თუმცა დრომ დაგვანახა, რომ მწვრთნელი მართალი იყო. და საერთოდ, ბატონი მიშა ძალიან ადლოიანი კაცი გახლდათ.

გლდანის საორბულის დამთავრებამდე რუსთაის „მეტალურგში“ ვთამაშობდი. ძალიან კარგი გუნდი გვეყავა, ბევრი კარგი ფეხბურთელი თამაშობდა ჩვენთან: თემურ ჩლაიძე, ვოვა ინასარიძე, ვია აფციაური... არც კი ვიცი, რომელი ერთი დაგვასახელო.

1968 წლის 4 იანვარი გუშინდელივით მახსოვს: კლუბში „დინამოში“ მიწვევების სია გამოაკრეს. ჩამონათვალში მეც ვიყავი, არადა, იმ სიაში ბევრი ისეთი მოთამაშე ვერ მოხვდა, რომელიც წარმატებაში დარწმუნებული იყო. რასაც მაშინ განვიცდიდი, იმას სიხარული კი არა, სხვა რაღაც ერქვა – როგორია, 17 წლის ბიჭს „დინამო“ მიწვევა! მაგრამ ჩვენმა მწვრთნელმა ალიოშა კოტრიკაძემ მითხრა, „დინამოში“

შენს პოზიციაზე გურამ ცხორებოვი და რეზო ჭოხონელიც თამაშობენ, ძირითადად მოხვედრა გაგიტორდება, სკამზე ჯდომას კი სჯობს ერთი-ორი წელი მოიცადო, ჩვენთან მეტი ითამაშო და მერე უკეთ მომზადებული წახვიდო. დავეჯერე და არც წამივიდა.

„დინამოში“ 1970 წელს აღმოვჩნდი. იმ წელს ყველა ქართველი ფეხბურთელის საორბულო გუნდში მხოლოდ სამი მოთამაშე აკვიყვანეს: მე, ცხორებოვი დათო ყიფიანი და უნიჭიერესი ნოდარ კვანტალიანი. მალე იტალიაში წავედით შეკრებაზე, მერე კი ლენინგრადში ვიყავით ორი თვე კვირა. „დინამოს“ მაისური პირველად სწორედ იქ მოვირგე, საწვრთნელი თამაში იყო. მერე ჩემპიონატიც დავიწყო და მეც დინამოვლად „მოვიხატე“.

15 მარტს ჩემპიონატი დავიწყო. საწყის ტურში მოსკოვის „ტორპედო“ გვეწვია. წინა დღეს დუბლების თამაში გაიმართა – 2:4 წაგავთ. გულგატეხილი ვიყავი, ვიფიქრე, მორნა, პირველ გუნდს ვერასდროს ვეღირსები-მეთქი, მაგრამ ბაზაზე ძირითადი გუნდის შემადგენლობა რომ ვნახე, თავლებს არ დავუჯერე – ძირითად შემადგენლობაში ვიყავი! „ტორპედოს“ 3:0 მოვუგეთ – მე შეუცვლელად ვითამაშე. იმ დღეს დაცვაში ჩემთან ერთად რეზო მოძუაშვილი, მურთაზ ხურცილაძე და ბიჭი ჭელიძე იდგნენ.

ერთი კვირის შემდეგ კივიის „დინამო“ გვესტუმრა. ჩვენი მთავარი მწვრთნელი გივი ჩოხელი იყო. მან კვლავ ძირითადში დამაყენა. ისევ მოვიგეთ. შემდეგ მოსკოვის „სპარტაკი“ და მინსკის „დინამოც“ დავამარცხეთ... ის ჩემპიონატი ზედიზედ ოთხი მოგებით დავიწვეთ. ახლა რომ ვუფიქრებდი, ჩემთვის ის ეტაპი გადასწყვეტი იყო – თავდაჯერებული გავხდი, რაც შემდგომ ძალიან დამეხმარა.

„დინამოს“ შემადგენლობაში სამასამდე ოფიციალური მატჩი ჩავატარე, გოლი კი ერთადერთხელ გავიტანე. ეს სადებიუტო წელი, 1970-ში, საკავშირო თანხის ფინალში მოხდა მოსკოვის „დინამოსთან“. ის ფინალი მოსკოვში, „ლუჟნიკებზე“ გაიმართა 8 აგვისტოს – ასიათასზე მეტი გულშემატკივარი მოვიდა ორი „დინამოს“ მატჩის სანახავად. მოსკოველთა კარში ლევ იაშინი

იდა, მე თუ მკითხავთ, ყველა დროს ერთ-ერთი საუკეთესო მეკარე. 67-ე წელს გავეტანე – გურამ პეტრიაშვილი ფლანგზე გაიტრა, ჩანაწოდა და მეც ვარდნაში შევაგდე. მანამდე 0:2-ს ვაგებდით, მაგრამ ანგარიში ვეღარ გავთანაბრეთ.

სხვათა შორის, მოსკოვის „დინამოსთან“ მე არ უნდა მეთამაშა – მწვრთნელი გურამ ცხორებოვის ამზადება ძირითადისთვის, მაგრამ მას მატჩის წინ კუნთი დაუჭიმა და მე შეეცვალა. იმ თამაშიდან კიდევ ორი ამბავი მახსენდება: სლავა მეტრეველს მაღალი სიციხე ჰქონდა, მაგრამ მაინც ძალიან შთამბეჭდავად ითამაშა. ჩემთვის ეს მაგალითი იყო და კიდევ: მეორე ტაიმის წინ, სანამ გვირბიდან მოვდნებო ვავილოდით, ვხედავ, ლევ იაშინი მოვდნებს ეწვეა! თვალში შეუბღვნი ამოვიდა – ამ სამაგალითო კაცისგან ასეთ რამეს არ ველოდი!

საწყის წლებში ბევრი მატჩი გამიცდა. მიხეზი? ტრავმები! გაუთავებელი პრობლემები ახალგაზრდული ასაკის ბრალიც იყო – ვიტკენდი რამეს და ხეირიანად არც ვმკურნალობდი – როგორც კი ფეხზე დავდებოდი, მწვრთნელს ვუბნებოდი, ვითამაშებ-მეთქი და... 1974-1975 წლებში, როცა „დინამოს“ გაუჭირდა, ორ ჩემპიონატში სულ 20 თუ 21 მატჩი ჩავატარე. ცხადია, გულდასაწყვეტი იყო, მაგრამ მაშინ ვერ ვფიქრობდი ამდენს, მეგონა, კიდევ 10-15 წელი ვითამაშებდი.

დღევანდელი გადასახვიდან ვოვლი, რომ ნაკრებში უფრო მეტი შეხვედრა უნდა ჩამეტარებინა. მწვრთნელმა პირველად 1976 წელს მიმიწვიეს – გუნდი სამხრეთ ამერიკაში გაემგზავრა და ჩემი დებიუტიც ქვეყნის პირველ გუნდში მაშინ შედგა – 1976 წლის 28 ნოემბერს არგენტინაში. ის თამაში ფრედ 0:0 დასრულდა. ოთხი დღის შემდეგ ბრაზილიელების წინააღმდეგ ვითამაშე – 0:2 წაგავთ... ის ტურნე არასაფეხბურთო შთაბეჭდილებების გამო უფრო მახსოვს – სამხრეთ ამერიკაში ადვილად ვერ მოხვდები და მეც თავლებ-გაფართოებული ვუქვევდი ხალხს და ქვეყნებს, რომელთა შესახებ მხოლოდ წიგნებსა და ჟურნალებში თუ წამეკითხა. ყველაზე რთული მატჩი? თასების თასის ნახევარფინალი როტერდამში, „ფეიენო-

ორდთან“! ისეთი ტენდენციური მსაჯობა, რაც იმ შეხვედრაში იყო, არასდროს მიხახავს – არბიტრი ყველაფერს აკეთებდა „დინამოს“ დასაღუპად. იმ თამაშის მერე ბევრჯერ დავფიქრე: როგორ გავკვლით და საბოლოოდ იმ დასკვნამდე მივადი, რომ პოლანდიელები ჩვენმა გაუტყველმა ვინმა დათრგუნა! მიუხედავად იმისა, რომ მათ ერთადერთი გოლი სჭირდებოდათ ორი მატჩის ჯამში ანგარიშის გასათანაბრებლად, მაინც გავკვლით, მიუხედავად იმისა, რომ მსაჯმა ორი გოლი არ ჩავეთვალა და სამი პენალტი არ მოგვცა, არ გავტყდით! აი, ამით ვაჯობებ მეტოქეს!

რაც ჩემს გაფრთხილებას და იმ ყვითელ ბარათს მოჰყვა და რაც მაშინ გადავიტანე, მტერს არ ვუსურვებ! „შოთამ გუნდი დაეაღალატა“, „შოთა საბჭოთა მოქალაქისთვის შეუფერებლად მოიქცა“... რას არ წაიკითხავდით მაშინ ჩემზე! ვისაც არ ეხარებოდა, ყველა ჭკუას მარიგებდა და მაკრიტიკებდა. თან, მნიშვნელობა არ ჰქონდა, იცოდნენ თუ არა ფეხბურთი, უკუყოფდნენ თუ არა საკითხში... ბევრი უარყოფითი წავიკითხე მაშინ. ამას ისიც დაერთო, რომ დიუსელდორფში არ წამიყვანეს. ასეთი რამ ახლა, ცხადია, არ ხდება – თამაშობს თუ არა ფეხბურთელი, ის გუნდთან ერთად, მაგრამ მაშინ სხვანაირად ფიქრობდნენ და მეც თბილისში დამტოვეს.

ფინალს შინ, მეუღლესთან ერთად ვუყურე ძალიან ვნერვიულობდი, ცოლი მეუბნებოდა, დამშვიდდი, რამე არ მოგივიდესო... გოლი რომ გავიტანეს, მართლა ცუდად გავხდი, მაგრამ საბედნიეროდ, ყველაფერი დიდებულად დასრულდა! „დინამოს“ დასახვედრად თბილისის აეროპორტში რამდენიმე საათით ადრე წავედი, მეგონა პირველი ვიქნებოდი, მაგრამ ბიჭებამდე ვერც მივედი – ზღვა ხალხი იყო მისული გუნდის დასახვედრად.

ცხორებოვი ჩქარ მატარებელს ჰგავს, ბევრი შეხტომასაც ვერ ახერხებს, მაგრამ მგონი, ჩემი მატარებელი და იმ მატარებელში ჩემი ადგილი ზუსტად ვიპოვე“

სანტიამო ბაზრო

სპეციალური ბანცხადება

ბატონო როლანდ! ვინაიდან, ხალხის საყვარელ გაზეთს, „ილორს“ შეექმნა ფინანსური პრობლემა ამიტომ გადავწყვიტე თქვენი გაზეთის მეშვეობით მიმართო გაზეთის მკითხველ საზოგადოებას, რათა არ მოხდეს მისი გამოცემის შეფერხება!

მიმართვა ბაზეთ „ილორი“-ს მმართველობისადმი!

დრამა პატივცემულო ქალბატონებო და ბატონებო!

მინდა მოგახსენოთ, რომ ფართო საზოგადოების, მკითხველი ადამიანების დიდ ნაწილს გაზეთი „ილორი“ მიგვანია თანამედროვე, ქართული ბეჭდვითი პრესის ფლაგმანთა შორის აქტიური წევრად. როგორც ცნობილი გახდა, გაზეთს შეექმნა ფინანსური პრობლემები, რამაც გამოიწვია მისი გამოცემის პერიოდულობის გაზრდა, რაც მიმანია (და მგონი, არა მარტო მე), ყოველად დაუშვებლად. როგორც თქვენთვის კარგად არის ცნობილი, გაზეთი არ ტოვებს ყურადღების გარეშე არცერთ საჭირობოროტო საკითხს, ის მუდამ ქვეყანაში მიმდინარე სოციალური-პოლიტიკური მოვლენების ეპიცენტრში იმყოფება! მან დაიმსახურა მკითხველი საზოგადოების პატივისცემა და დიდი სიყვარული! ამიტომ მოგმართავთ თხოვნით და შემომაქვს წინადადება, რათა, ჩვენ მკითხველი საზოგადოება დაფუძვლავთ გაზეთს გვერდში და ვისაც რის საშუალება გვაქვს, გავეწყოთ ფინანსური დახმარება, რათა მრავალჯერ გაგახაროს თავისი შეუღრეკელი მართალი სიტყვით!

ქალბატონებო და ბატონებო! იმისათვის, რომ შევძლოთ გაზეთისათვის აქტიური ფინანსური მხარდაჭერა, გთავაზობთ საბანკო ანგარიშს, რომელზეც შესაძლებელი იქნება, ნებისმიერი მსურველის მიერ, ნებისმიერი თანხის ჩარიცხვა! ალბათ გახსოვთ, როდესაც ნაცებმა დააყადღეს ივანიშვილის „ქართუ“ ბანკი, საზოგადოება

როგორ დაუდგა გვერდში, მიაწვდა ბანკებს და ვისაც რამდენი შეეძლო, უშურველად შექმნდა ფული. ხომ ნათქვამია: „კეთილი გულით მოძღვნილი მცირედიც შეიწირების“. ასე, რომ ჯერი ჩვენზეა!

პატივისცემით, ანზორი დანელია ტელ. 571 22 66 34

საბანკო ანგარიში: სს „ლიბერთი ბანკი“ ანგარიშის ნომერი: GE79LB0711188020717000 ანგარიშის ვალუტაში: GEL / USD / EUR – მულტი საგაღურტო ანგარიში მფო: 220101480 მიმღები ბანკის დასახელება და მისამართი: სს „ლიბერთი ბანკი“ ი. ჭავჭავაძის გამზირი 74 თბილისი, 0162, საქართველო მიმღები ბანკის swift კოდი: LBRTGE22 ანგარიშის მფლობელი (მიმღები): ანზორი დანელია

იმ შემთხვევაში, თუ ჩვენს ჩანაფიქრს უწერია განხორციელება და მგონი კეთილი ხალხის ნაკლებობას საქართველო არ განიცდის, მინდა წინასწარ განაცხადო: ჩვენი საქველმოქმედო აქციის დაწყებიდან, ყოველი სამი თვის გასვლის შემდეგ, გაზეთის ფურცლებზე, თანხის შემომწირველთა თანხმობის შემთხვევაში, ჩემს მიერ იქნება წარმოდგენილი სრული ინფორმაცია თანხის შემომწირველებისა და შემოწირული თანხის ოდენობის შესახებ!

პატივისცემით, ანზორი დანელია

სასწავლი აზნაზე

გალელი თვა ქეცბაია სოციალურ ქსელში წერს, რომ სახლში, სადაც რამდენიმე დღის წინ მარამ ღვთისმშობელი გამოისახა, ამავე სახლის უკანა ფანჯარაზე ბერი გაბრიელის გამოსახულება ამოიკითხეს.

ეს მოხდა გალის რაიონში მცხოვრები ანზორ ქეცბაიას სახლში.

ამბობენ, რომ სახლთან მიხლოება შეუძლებელია, რადგან იქ ზღვა ხალხი ირევა.

სადამო ჟამს ღვთისმშობლის გამოსახულება იცვლის მხარს და სახლის შიგნით მიმართულებით ბრუნდება და დილამდე ასე რჩება.

სასწავლი აზნაზე

„დომინიკი“ და „გაბრიელი“
მუდამ იქნებიან თქვენი
ჯანმრთელობის სამსახური

დომინიკი ბანკის მიერ შექმნილი პრეპარატი არჩეს ავთვისებიან სიმინურ დაავადებებს, კუჭ-ნაწლავის გაუფლობას, კოლიტს, ფისტულას, პროსტატიტს, ბუასილს, ნერვის ანთებას, ნევროზს, ფსიქიკურად დაავადებულებს, ჰეპრატოს გაფანტული სკლეროზის და შიდსს, შველის ცერებრალურ დამბლას, ყურებიდან ჩირქქუნას, ბოტულიზმს, ტუბერკულოზს, ცეროზს I და II სტადიებში, C-ჰეპატიტს, ნაღვლის ბუშის დაავადებებს, ანთებით პროცესებს, სახსრების დაავადებებს, ამყარებს იმუნიტეტს, და სხვა მრავალ დაავადებას.

ახლა მკურნალის საქმეს აგრძელებენ მისი შეიღებო: ზეზა და დოდო.

კოორდინატები: თბილისი, აწყურის ქუჩა №70 (მეტრო „ისანთან“), ყოველდღე – 10-დან 16 საათამდე.
 ტელ: 593-22-66-51, 593-62-28-48

მასთან სიცოცხლეზე ხელჩაქნეულები მიღიან და ჯანმრთელები ბრუნდებიან